

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

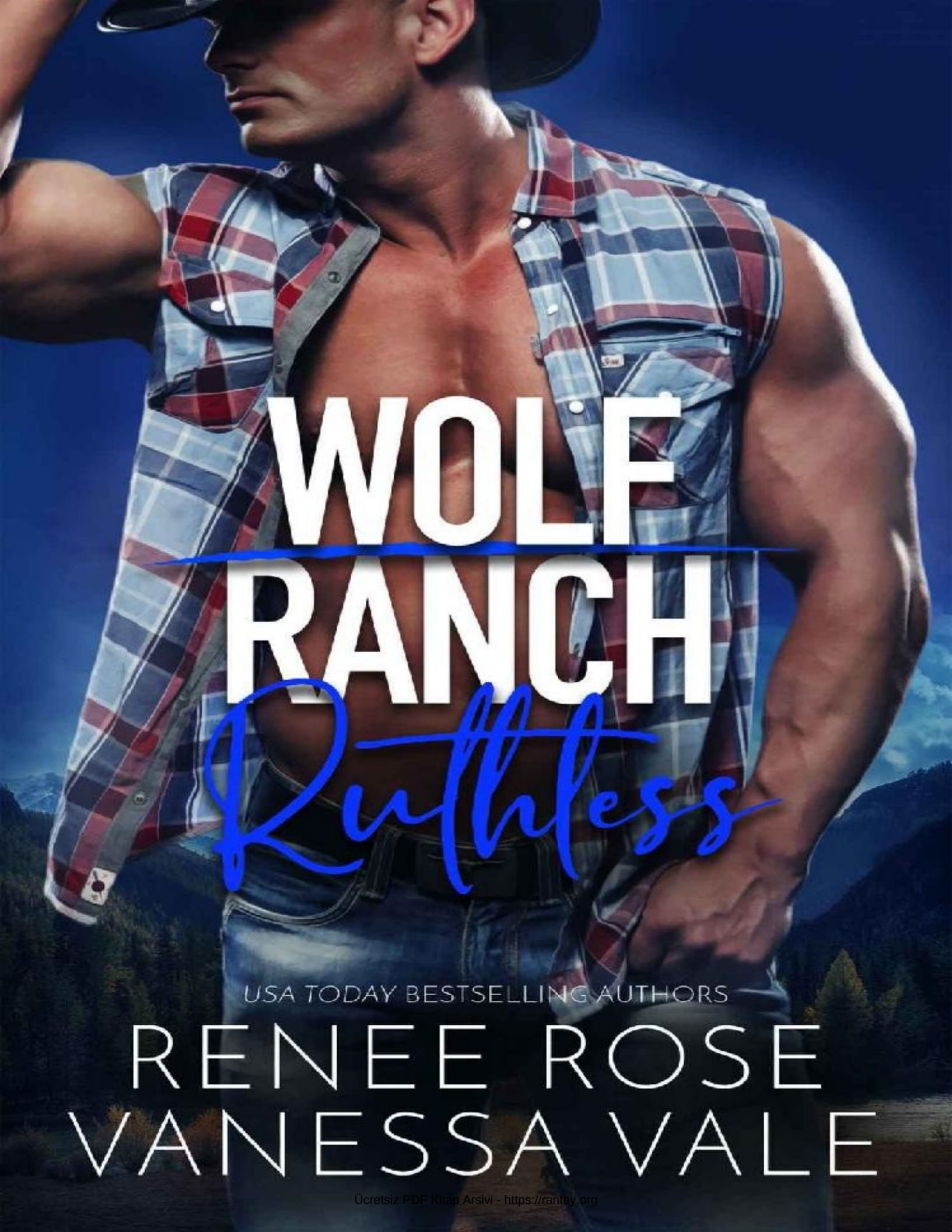
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WOLF RANCH

Ruthless

USA TODAY BESTSELLING AUTHORS

RENEE ROSE
VANESSA VALE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KURT ÇİFTLİĞİ: ACIMASIZ

KURT ÇİFTLİĞİ - KİTAP 6

RENEE ROSE
VANESSA VALE

Kurt iftliği: Acımasız

Telif Hakkı © 2020 Bridger Media ve Wilrose Dream Ventures LLC tarafından

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, her iki yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı: Bridger Medya

Kapak grafiği: Depo Fotoğrafları: tolstnev; aarrttuurr

BEDAVA RENEE ROSE KİTAPLARI İSTER MİSİNİZ?

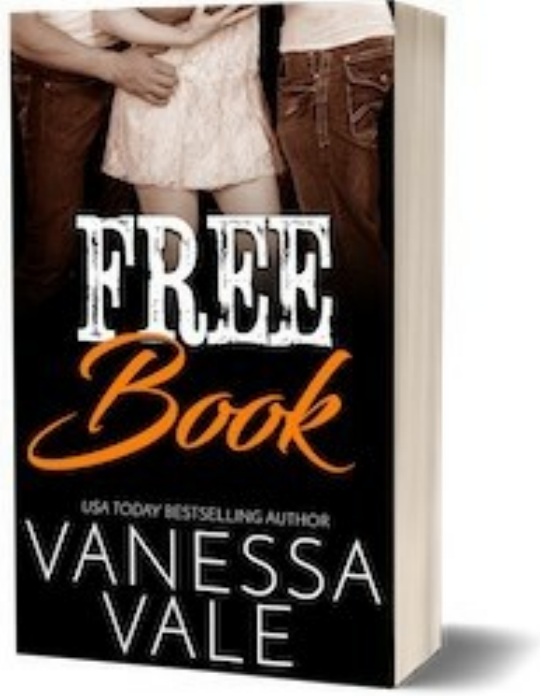
Renee Rose'un haber bültenine kaydolun ve ÜCRETSİZ KİTAPLAR alın. Ücretsiz hikayelere ek olarak, özel fiyatlar, özel önizlemeler ve yeni çıkan kitaplarla ilgili haberler de alacaksınız.

<https://www.subscribepage.com/alphastemp>

BEDAVA VANESSA VALE KİTABI ALIN!

Yeni çıkan kitaplardan, ücretsiz kitaplardan, özel fiyatlardan ve diğer yazar çekilişlerinden ilk siz haberdar olmak için Vanessa'nın posta

listesine katılın. <http://freeromanceread.com>

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#) [Bölüm](#)

[2](#) [Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#) [Bölüm](#)

[5](#) [Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#) [Bölüm](#)

[8](#) [Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Sonsöz](#)

[ÜCRETSİZ Renee Rose Kitapları](#)

[İster misiniz? Ücretsiz Vanessa](#)

[Vale Kitabı Alın! Ayrıca Renee](#)

[Rose tarafından](#)

[Renee Rose Hakkında](#)

[Ayrıca Yazan](#)

[Vanessa Vale](#)

[Vanessa Vale](#)

[Hakkında](#)

R VE

Kıyafetlerimi yeterince hızlı çıkaramadım. Dolunay bu ay döngüsünde beni deli ediyordu. Son birkaç gündür, aylık paket koşusu hiç gelmeyecekmiş gibi hissediyordum.

Sürü kulübesinin çamur odasında kıyafetlerimizi çıkarmak için yarışırken, kot pantolonumu bacaklarımdan çıkarırken yırttım.

"Sakin ol şampiyon," dedi Boyd tembel bir sırıtışla bana. Bunu söylemek onun için çok kolaydı; geçen yaz dişisini bulduktan sonra artık çiftleşmek için şiddetli bir dürtü duymuyordu.

Koşmak için hissettiğim keskin yoğunluk çiftleşme dürtüsüyle ilgili değildi. Çiftleşmemiş dişilerden herhangi biriyle olağan dolunay eğlencesini bile arzulamıyordum. İhtiyacım olan şey koşmaktı, çok koşmak. Kendimi zorlamalıyım çünkü bilmediğim bir şey için çaresizdim.

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla ikinci pantolonumun paçasını tekmeledim.

"Ay seni kızdırdı mı?" diye sordu. Rodeo şampiyonu kendi iyiliği için fazla rahattı. "Sanırım," diye mırıldandım, bir elimi enseme gezdirirken.

Karen, son birkaç aydır benimle takılmaya çalışan dişi kurt, göz teması kurmaya çalıştı ama bakışlarını savuşturdu. Bu gece onunla seks yapmaya hiç niyetim yoktu. Ya da hiçbir zaman. Kurdum ona dokunma düşüncesiyle hırladı ve bunun nedeni sürüdeki diğer tüm çiftleşmemiş erkeklerle ilişki kurmaya çalışması değildi. Dolunayda çiftleşmemiş kurtların etrafta dolaşması normaldi, genellikle garip beklentiler olmadan, ama Karen yapışkandı. Ve şu anda onu sarsmak için sabırsızlanıyordum.

İşin kafa karıştırıcı kısmı da buydu. Genellikle dolunayla birlikte gelen saldırganlık -kaçma ve avlanma ihtiyacı- sevişme ihtiyacına eşitti. Ve rastlantısallık orada olsa da - cehennem, dışarıda koşarken ereksiyonum rüzgarda sallanıyordu - olağan seçeneklerden hiçbiri benim ilgimi çekmedi.

Hayır, derimin altına bir şeyin girdiğine dair bu ilkel his beni daha yer değiştirmeden, çıplak ayaklarımdan altındaki zemin sertleşmeden insan formunda koşturdu.

"Diğer tarafa kadar yarışalım," dedi kardeşim Clint, yanımdan hızla geçerken çıplak kıkırma şaplak atarak beni kışkırttı. Şerefsiz herif.

Eşi Becky insandı, bu yüzden vardiya değıştirmezd; ancak koşarken yaptığı maskaralıklar onu her zaman eğlendirirdi. Ve döndüğünde de çok memnun olurdu. Becky'nin her an ikinci yavrularını beklediğine bahse girerim.

Bir hırıltıyla dört ayak üstüne düştüm, dev pençelerimin altından çam iğneleri kayarken yer değıştirdim ve hızla havalandım. Gece havası serindi, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Mükemmeldi. Ağabeyimi kovaladım, hâlâ gençmişiz gibi yanlarını ısırdım ama sonunda tepeye ulaştığımızda geri çekildim. Durdum. Bir şey beni ondan ve diğerlerinden farklı bir yöne çekiyordu.

Dağdan aşağı inmek için can atıyordum. Yandaki Sheffield çiftliğine doğru. İnsanların yaşadığı yere.

Koşmanın yasak olduğu yerde.

Boyd koşuyordu, kurdu kolay bir zarafetle ilerliyordu. İnsan eşi Audrey'i tatmin etmek için geri dönmeden önce bu koşulardan tek başına keyif alıyordu. Bir an beni kovaladı, hareket etmemi sağlamak için topuklarımı ısırdı ama ben dişlerimi göstererek hırladım ve o bensiz koşmaya devam etti.

Aşağıda ne vardı?

Fark etmezdi, araştıramazdım. Kurt formundayken olmazdı ve bütün hafta boyunca kurdumu serbest bırakmak için can atıyordum.

Sürüyü takip etmeye başladım ama attığım her adım tedirginliğimi artırıyor. Diğer tarafa gitmem *gerekiyordu*.

Siktir et.

Geri döndüm ve tekrar tepeye doğru tırmandım. Burnumu havaya kaldırıp kokladım. Rüzgârda bir şey vardı. Algılanabilir bir şey değildi, başka bir kurda tarif edebileceğim bir şey değildi ama beni çağıran bir koku olduğuna yemin edebilirdim.

Başımı eğdim ve sürüdeki genç kurtların avlanmayı öğrenirken çıkardıkları ulumaları dinledim. Alfa Rob, bir sürü kuralını çiğnediğim için kıcıma tekme basacaktı. İnsan bölgesinde koşmazdık. Asla. Sürü için tehlikelinin de ötesindeydi.

Bu bölgede kurtların olduğunu kimse bilmemeliydi. Geçmişte sorunlar olmuştu ve hiçbirimiz daha fazlasını istemiyorduk.

Ama yine de dağın yamacından aşağı yuvarlandım, patilerim dik yamaçtaki gevşek çakılları karıştırıyordu. İçgüdülerimi takip ederek sert ve hızlı koştum, hangi yöne gittiğimin farkına bile varmadım.

Ta ki alfamın ailesinin yaşadığı ve çiftliklerinin bulunduğu Kurt arazisi sınırını geçene kadar. Kendimi insan mülkünde, gençken çalıştığım Yaşlı Adam Sheffield'ın arazisinde buldum. Burada en son çalışmamın üzerinden on yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen, bu arazinin içini dışını biliyordum ve burası bana Wolf Çiftliği kadar evim gibi geliyordu.

Pençelerimin her vuruşu beni daha derin bir çılgınlığa sürükledi. Bir koku daha netleşti. Sarhoş edici.

Çıldırııcı. Dışarıda beni delirten ne vardı?

Nehrin ortasındaki kaplıca havuzuna dökülen şelaleyi gören çıkıntıya ulaştım ve kayarak durdum.

Vay anasını.

Orada, aşağıdaki havuzda bir kadın vardı.

Benim kadını. O anda, onun benim olduğunu anladım. Kokusu güçlü değildi, ama hafif esintide oradaydı.

Suyu yarararak gizli noktanın etrafında bir daire çizerek yüzerken çıplak teni ay ışığında solgun

bir şekilde parlıyordu. Bölgedeki her kurt o yeri bilirdi. Bazılarımız Yaşlı Adam Sheffield ile arkadaş olduğumuz için yaz günlerinde insan formunda orayı kullanabilecek kadar şanslıydık.

Dondum kaldım, çıplak sırtının uzun, ince eğimine, kıcının solgun küreciklerine hayranlıkla baktım.

Tekmeleriyle esniyordu. Saçları uzun ve koyu renkliydi -gerçi ay ışığında ne renk olduğunu söylemek zordu ama parlak kırmızı olduğunu hatırlıyordum- ve gürdü, omuzlarının etrafında her yöne doğru yayılıyor, suyun yüzeyinde süzülüyordu.

Aşağıya dalıp şelalenin altında kayboldu ve ben de onu gözden kaçırmamak için neredeyse kendimi havuzun kenarına atıyordum.

Tıpkı kokusu gibi, onu hemen tanıdım.

Natalie.

İsim hormonlarla dolu beynimden süzüldü.

Eşim Natalie'ydi. Sheffield çiftliğinin yeni sahibi. Bir insan. Altmış yıldır çiftliğin sahibi olan ve birkaç yıl önce öldüğünde çiftliği ona bırakan Yaşlı Adam Sheffield'ın büyük yeğeniydi. Onu çocukken birkaç yaz kalmaya geldiği zamanlardan hatırlıyorum. Onu en son gördüğümde belki on yaşındaydı. Ama artık bir kız değildi. Hayır, her santimi yemyeşil bir kadındı.

Derenin içinde kalçalarımın üzerine çöktüm ve sızlandım, kurdum çıldırmıştı çünkü o ortadan kaybolmuştu.

Bir dakika sonra, yeniden ortaya çıktı.

Nefes alışını duydum ve sikim onu ilk kez doldurduğunda sesinin böyle çıkıp çıkmayacağını merak ettim. Neredeyse uluyacaktım ve kendimi ele verecektim. Avım köşeye sıkışmıştı. Avım bulunmuştu. Onu benim yapmak için acımasız olacaktım.

Sesi bastırmış olmama rağmen başını kaldırdı ve kendimi doğrudan onun kara gözlerine bakarken buldum. Şelale sadece on beş metre kadardı ama yine de beni gördü.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Dudakları mükemmel bir "O" *harfi* oluşturdu ve aniden ayağa kalkarak *mükemmel* göğüslerinden aşağı su damlacıklarının akmasına izin verdi. Dolgun ve yüksektir, uçları kıvrık meme uçlarıyla doluydu. Suyun her damlasını yalamak istiyordum.

Ona bakmak için patilerimin üzerine tırmandım. Başka tarafa

bakamadım. "Hey, kurt," dedi usulca.

Melodik sesi beni şok ederek transımdan çıkardı. Çılgılık atmadı. Hareket bile etmedi. Korkmuyordu. Benimle konuşuyordu. Sanki benim bir şekil değiştiren olduğumu biliyordu. Onu anlayacağımı.

Hay sikeyim. Kurdumun bir insan tarafından görülmesine izin verdim. Hem de alfama komşu olan birine. Benim olmasına rağmen -hissettim, kokladım, sezdim- boka batmışım. İki lanet nedenden dolayı. Birincisi, Rob kıcıma tekmeyi basacaktı. İkincisi, onu burada bırakmak zorundaydım. Yer değiştirip ona gidemezdin. Onu omzuma atıp istediğim gibi sudan çıkaramazdım. Onu yumuşak yaz çimlerinin üzerine yatırıp adımı haykırana kadar sert ve uzun bir şekilde sikebilirdim. Ta ki içinde tohumum ve boynunda izim kalana kadar. O zaman ne olduğumu anlayacaktı. *Kim* olduğumu. Sır ortaya çıkacaktı.

Dönerek koşmaya başladım, dağa geri döndüm, beni çılgına çeviren kokudan uzaklaştım. Artık asla rahatlamayacaktım. İçimdeki ihtiyacın ne olduğunu bildiğim sürece değil. Onu benim yapana kadar olmazdı.

Bu lanet karmaşayı çözecektim. O zamana kadar kaçtım. Arkadaşımdan uzağa.

NATALIE

GERÇEKTİ. Kurt gerçektir. Kahretsin, küçük bir kızken hatırladığım her şey gerçekten olmuştur.

Emin değildim. On yaşındaydım, benimle gerçekten ilgilenen tek yetişkin olan büyük amcamı ziyaret ediyordum ve bir filmde çıkmış gibi bir şey görmüştüm. İmkansız bir şey.

Bir çığlık duyduğumda üst katta, yatak odamda pencereden dışarı bakıyordum. Çiftlik görevlisi Rand, büyük amcamın traktörünün altında kalmış, tekerlekler çamurda çekiş gücünü kaybetmiş ve traktör devrilerek onun üzerine yuvarlanmıştı. Pencereden çığlık attım, pencereyi açtım ve amcamı yardıma çağırdım. Amcam yaklaşımadan önce, devrilen traktörden insan yerine bir kurdun çıkmaya çalıştığını gördüm. Bir kurt. Mavi gözlerini, kalın gri kürkünü bir anlığına yakaladım. Yaşadığım sürece bunu asla unutmuyacaktım.

Adam Amca'nın yaklaşmasıyla irkilmiş, üç ayağı üzerinde koşmaya başlamış, birkaç yüz metre boyunca yaralı ayağını tercih etmiş ve sonra normal bir şekilde koşmaya devam etmişti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki hiç ezilmemiş gibi.

Adam Amca'yı devrilmiş traktörün yanında karşılamak için aşağıya ve evden dışarıya koştum.

"Rand şuranın altındaydı," diye yemin ettim, parmağım titreyerek onun olduğu yeri gösterdim.

"Altına girdiğini gördüm."

Ama artık orada kimse yoktu.

"Adam Amca," dedim, sesim titreyerek. "Ben gördüm..." Bir nefes aldım, sertçe yutkundum.

"Gördüm... diğer taraftan bir kurt çıktı."

Rand bir kurda dönüşmüştü. Sihir gibi. Ya da... bir şey.

Adam Amca çok hareketsiz kalmıştı. Sonra elini omzuma attı ve gözlerimin içine baktı. "Bu vadide garip şeyler oluyor Natalie," dedi bana yalan söylediğimi ya da masal uydurduğumu söylemek yerine. "İçeri gel. Sana bir hikaye anlatacağım."

Beni bir bardak limonatayla oturtmuş ve bana o güne kadar duyduğum en çılgın hikayeyi anlatmıştı. Hiç unutmadığım ama inanması zor bir hikâye.

Bunca yıl boyunca, her şeyin uydurma olup olmadığından hâlâ emin değildim. Zihnim bana oyun mu oynamıştı? Adam Amca'nın bana anlattıklarıyla. Gördüklerim. Sanki ona anlattıklarımı süslemiş, bir tür peri masalı haline getirmişti. Ailesi kreş parasını karşılayamadığı için onu yazları Montana'daki bir çiftliğe bırakan bir çocuk için eğlenceli bir şey. Bir yetişkinin bir çocuğa Dış Perisi ya da Noel Baba'dan bahsetmesi gibi, böylece hayatta biraz mucize vardı.

Şimdi, neredeyse on beş yıl sonra, gerçeği biliyordum. Aslında başından beri biliyordum ama bu kanıtladı.

Adam Amca yalan söylememiş, süslememiş ya da masal anlatmamıştı.

Kurtadamlar *vardı*.

Özellikle gri bir kurt. Daha önce gördüğüm. Devrilmiş traktörün altından çıkan. Şelalenin tepesinde kimin olduğunu biliyordum.

Beni çıplak görmüştü.

Sadece dolunay geceyi aydınlatırken bile biliyordum. Gümüş kürk. Onları göremesem de mavi gözlerini hayal ettim.

Rand.

Uzuvlarımdaki titremeyi yatıştırmaya çalışarak yüzme çukurundan çıktım.

Korkmamıştım. Kurdun bana zarar vereceğini düşünmedim. Ne de kurdun dönüşeceği adamın. Neden titrediğimi bilmiyordum. Yıllar önce çiftlikte çalışan adama duyduğum yeni ilgiyle neden titrediğimi. Belki de sadece doğaüstü olayların gerçek olduğunun farkına varmamdı. Paranormal olaylar oluyordu, hem de uzun zamandır tanıdığım birine.

Tam burada, Cooper Valley'de. Tam benim arazimde. Adam Amca bana gerçeği söylemişti. Bana güvenmişti.

Havlu yerine geçen kısa bornozumu aldım ve sırlıslık olan omuzlarıma sardım.

Meme uçlarım yumuşak kumaş tarafından aşındırılmış gibi hissediyordum ve amım ağrıyordu.

Tahrik olmuşum. Garip bir şekilde istekliydim.

Belki de bir kurt şekil değiştireni yakından görmenin verdiği vahşi heyecandı.

Ya da belki Rand olduğu için? O yaz on altı yaşındaydı. Yaşına göre iriydi. Yakışıklıydı, yakışıklılığın ne olduğunu bilmeyen on yaşındaki bir kız için bile.

Kurt formundayken çok güzeldi. Kocaman. Geniş omuzlar ve kalın, parlak bir kürk. Yoğun. Bu gece, bana odaklanmıştı. Sadece bana.

Sandaletlerimi giyip eve doğru giden patıkayı takip ederken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

Kurtadamlar gerçektir. Rand hala buralardaydı. Lanet olsun, artık *benim* topraklarımdaydı.

Bir şekilde Cooper Valley'e taşınma kararımı daha az çılgınca hissettirdi. Beni buraya çeken bir sebep vardı. Müzik alanında büyük ölçüde işe yaramaz bir yüksek lisans derecesiyle mezun olmuş olmamın, tek kuruşum olmamasının ve gidecek başka bir yerimin olmamasının ötesinde bir neden. Adam Amca'yı on beş yıldır görmediğim halde çiftliği neden bana verdiğini merak ediyordum. Belki şimdi sebebini biliyordum. Belki de şimdi sırta sahip olan tek kişi bendim, iyi bir komşu olabilecek ve onu koruyabilecek tek insan bendim.

NATALIE

"SICAK SU İYİ OLUR, ama önce çatıdaki sızıntıyı onarın." Mutfak masasında oturup evde yapılması gerekenlerin bir listesini yaptım. Ve kendi kendime konuşuyordum. Arka kapı sıcak güne açıktı. Montana'da yazların ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. Ne kadar huzurlu. Şehir gürültüsünün yokluğuna alışmaya başlamıştım. Arabalar geçmiyordu. Berbat apartmanımda birbirlerine bağırان diğer kiracılar ya da birinin televizyonunun sesi yok. Ambulans ya da köpek havlaması yoktu.

Rüzgâr ve ara sıra yüksek sesle konuşmama neden olan bir kuştan başka bir şey yoktu. BOYA EVİ satırının üzerini çizerek yapılacaklar listesinde daha aşağılara taşıdım. Yoldan geçerken buraya bakmak zorunda kalanlar için üzülsem de bu iş bekleyebilirdi. Fıçı tahtası dış cephe kaplaması solmuş ve soyulmuştu ve toprak araba yolundan her indiğimde kendimi daha da yorgun hissediyordum.

Adam Amca'ya bana bu evi bıraktığı için minnettardım. Aksi takdirde evsiz kalacaktım çünkü Los Angeles'ta kira iyi bir işi olmayan biri için çok pahalıydı. Ama ev büyük P harfiyle başlayan bir projeydi. Yapılacak çok iş vardı. Banka hesabımdaki yetmiş üç doların karşılayabileceğinden daha fazla. Bir gece önce Cody's Saloon'da çalışırken aldığım bahşış parasının gelecek elektrikçiye ödeme yapmaya yeteceğini umuyordum.

"Sonbaharda perili bir ev yapabilirim. Hiçbir şey yapmama gerek kalmaz," diye mırıldandım. Bu fikrin gerçekten de bir etkisi vardı. Para kazanmak için her yolu denerdim ama elektrik sorunları çözülmezse bir kül ve moloz yığınının sahibi olabilirdim.

Kollarımı havaya kaldırdım, arkama yaslandım ve gerindim. Kollarımı indirip bir elimi saçlarımda gezdirdim, bileğimdeki kravatu çekiştirdim ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. Kahve makinesine gidip tencereyi aldım, doldurmak için musluğun altına tuttum, sonra suyu eski makinenin arkasına boşalttım. Filtreye telve ekledikten sonra makineyi çalıştırmak için düğmeye bastım.

"Siktir!" Bağırdım, geri sıçradım, sonra sanki işe yarayacakmış gibi parmağımı ağzıma soktum. Makine beni şok etmekle kalmamış, garip bir cızırtı sesi de çıkarmıştı. Tezgâhın karşısına

uzanıp kabloyu tuttum ve fişi prizden çektim, alev almasından korkuyordum... evin yanmaya başlamasından. Son birkaç gecedir üst katta ışıklar yanıp sönüyordu ve

Şimdi de kahve makinesinden elektrik şoku terapisi aldım.

Eskimiş formikaya yaslandığımda buzdolabının uğultusunun kesildiğini fark ettim.

"Harika," diye mırıldandım, elektrik düğmesine gittim ve en azından evin bu kısmında elektriğin kesik olduğunu doğrulamak için açıp kapattım.

Kahve makinesinin sigortası atmış ve beni deli etmişti. Muhtemelen yanmıştı ve bu da kahve yok demekti.

Arabanın tekerleklerinin çtırdadığını duyunca evin içinden ön kapıya doğru ilerledim. Müteahhidin planlanan gelişi, denesem bile daha iyi planlanamazdı. Yağsız ve bir shot espresso ile venti Americano içseydi, adamla bebek yapardım.

Kamyonetten inerken parlak güneş ışığına karşı gözlerimi kısıtım. Kamyonetin kapısında havallı bir ev logosu ve altında kalın bir yazı tipiyle R&N İnşaat yazıyordu. "Sen Natalie olmalısın. Uzun zamandır senin hakkında çok şey duydum."

"Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim," diye cevap verdim, ellerimi kalçalarımın üzerine koyarak.

Verandanın merdivenlerinden çıkarken, "Hepimiz ne zaman geleceğini merak ediyorduk. Ben Nash.

Telefonda konuştuk."

"Doğru," diye yanıtladım elini sıkarak. "Gelebilmenize sevindim."

"Cody's'de yeni barmen olduğunu duydum. Sahibi benim arkadaşım, bu yüzden tavsiyesine minnettarım."

Kasabadaki barda bir ilana cevap vermiştim ve neyse ki, son birkaç yıldır bir barda tam zamanlı çalışan beş parasız bir yüksek lisans öğrencisi olmam işe yaramıştı çünkü Cody beni hemen işe almıştı. Artık elektrik faturasını ödeyebilirdim. Tabii elektriği açık tutabilirsem.

"O iyi bir adam," diye paylaştım. "Beni işe aldığı ve yardım etmem için numaranı verdiği için minnettarım. Gördüğünüz gibi, düzeltmem gereken birkaç şey var." Başımı kaldırıp tüm evi gösterdim.

Kolay bir kahkaha attı. "Birkaç şey."

"Zamanlamanız daha iyi olamazdı çünkü az önce sigortayı attırdım."

"Dağın bu tarafında yaşadığımız için işleri düzeltmek bizim için kolay olacak. Biz komşuyuz." Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

Başını evden yana eğdi. "Wolf Ranch'in yukarısındaki tepelerde yaşıyorum."

Oh. Ona tekrar baktım, bu sefer onlardan biri, bir şekil değiştiren olup olmadığını merak ediyordum. Diğer iri adamlardan farklı görünmüyordu. Benden belki birkaç yaş büyüktü ve üzerinde aynı inşaat logosu olan beyzbol şapkasının altından kıvrılan kumlu sarı saçları vardı. Boyunun iki metre, kilosunun da iki yüz civarında olduğunu tahmin ediyordum.

Yakışıklıydı ama bir şekil değiştirenle ilgilendiğimden değil. Aklım önceki gece yüzme havuzunda gördüğüm gümüş kurda gitmesine rağmen ilgilenmiyordum. Uzun zaman önce gördüğüm. Amcamın çiftliğinde çalışan.

Rand. Benim tanıdığım bu adam değildi.

Boğazımı temizledim. "Bu eski yerde tonlarca sorun var," dedim düşüncelerimi Rand Tucker'dan uzaklaştırarak. "Listem uzun. Bütçemin hepsini aynı anda yapamayacağı kadar uzun."

"Sorun değil. Sanırım elektrik üst katta?" Koridorda beni takip etti.

"Evet. Işıklar yanıp söniyordu ve dediğim gibi, az önce kahve makinesini çalıştırırken sigortayı attırdım." Kafasını mutfığa doğru uzattı. "Vay canına, büyükannemle büyükbabamın da böyle bir buzdolabı vardı."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kapının pervazına yaslandım. "Şey, şu anda çalışmıyor."
Kaşlarını çattı, sonra başını salladı. "Sigorta kutusu nerede?"
Çenemi koridora doğru eğdim. "Bodrum." Geri
çekildi ve yolu göstermeme izin verdi.

Kapıyı açtım ve düğmeyi çevirdim. Işık çalışıyordu. Cılız merdivenlerden inip ürkütücü bodruma girerken Nash de onu takip etti. İçeri biraz doğal ışık alan ama çok fazla olmayan küçük pencereler vardı, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü karanlık köşelerde kaç tane örümcek olduğunu görmek istemiyordum. Eğer bir tane görürsem, muhtemelen bir daha buraya inmezdim.

Uzak duvarda, Adam Amca'nın bana eskiden kömür dağıtımı için açıldığını söylediğini hatırladığım daha büyük bir pencere vardı. Kışın evi sıcak tutmak için kömürü kürekle fırına atardı. Altındaki toprak zeminde ezilmiş kömür parçaları vardı. En son onlarca yıl önce kullanılmış, yerine yağ yakan bir fırın konmuştu.

Hava daha serindi, nemli bir koku havayı dolduruyordu. Bu katta eski bir çamaşır makinesi ve kurutucu ile birinci katın çapraz kırışları arasına kuruması için asılmış birkaç ip dışında pek bir şey yoktu.

"İşte burada." Duvardaki eski kutunun yanına gittim.

"Vay canına, eski sigortalar. Son zamanlarda pek vidalı sigorta görmedim."

Döndüm ve her birinin yanında evde nereye gittiklerini belirten amcamın el yazısını gösterdim.

Ağır adımlar merdiven boşluğundan aşağı inerken derinden gelen bir ses, "Dikkatli ol hayatım. Ona dokunursan saçların kıvrılabilir."

Nash ve ben döndük, Nash'in omzu benimkine değdi.

Horoz gibi kızıl ve şimdiden çılgınca kıvrıcık olan saçlarıma dokundum. Her zaman elektrik çarpmış gibi görünürdüm. Bu etkiyi yaratmak için bunun gerçekten olmasına gerek yoktu.

"Sana beni beklemen söylemiştim," diye hırladı Nash'e. Nash hemen benden uzaklaştı.

"Rand haklı," diye cevap verdi Nash. "Önce ana şebekeyi kapatmalıyım."

Nash'i duydum ama ona hiç dikkat etmedim. Merdivenlerden inen adama bakarken bile elektrik çarpmış gibi hissediyordum.

Rand. Dün geceki kurt. O olduğunu biliyordum. İliklerime kadar *hissettim*. Kalbim yerinden fırladı ve amım ağladı.

Onu on yaşımdan beri görmemiştim ama kim olduğunu biliyordum. O zamanlar on altı yaşındaydı, belli ki şimdi daha yaşlı görünüyordu. Zaman ona iyi davranmıştı. *Gerçekten* iyi. O... vay canına. Daha iyiydi. Daha büyüktü.

Vay anasını. O zaman da haklıydım, bir gece önce yüzme havuzunda da haklıydım. Rand bir şekil değiştirendi.

Şelalenin tepesinde benimkilerle buluştuğunu bildiğim o mavi gözlerle bana baktı. Bodrumun loş ışığında, tıpkı daha önce olduğu gibi parlıyor gibiydiler. Saçları gümüş rengi değildi, hatta hiç değildi. Kovboy şapkasının altında neredeyse siyahtı. Çenesi sıkıştı ve burun delikleri açıldı.

"Red, uzun zaman oldu." Yanıma geldi, elini uzattı ve Nash'i uzaklaştırdı. *Kızıl*. Yıllar önce,

saçlarım genellikle sırtımda uzun bir örgü halindeyken bana taktığı bu lakabı tamamen

unutmuşum. Yakınıma eğildi ve yukarı bakabilmek için çenemi geriye eğmek zorunda kaldım.

ona baktı. Derin bir nefes alırken burun delikleri açıldı. Sanki beni içine çekiyor gibiydi.

Tanrım, muhtemelen öyleydi. Bahse girerim normal bir insandan daha keskin bir koku alma duyusu vardı. Kurt duyuları. Ağzım kurumuş olmasına rağmen "Kesinlikle öyle," diye cevap verdim.

"Büyümüşsün." Bakışları ucuz benzin istasyonundaki parmak arası terliklerimden vahşi saçlarıma kadar üzerimde gezindi... ve aradaki her yerde. Elini uzatıp bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Yutkundum ve bu hareket karşısında tüylerim diken diken oldu.

Vay anasını.

"Sen de öyle." Onun iri yarı bir genç olduğunu hiç hatırlamıyordum. Tam tersi. Uzun boylu, kalın kaslı ve on yaşındaki bir çocuk için sevimli biriydi. Kızlık aşkının ilk belirsiz çırpınışları

onun tarafından uyandırılmıştı. Şimdi daha da uzun, daha da genişti. Kasları kaslıydı. Kadınsal ilgilim artık belli belirsiz bir çırpınış değildi.

Tabii ki hayır. Anlık bir çekimdi. Sıcaklık. Daha önce hiç bilmediğim bir özlem.

Nash sanki bir tenis maçındaymış gibi kenarda durmuş olanları izliyordu. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Rand elini bıraktı ama neredeyse isteksizce. "Eskiden İhtiyar Sheffield için çalışırdım.

Lisedeyken. Natalie küçükken yazları buradaydı."

Nash parmaklarını şıklattı. "Bu doğru."

Kızardığımı biliyordum ama çok fazla belli etmemeyi umuyordum. "On yaşımdan beri geri dönmedim," diye itiraf ettim. "Çok uzun zaman oldu."

"Amcan için üzgünüm," dedi Rand. "Gerçekten iyi bir adamdı." Gözlerinin kenarında küçük kırışıklıklar oluşturarak gülümsedi. Bana karşı yoğun, neredeyse bunaltıcı görünse de, bunu çok yaptığı anlaşılıyordu. Gülümsüyordu yani.

"Onu benden daha iyi tanıyordun. Burada çalıştığın için onu çok iyi tanıman gerekiyordu," diye itiraf ettim. "Evi ve mülkü bana bırakmasına çok şaşırdım."

"Bildiğim kadarıyla onun tek akrabası sendin." Rand sanki alt zemini görebiliyormuş gibi yukarı baktı. "Biraz çalışmaya ihtiyacı var. Bunun için ne planlıyorsun?"

Omuz silktim. "Bir arkadaşım yatak ve kahvaltı önerdi, böylece biraz para kazanabilir." Bunu söylediğimde bana mı öyle geldi yoksa biraz gerildiler mi?

Rand'ın daha önce bana baktığını düşünmüştüm ama şimdi kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Mavi gözlerine hapsolmuştum. Sanki içimi görebiliyordu.

"İnsanların buraya gelip kalmasını mı istiyorsun?" diye sordu, sanki turistler gelsin ve ahırda gübre küreklesin demişim gibi.

Kaşlarımı çattım, konudan emin değildim. "Çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve sonsuza kadar barmenlik yapmak istemiyorum. Gelir iyi bir şey olabilir. Yemek yemeyi severim. Burada pek fazla iş yok. En azından benim yaptığım iş için."

"O da ne?" Rand sordu.

"Konser kemancısı." *Bu* hassas bir konuydu ve Rand bana her zamanki şaşkın bakışlarını attı. Rand bu kadar yakınımnda dururken Nash'i göz ucuyla görmekten başka bir şey yapamıyordum.

Derin bir nefes aldım ve göğsüm Rand'inkine çarptı. "Bodrumda durmak eğlenceli ama eminim ikinizin benden başka projeleri de vardır."

Rand öylece baktı, derin bir nefes daha aldı ve geri çekildi.

İçimi çektim.

Nash sigorta kutusuna gitti, omzunun üzerinden baktı. "El fenerin var mı?" diye sordu Rand'e.

Rand arka cebinden bir tane çıkarıp yeni bir fitille birlikte verdi. Bakışlarını benden ayırmadı.

"Bunu getireceğini nereden biliyordun?" diye sordum. İyi hazırlanmıştı.

Açıkça gülümsemese de gözleri sıcak bir şekilde kırıştı. "Eskiden burada çalışırdım, hatırladın mı? Elektrikle ilgili hiçbir şey değişmedi. Eskiden amcan için sürekli gelip sigortaları değiştirirdim. Bir keresinde fena çarpılmıştım. Hadi, biz yukarı çıkalım, sen de aşağıya seslenip Nash'e elektrikler geldiğinde haber ver. Bu bodrumun hep ürkütücü olduğunu düşünmüşümdür."

"Muhtemelen örümceklerle de doludur," diye mırıldandım etrafıma bakarak. Örümceklerden *nefret ediyorum*.

Nash'e baktım, o da bana göz kırptı, sonra gitmek için döndüm. Eski merdivenlerden yukarı çıkarken Rand'ın beni takip ettiğinin farkına vardım. Gözleri kıçımdaydı. Bu adam bir gece önce beni çıplak görmüştü! O olduğunu biliyordum ama benim bildiğimi bilmesine imkân yoktu.

Ben de ona söyleyemedim. Belli ki bana gerçeği söylemeye hiç niyeti yoktu. Bu, sırrın odadaki fil olmasıyla ilgili bir deyiş gibi ydi. Bu durumda, o şık, gri bir kurttu.

"Ack!" Ayağım çürümüş bir merdivenden düştü. Çığlık attım, bedenim düşerken kollarım kendimi sabitlemek için havalandı. Daha tırabzanı bulamadan Rand beni yakaladı; bir eli kolumun altında, diğeri belimdeydi. Beni sabitlemek yerine geriye doğru çekti ve balayı tarzında kollarına yuvarlandım. Tekrar nefesim kesildi, bu sefer beni kollarında tutmasının verdiği sert hisle.

"Sakin ol Red," diye gürledi. "Seni yakaladım." "Ne oldu?" Nash aşağıdan seslendi.

Rand beni kendine çekerek, "Biz iyiyiz, sadece yukarı çıkarken kırık adıma dikkat et," dedi.

"Oh!" Beni kalan merdivenlerden yukarı taşırken dudaklarımdan çıkan anlamsız ses buydu.

Yavaşça.

Sanki zirveye çıkmak için acelesi yokmuş gibi.

Çok ağır olduğum ve bu onun için bir mücadele olduğu için değil. Hayır, onun kollarında kendimi ağırlıksız hissediyordum, sanki beni üç kişi taşıyabilir ve yine de terlemeyebilirdi.

Kurt gücü.

Ürkek bakışlarım, ürkütücü, canavarımsı bir parıltıya bürünmüş olan bakışlarını buldu.

"Dikkatli ol sevgilim," diye mırıldandı, sıcak nefesi yanağıma değiyordu.

Nedense sözleri -belki de sesinin derin kadife gürültüsüydü- tam içime ulaşıyor, sanki bir serenat söylüyormuş gibi karıncalanan kadınlık organlarımla konuşuyordu. Yakından ve şahsen daha da yakışıklı görünüyordu, çenesinin güçlü çizgisi bir çift şehvetli dudakla daha da erkeksi hale geldi. Talaş, deri ve temiz sabun gibi kokuyordu.

"Vay canına. Teşekkür ederim," diyebildim koridora ulaştığımızda.

"Başka bir şeyin kırılma ihtimaline karşı seni kollarımda tutmam gerekebilir." Güldüm. "Bu evde mi? O zaman beni asla yere bırakmayacaksın." "Bana uyar."

O.

M.

G.

Merdivenlerden aşağıya, Nash'in ellerini kalçalarına dayamış bizi izlediği yere baktım. "Huh," dedi, sanki bir şeyi yeni anlamış gibiydi.

"Ne?" Rand'in kollarında biraz kıpırdandım, bu da göğsünden derin bir gümbürtü gelmesine neden oldu. Duyduğum kadar koluma değdiğini de hissettim.

Beni hâlâ yere bırakmamıştı.

"Um, gitmeme izin verecek

misin?" "Hayır."

Sadece hayır mı?

Nash başını sallayarak gözden kayboldu ve birkaç dakika sonra bodrum katındaki merdiven boşluğunun ışığı sönerken sigorta kutusuna geri döndüğünü ve ana gücü kapattığını gösterdi.

"Bu şekilde kalamayız." Onun kucağında olmaktan ne kadar hoşlansam da, bu biraz garipti. Rand iç geçirdi ve ayaklarımı yavaşça yere yatırmadan önce zemini kontrol eder gibi yaptı. Güvenli bir şekilde ayağa kalktığım da bile, eli belime yerleşti, sanki her an döşeme tahtalarından düşebilirmişim gibi.

Evin durumuna bakılırsa, bu her zaman bir olasılıktı. "Peki, bu B&B fikri?"

Kalbim onun kahramanca kurtuluşundan dolayı hâlâ vahşi bir mustang gibi dört nala koşuyordu ve dokunuşunun, yakınlığının bende yarattığı tepkiyi fark etmemesini umuyordum. Kızarmıştım ve

bu sıcak yaz sabahından değildi. Gergindim ve reddedilen o kafein dozunu almamıştım.

Yine omuz silktim, rahat olmaya çalıştım. "Dediğim gibi, buralarda yeteneklerime uygun pek iş yok. Şehir dışından gelen misafirleri ağırlamak için yeterli bir insan olup olmadığımdan emin değilim ama geçinmek için ne gerekiyorsa yaparım."

"Amcanla birlikte oturup keman çaldığınızı hatırlıyorum," diyerek beni şaşırttı.

Bu anıya gülümsedim. "Vay canına, evet. Buraya geldiğimden beri bunu da yapmamıştım." Kaşlarını çatı. "Konser kemancısı olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Evet, öyle. Keman çaldım ama keman çalmadım."

Dikkatle bakıyordu ama hiçbir şey söylemedi.

Altı yaşımdayken amcam bana bir keman almış ve çalmayı öğretmişti. Ailemin müzik derslerine verecek parası yoktu ve bunun gerçekten zaman kaybı olduğunu düşünüyorlardı. Özellikle de daha sonra müzik okumak için üniversiteye gitmeye karar verdiğimde. Evde kalıp annemin çalıştığı eczanede çalışarak onlara destek olmam gerektiğini düşünüyorlardı ve ben ayrılmayı seçtiğimde benimle konuşmayı neredeyse kestiler.

Sadece Adam Amca uzaktan da olsa bana destek olmuştu. Onu yıllardır görmemiştim çünkü on yaşımdaki o son yazdan sonra yazları ve okuldan sonra evde kalıp küçük kardeşlerime bakmak zorunda kalmıştım. Sonra on beş yaşımda bir işe girdim.

"O zaman neden buradasın?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Daha yeni taşındım. Şimdiden benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" Ona gidecek başka bir yerim olmadığını söylemeyecektim.

"Hiç şansın yok." Gülümsedi ve evet, külotum mahvolmuştu. Uzandı, kulağımın arkasındaki bir tutam saç okşadı. Tekrar. Sanki bu jest yapmak *zorunda* olduğu bir şeymiş gibi. "Ev özgür ve temiz, değil mi?"

Başımı salladım, nefesim göğsümde sıkıştı. Mülk üzerinde ipotek yoktu. Ev ve arazi tamamen benimdi. "Biliyorum, tek ödemem gereken yıllık vergiler, ısıtma, ışıklar, ama kör olmayan herkesin görebileceği gibi, burada elektrikten başka yapılması gereken daha çok şey var." Yapılması gereken tadilatı ödemek için ipotek alabilirdim ama mümkünse her türlü borçtan kaçınmak istiyordum.

Gözleri sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzümde gezindi. "Willow geçen yaz çatıyı onardı."

Kadını tanıyordum çünkü bir yıl önce yan çiftlikteki bir uyuşturucu çetesini araştırmak için DEA ile birlikte bir davanın parçası olarak beni taklit etmişti. *Bu* ilginçti.

"Hey! Işıklar tekrar yandı mı?" Nash bodrumdan bağırdı.

Gözlerimi kırptım, onun burada olduğunu bile unutmuştum ve mutfığa gidip duvardaki düğmeyi çevirdim. Buzdolabının uğultusunu duydum ve tepe lambası çalıştı.

"Evet!" Ben seslendim. Tekrar döndüm ve Rand'e çarpmadığım halde, sanki uzak duramıyormuş gibi tam oradaydı.

"Um... sigorta değiştirilmiş olsa da, bu aradığım sorunu gerçekten çözümüyor."

Başını salladı, siyah saçları alnına dökülüyordu. "Yeterince gördüm. Yeni bir sigorta kutusuna ihtiyacınız var, kurallara uygun bir tane. Malzemeleri alıp bu öğleden sonra değiştirmek için geri dönebilirim."

"Tamam. Ödemeyi küçük banknotlar halinde aldığınız sürece muhtemelen bunu yapabilirim." Kaşlarını çatınca devam ettim. "Cody's'den bahşiş parası."

Sanki bundan ya da başka bir şeyden heyecan duymuyormuş gibi elini yüzünde gezdirdi. "Bodrumdan geçen kabloları bakılırsa, bunların hepsi düğme ve boru tesisatı," diye ekledi. Benim işim hakkında yorum yapmasını bekliyordum ama o kendi işinde kaldı. "Tüm evin yeniden

yapılması gerekiyor."

Bunu bilsem de, bunu duymak midemi endişeli bir düğüme dönüştürdü. Bırakın *çiftlik* sahibi olmayı, ev sahibi olmak hakkında ne biliyordum ki? Burayı kâr getiren bir işe dönüştürebileceğimi mi sanıyordum? Tam anlamıyla kulaklarımın dibine çökerken?

Boku yemiştim.

"Hepsini bir kerede yapmaya gúcüm yetmez. Elektrikten daha fazlasını yapıyorsun, değil mi?" Bana bir kez daha baktı, dudakları kıpırdadı. "Çok daha fazlasını, Red."

Nedense inşaattan daha fazla şeyden bahsediyor gibiydi. Sabit bakışları altında bacaklarımın arasında ısı birikti ve meme uçlarım sütyenimin içinde büzüldü.

Nash merdivenlerden çıkıp mutfaka girdi ve boğazını temizledi.

Birden ne kadar yakın durduğumuzun farkına vararak Rand'den uzaklaştım. Birbirimize nasıl baktığımızın. Bakışlarım onun dudaklarına sabitlenmişti.

"Kahve makinesini şimdilik oturma odasına koymak isteyebilirsiniz, buzdolabı ve diğer mutfak aletlerinizle aynı devreden çıkarın."

"Tamam, doğru." Başımı salladım. Nash de başını salladı ve hâlâ bana bakan Rand'e baktı.

"Hazır mısınız?" Nash sordu. Meraklı bakışları hâlâ Rand'in üzerindeydi. "Muhtemelen Rob'un yerinde durmalıyız.

Ona haberleri vermek için. Natalie'nin geldiğini biliyorsun." "Evet."

Rand kıpırdamaya, gözlerini kaçırmaya isteksiz görünüyordu.

"Ah, şimdi mi?"

"Doğru." Rand kovboy şapkasını bana doğru eğdi. "Geri döneceğim, sevgilim. Bu öğleden sonra." "Tabii. O zaman görüşürüz." El sallamak için elimi kaldırdım.

"Sadece ben," diye homurdandı Rand. "Nash'in gitmesi gereken bir yer var."

Nash bunu yeni duymuş gibi kaşlarını çatı ama bana el salladı ve gitti. "Geri döneceğim Red," dedi Rand, kapı Nash'in arkasından tokatlayarak kapandığında.

Kalçamı kapının pervazına yasladım, dudaklarımda bir gülümseme oluşmaya başladı. "Öyle demiştin." "Evet. Beni uzak tutamayacaksın." Göz kırptı ve sanki beni hiç görmemiş gibi geri yürüyerek gitti.

bana bakmayı kesmek istiyor.

İzledim, ısı her yerde dönüyordu.

Vay anasını. Rand benden *hoşlanıyor* muydu? Bana bakışı, bana dokunuşu, beni taşıyışı ve... Tanrım.

Rand gibi adamlar genellikle benim gibi ineklere ilgi duymazlardı. Kötü görünümlü değildim ama Los Angeles'ta pek fazla dikkat çekmemiştim, çünkü düzleştirilmiş saçlar ve boyalı tırnaklarla Barbie Bebek rutinini yapmıyordum. B kuplarım vardı, implantlarım yoktu. Tasarım kıyafetlerim yoktu. Sadece vahşi kızıl saçlarım vardı.

Sanatçı tiplerle takılan bir müzisyendim.

Rand bir kovboydu. Marangoz kovboy. Ateşli, marangoz *kurt* kovboy.

Bu öğleden sonra buraya dönecekti.

Bir çığlık atarak duşa koştum. Montana'da yaşamak her geçen gün daha da ilginçleşiyordu.

R VE

"YATAK VE KAHVALTI MI? Hayır. Kesinlikle olmaz. Böyle bir şey söz konusu bile olamaz."

Nash ve ben, alfamız Rob'un, Natalie'nin Sheffield çiftliğiyle ilgili planları hakkında ona haber verdikten sonra dev mutfağında volta atmasını izledik.

Adanın uzak tarafındaki lavabonun önünde bir ileri bir geri hareket etti. Nash büyük masaya oturdu, ben de buzdolabına yaslandım. Willow'un nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kurt duyum sayesinde evde olmadığını biliyordum.

"Böyle bir şey olamaz." Şapkasını çıkardı ve bir elini saçlarında gezdirdi.

"Tabii ki," diye kabul ettim karnım burkulsa da. Lanet olası bir kurt. Eşimi koruma dürtüsü, sürüme olan bağlılığımınla zaten savaş halindeydi. Yüzme havuzunda onun kokusunu almış ve bunu daha önce doğrulamıştım.

Neden lanet olası elma ve baharat gibi kokuyordu? Neden kurdum onun da aynı derecede tatlı olup olmadığını görmek için neredeyse dudaklarını yalıyordu? Siktir, sadece benim kurdum değildi. Onu altına almak istedim. Kokusunun her yerde bu kadar nefis olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

Artık onu kokusundan tanıdığımı göre, her yerde bulabilirdim. Daha önce uzaklaşabilmemin tek yolu buydu.

Ben burada durmuş alfamla tartışırken onun yolun hemen aşağısında olması kurdumu öfkeliendirdi. Açıklamak için kalmam gerektiğini biliyordum ama tek yapmak istediğim kamyonetimi geri çevirip ona geri dönmektir. Ön kapıyı açmak, onu bulmak ve en yakın yatay yüzeye koyup sahiplenmek.

Ama hayır. Bunu pijama partisindeki kızlar gibi konuşmak zorundaydım. "Bu bir fikirdi, geçimini sağlaması için bir yoldu," diye açıkladım. "Burayı onaracak parası yok ve bildiğin gibi çalışmaya ihtiyacı var."

"Arkadaşımın o lanet çatıyı tamir etmesini unutmayacağım," diye homurdandı. "Orada olmak konusunda dersini aldığı kesin."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Natalie'nin o dik eğimli çatıya çıkma fikri beni terletmeye başlamıştı. Evet,

Böyle aptalca bir şey yapmayı aklından bile geçirse kıcı ağırdı. Buna cesaret edemezdi. Yapar mıydı? "Düzeltilmesi gereken çatıdan daha fazlası var. B&B'nin bir süre için gerçekleşeceğini düşünemiyorum. Ne kadar yatırım yapması gerektiğine bağlı olarak burayı hazır hale getirmesi bir ya da iki yılını bile alabilir ve bu mobilya ve dekorasyonu hesaba katmıyor bile. Süslü çarşaf lar falan. Tek geliri Cody's'de barmenlik yapmak..."

Gece geç saatlerde kanyonda araba kullanması beni de çok heyecanlandırmamıştı. Kuru, gündüz koşullarında güvenli değildi. Programını öğrenip onu almam gerekecekti. Hayır, orada kalıp pisliklere dikkat etmem gerekecekti. Çok güzeldi ve kimse ona asılamazdı.

Topuğumun üzerinde döndüm, ellerimi buzdolabının kenarlarına koydum ve hırladım. İçimi dökmeliydim ve bu şekilde Rob bunu onun yüzünden yapmadığımı anlayacaktı. Kendimi kaybediyordum. Şu anda Natalie'nin kokusunu alamazdım. Uzanıp ona dokunamıyordum. O vahşi saçların ipeksi kayışını hissedemiyordum. Derin bir nefes alarak -ki bu kesinlikle işe yaramadı- geri döndüm.

Rob başını salladı. "Kabul edilemez. Beş parasız ya da paralı olması umurumda değil. B&B demek insan demek. Burası. Hemen yan tarafta. Bunun olma ihtimali yok. O pislik Markle etraftayken neler olduğunu gördük."

Jett Markle, Natalie'nin evinin diğer tarafındaki arazinin sahibiydi. Kurt formundaki genç şekil değiştirenlerden birini vurmuştu. Ayrıca bir kartel için uyuşturucu kuryeliği de yapmıştı, yani kötü bir komşuydu. Ama Vahşi Vahşi Batı'da samana binmek ya da yemek yemek isteyen rastgele turistleri de çekmiyordu. Şehir dışından gelenler, dolunayda bizden birini koşarken görürlerse, umduklarından fazlasını elde ederlerdi. Natalie benim eşim olduğu için beni o topraklardan uzak tutmak imkansız olacaktı. Ne şekilde olursa olsun.

"Ondan kurtulmamız gerek," dedi ellerini tezgâhın üzerine koyup bana bakarak. Nash'i neden zorlamıyordu, emin değildim.

Bakışlarım kızardı, ellerim yumruk oldu ve kurdum yüzeye çıktı. Odada bir homurtu yükseldi. Nash bir anda ayağa kalkıp yanıma geldi ve elini omzuma koydu. Beni en yakındaki sandalyeye itti. "Dikkat et," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordum. Kaşlarımı çatarak sordum.

"Neyin var senin?" Rob bana baktı, sonra şaşkınlıktan gözleri büyüdü. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Ben de öyle dedim," dedi Nash Rob'a. "Ne dedin?" Ben de tekrarladım.

Nash sırtarak, "Elektrikler kesikken, ikisi arasındaki elektrik sigortayı çalıştırabilirdi," dedi.

"Ne kadar şansımız var ki?" Rob sordu. Doğrudan bana baktı. "Natalie senin eşin mi?"

Sandalyemden fırladım ve Nash'ten Rob'a baktım, Natalie'nin yolunda komik bir şekilde göz kırpsalar bile kafalarını koparmaya hazırdım. Sonra ne düşündüğümü, nasıl davrandığımı fark ettim. "Siktir," diye mırıldandım, şapkamı ortadaki adaya fırlattım ve bir elimi boynumda gezdirdim. "Bu kadar belli mi?"

Nash, "Dostum, az önce alfamız ondan kurtulmamız gerektiğini söylediğinde ona hırladın," diye karşılık verdi.

Kelimelerin tekrarlandığını duyunca tekrar hırladım. Kahretsin, ilk seferinde hırladığımı fark etmemiştim bile. "Belli ki kendini kaybediyorsun," dedi Rob. "Onun kokusunu aldın."

Başımı salladım, aletim sertleşmişti ve hatırladıkça ağzım sulanıyordu. Onu tatmadan, benim olduğunu bilmeden terk etmişim. "Dün gece dolunayda koşarken kokusunu aldım ve beni çılgına

çevirdi." Sürü kurallarına karşı geldiğimi ve çiftliğe kurt formunda koştuğumu söylemedim. Zaten alfama karşı hırlayarak ince bir buza basıyordum. Nash'i de bu sabah ben gelmeden oraya vardığı ve onunla yalnız kaldığı için öldürebilirdim. Bana bir mesaja cevap verdiğini söylediğinde

Servis aradı, ona beni beklemesini söyledim. Ona hiç gitmemesini söylemeliydim. Kahretsin, onu tekrar görmek için çıldırıyordum. Kurdumun yüzme havuzunda olduğundan emin olmak için.

"Sen eskiden orada çalışmıyor muydun?" diye sordu.

"Evet, tüm lise boyunca," dedim ona. Rob benden birkaç yaş büyüktü. Ben İhtiyar Sheffield için çalışmaya başladığımda, o zaten birkaç yıldır alfa olmuştu. "Tarlalarda, evin etrafında, neye ihtiyacı varsa yardım ettim."

"O zamanlar Natalie'yle tanıştın mı?" diye sordu.

"Onu geldiği ve büyük bir kısmında kaldığı bir yazdan hatırlıyorum. Muhtemelen dokuz ya da on yaşındaydı." Bir elimi kaldırdım. "Sen sormadan söyleyeyim, hayır, hiçbir fikrim yoktu. Bilseydim gitmesine izin verir miydim sence?"

"Kaç yaşındaydın?"

Ensemi kaşıdım, tavana baktım ve bir nefes verdim. "Bilmiyorum. On beş mi, on altı mı? Ben çok gençtim ya da o çok gençti ya da her neyse. Fark etmez. Artık onun benim olduğunu biliyorum ve küçük bir çocuk olmadığı da kesin."

Nash güldü ama ben ona ters ters bakınca gülüşünü bastırdı.

"Kimse ondan kurtulmayacak, tamam mı?" Burada alfa olmadığım açık olmasına rağmen gürledim ve Natalie'nin gitmesini istiyorsa, gitmiş olacaktı. Ama ben onunla giderdim.

Rob elini kaldırdı. "Sakin ol kovboy. Kimse arkadaşını tehdit etmiyor."

Nash sırtarak, "Sheffield'in yeri sürümüzün yeni üreme alanı gibi," dedi. Bununla çok fazla eğleniyordu.

Rob, Natalie gibi davranan DEA ajanı olan Willow'da eşiyle tanışmıştı. Şimdi gerçek Natalie ortaya çıkmıştı ve ben ona sahip çıkıyordum.

Çekirdek sürü üyelerimiz teker teker insanlarla çiftleşiyordu. Kaderin bize karşı kuralları değiştirmesinin bir sebebi olmalı. Natalie artık benim olduğu için umurumda değildi. Bunun nedeninin hiçbir önemi yoktu.

Nash, "Belki evi satar," diye önerdi. "Paraya ihtiyacı var, değil mi? Bir oda ve kahvaltı işletmesi açmak istemesinin tek nedeni buydu. Bu onun hayali falan değildi."

Rob başını salladı. "Jett Markle geçen yıl defalarca burayı ondan satın almaya çalıştı, Boyd da öyle. Ama kadın yanaşmadı. Bu mülk onun için bir şey ifade ediyor."

"Tamam, o zaman ona yeni bir vizyon bulması için yardım etmeliyim," dedim yavaşça, ensemini ovuşturarak. "Buranın bir pansiyon olduğunu tekrar düşünmesini sağla. Demek istediğim, her gün yabancıları şımartmaktan ve beslemekten hoşlanan bir tipe benzemiyor."

"Yani sen o tipte biri değilsin. Yan yatak odasında Iowa'dan gelen Bay ve Bayan Turist varken onunla birlikte olmak zor olacak." Nash kendi esprisine güldü. Ben o kadar komik bulmadım çünkü haklıydı. Onunla sık sık ilişkiye *girmeye* niyetliydim. İyice. Ve yüksek sesle.

Rob, "Görünüşe göre senin de onu etkilemek için en az benim kadar sebebin var," dedi. "Bunu yapacağım ama benim yöntemimle."

Natalie ile yaşadığım alanı yavrular dışında kimseyle paylaşmaya niyetim yoktu. Madem eve bu kadar bağlıydı, ben de oraya taşınırdım. Büyükanнем ve büyükbabamın bana bıraktığı kulübe zaten yerleşmek için çok küçüktü. Ayrıca birkaç yıl orada çalıştığım için Sheffield'daki eve karşı bir zaafım vardı. O zamanlar pek düşünmemiştim ama şimdi? Şimdi idealdi. Sürünün geri kalanına, aileme yakın, bol miktarda arazi. Levi ve onun büyüyen ailesi.

Rob bana bir bakış fırlattı. "Yapsan iyi olur. Komşu arazinin insanlarla dolmasına izin veremeyiz. İhtiyar Sheffield hakkında hiç endişelenmemiştim çünkü içine kapanıktı ve bize mahremiyet sağlıyordu ama bir insanın o kadar fikri bile hoşuma *gitmiyor-heyy*." Rob son kelimeye

alfa komutu kattı ve boğazımdaki ses anında kesildi.

Kahretsin, yine hırlıyordum. "Özür dilerim," diye mırıldandım, boyun eğdiğimi göstermek için bakışlarımı indirdim.

Rob, "O senin eşin, onunla ilgilenmeyi sana bırakıyorum Rand," dedi ve beni işaret etti. "Ama bunu yaptığından emin ol."

Yutkundum ve başımı salladım. Hiçbir zaman, hiçbir konuda alfama karşı gelmek için en ufak bir dürtü duymamıştım ama eşime bir şeyi yapamayacağını söylemek ya da daha kötüsü ona karşı çalışmak düşüncesi beni neredeyse canlı canlı öldürüyordu. Dün bu saatlerde, bırakın bir eşimi tatmin etmek için umutsuz bir ihtiyaç duymayı, bir eşim *olduğunu* bile bilmiyordum.

Ama ona karşı çalışmam gerekmiyordu. Sadece onu kazanmalıydım. Ona aramızdaki ilişkinin nasıl olabileceğini göstermeli, sonra da kendimi ve ne olduğumuzu açıklamalıydım. O zaman yan tarafta bir pansiyon açamayacağını anlayacaktı. Bu kadar basitti. Bir sürü orgazm ikimizi de çok daha iyi hissettirecekti.

"Sorun değil," dedim. Nash ve ben ayağa kalkıp dışarı çıktık.

"Sorun değil, ha?" Arka bahçeden geçerken Nash alay etti. "Seni hiç orada olduğun kadar kendini kaybederken görmemiştim."

Bir nefes verdim. Tamam, evet. O haklıydı. "Kokusu. Beni delirtiyor. Arabayla uzaklaşmak zorunda kaldım. Şimdi ondan uzakta olmak beni öldürüyor."

Nash sadece sırıttı ve omzuma bir tokat attı. Göt herif. "İyi şanslar. Eminim denerken çok eğleneceksin."

Kaşlarımı çattım. Benim zararına çok fazla zevk alıyordu. Tam bir pislik.

Natalie'yi omzuma atıp yatağa götürmek, benim adımdan başka bir adı unutana kadar onu becermek *istiyordum*. Boynunu ısırarak ve ona sahip olmak. Bu pek iyi gitmeyecekti. O bir insandı ve az önce onu sertçe beceren adamın aynı zamanda bir kurt değiştirici olduğunu keşfetmek zor bir süreçti. Örümceklere karşı vahşi olmadığını söylemişti. Bu tüm hayvanlar anlamına mı geliyordu? İçimdeki kurttan korkar mıydı? Hayır. Bütün endişelerinden kurtulacaktım. Her şüpheyi. Ona benim her şeyim olduğunu gösterecektim. Ona göz kulak olacağımı. Onu koruyacağımı. Ona zevk vereceğimi. Benden hiç şüphesi olmayacaktı. *Bizim hakkımızda*.

NATALIE

BİRKAÇ SAAT SONRA, ürkütücü bodrum katında çamaşır yıkadıktan sonra dışarıdaki ipte kurumaya bıraktıktan sonra nihayet kahve makinesiyle uğraşmaya başladım. Nash'in önerdiği gibi, kahve makinesini oturma odasına taşıdım - beni çarpmayacağından ya da sigortayı attırmayacağından emin olana kadar yeni evi. Makineyi prizin yanındaki sehpanın üzerine koydum, o sırada garaj yolundan gelen birinin park etme sesini duydum. Rand olduğu fikriyle nasıl garip bir şekilde sersemlediğimi düşünmeyecektim. Geri geleceğini söylemişti ve şimdiye kadar bunu ne kadar iple çektiğimi fark etmemiştim.

Ama perdeyi çekip dışarı baktığımda karşımdaki Rand değil, son model bir kamyonetten inen yaşlı bir adamdı. Onu daha önce hiç görmemişim ama Cody's'de birine içki doldurmadığım sürece kasabadaki hemen hemen herkes yabancıydı.

Paravan kapısını iterek açtım ve eve yaklaşan adamla karşılaştım. Altmışlı yaşlarının başında, benden birkaç santim daha uzun olduğunu tahmin ettim. Büyük kemer tokası midesini zapt etmeye çalışıyordu, ama mücadeleden vazgeçme ihtimaline karşı ona yer açmak istedim. Ayrıca ona yer açacaktım çünkü yüzündeki ifade hiç de hoş değildi.

"Günaydın," dedim.

"Hanımefendi. Ben Nathan Brown, komşularınızdan biriyim." Evini görebilecekmişim gibi etrafıma bakındım.

"Buranın güneyindeki tepelerde yaşıyorum."

Bu onun bir şekil değiştiren olduğu anlamına geliyordu.

"Memnun oldum," diye cevap verdim. Elinde bir tabak kek yoktu, bu yüzden karşılama komitesi olmak için burada olmadığını varsaymak zorundaydım. Rand'in karşılaşmasını daha çok sevmiştim.

"Amcanı tanırdım. İyi bir adamdı. İçine kapanıktı. İçine

kapanıktı." Konuşmasına izin vererek başımı salladım.

Eve şöyle bir baktı. "Evin bir sürü işe ihtiyacı var. Belki de büyük şehirden geldiğin için birinin elinden almasını istersin diye düşündüm."

Kaşlarımı çattım. "Yani satmak mı?"

"Burası küçük bir bayan için oldukça büyük. Buranın size getireceği meydan okumaya hazır olduğunuzdan şüpheliyim."

"Büyük ve zorlu bir iş." Çatıyı yeniden kiremitlemek şöyle dursun, verandanın basamaklarını tırmanacak kadar bile formda görünmüyordu.

"Burası için size bir teklif yapmak istiyorum. Adil piyasa değeri falan."

"Çok cömertsiniz. Buraya yeni geldim ve henüz ne yapacağımdan emin değilim. Bunu düşüneneğim, tamam mı?" Cevabım hayırdı ama bunu ona söylemeyecektim. Yan dairede oturan adam evim için çok yüksek bir fiyat teklif etmişti ama DEA'dan öğrendiğime göre bunun nedeni uyuşturucu sevkiyatı için özel bir piste yetecek kadar yer açmak amacıyla mülkleri birleştirmek istemesiydi. Boyd Wolf da şüphesiz yasal nedenlerle burayı satın almayı teklif etmişti. Onu da geri çevirmiştim.

Evet, ev harap haldeydi ama benimdi. Adam Amca'nındı ve bana bırakmasının bir nedeni vardı. Ne olduğunu tam olarak çözememiştim ama satmayacaktım. Henüz satmayacaktım. Eğer bunun en iyi seçenek olduğuna karar verirsem, bu adama satmayacaktım.

Kaypak görünüyordu. Altmış küsur yaşında biri benimki gibi bir yeri nasıl alır? İşe ihtiyacı vardı. Kış için Arizona'ya ya da sıcak bir yere gidiyor olmalıydı. VFW'de yer fıstığı yerd. Kötü elektrik tesisatı ve elektrik çarpan mutfak aletleriyle uğraşmamalıydı.

Ayrıca paradan yapılmış gibi de görünmüyordu. Kıyafetleri eskimiş ve yıpranmıştı. Kamyoneti de öyle. Bu, benim arazimi ya da yüzlerce mülkü satın alabilecek parası olmadığı anlamına gelmiyordu ama amacı neydi?

"Montana'da kışlar uzun sürer," diye tavsiyede bulundu.

"Kalın bir palto ve botlarım var. Uğradığınız için çok teşekkürler Bay Brown."

Sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi bana baktı. Ben bir şey söylemeyince başını salladı ve kamyonetine doğru sürünerek uzaklaştı. Ancak ortalık yatışınca içeri dönüp kahve makinesini fişe taktım. Bir demlik hazırlayamadan, aşağıdan başka birinin geldiğini duydum.

Bu sefer Rand'di. Yanaştı ve park etti.

Kalbim yerinden fırladı, tıpkı daha önce olduğu gibi. Boğazıma doğru fırladı. Tanrım, çok yakışıklıydı. Kovboy şapkalarına ve dar kotlara karşı bir ilgim olduğunu bilmiyordum. Kamyonetinden inerkenki görüntüsü bile beni tahrik etmişti. Parmaklarım şapkasının kenarının altındaki kalın saç tellerini yakalamak ve beni öpmesi için onu aşağı çekmek için kaşınıyordu.

Nathan Brown hakkında kesinlikle böyle düşünmemiştim. Gah.

Rand söz konusu olduğunda zihinsel bir sürük gibi davranıyordum çünkü o hırdavatçıdan aldığı iki poşeti ve yemek paketine benzeyen bir şeyi taşıırken tüm bunları hayal etmiştim. Seksi zamanlar teklifleri değil.

Kapıyı açık tuttum ve beni geçerken yavaşladı. Eğildiğinde, nefes aldığına yemin edebilirim.

Aman

Tanrım! Beni

kokladı.

Tam bir kurt. Kokumu sevip sevmediğini merak ederek yüzüm ısındı. Deodorant sürmüş müydüm? Sürdüğümü hatırlayarak zihinsel olarak iç çektim. Tanrıya şükür. O hızlı nefesten ne anladı? Tek bir kokuyla benim hakkımda ne söyleyebilirdi? Döngümün neresindeydim? Onun yakınlığından tahrik olduğumu mu? Tanrım, ıslandığının kokusunu alabilir miydi?

Ürkütücü olmalıydı. Beni koklayan başka bir adam boğazımı yumruklardı. Ama Rand... Aklımdaki bu değildi.

"Kasabadayken birkaç sandviç aldım." Paket servisi olan poşeti mutfığa koydu.

ve hırdavat poşetlerini tezgâhın üzerine koydu. "Ayrıca ev için daha fazla duman alarmı aldım. Uygun önlemler olmadan bu yangın yerinde yalnız olman fikri hoşuma gitmiyor. Elektrik tesisatı tamir edilene kadar burada kalmalıyım."

"Um, wow. Bu... tamam." Gözlerimi kırdım. Haklıydım, benden hoşlanıyordu.

Göğsümdeki çılgınca çırpınışı görmezden gelmeye çalıştım. Erkeklerin ilgisine pek alışık değildim. Üniversitede birkaç erkek arkadaşım olmuştu ama hiç tanımadığım biri benimle bu kadar ilgilenmemiştir. Elbette, daha önce tanışmıştık ama ben daha çocuktum. O zamanlar, yeni keşfettiğim kadın ilgisinden önce onu sevimli bulmuştum ama on yaşındaki bir çocuk ne bilirdi ki? Onun bir kurda dönüşmesini izlediğimde sahip olabileceğim herhangi bir aşk sona erdi. Neyse ki Adam Amca bana inanmış ve gördüklerimi doğrulamıştı. Hatta Rand'in etraftaki tek şekil değiştiren olmadığını bile söyledi.

On beş yılı aşkın bir süre sonra, aynı şey geçerliydi. Rand hâlâ yakışıklıydı, hâlâ bir şekil değiştirendi ve hâlâ etrafındaki tek kişi değildi. Mülküm Wolf Central'ın hemen yanındaydı.

Bu, adam hakkında bilmediğim çok şey olduğu anlamına geliyordu. Evet, yakın bir yabancı. Bana sandviç için değil de açmış gibi bakan bir yabancı.

İlgisini abartılı ve korumacı bir şekilde ifade etmesi düpedüz tuhaftı. Ve çok gurur vericiydi. Ve otoriter. Benim yanıma mı taşınmak istiyordu?

Belki de kurt adamların işi buydu. Belki de Rand kadınlar arasında büyük bir oyuncuydu. Komşu olduğumuzu bile söylemişti. Ben doğru yerde, doğru zamanda, uygun bir sikiştim.

Bunca zaman sonra bile Adam Amca'nın trajik kişisel hikâyesini unutamamıştım. Rand gibi adamlar konusunda beni doğru yola getirmişti. Kurtlar insanlarla birlikte olamazdı. En azından kalıcı olarak. Bu yasaktı. İlişki muhtemelen iyi bir şeydi ve amım bunun kötü bir fikir olmadığını düşünüyordu. Ama-

Adam Amca henüz lisedeyken, Wolf Ranch'ten bir dişi şekil değiştiren olan Maggie'ye aşık olmuştu. Ama onunla çıkmasına izin verilmemiştir. Bir insanla. O zamanlar bile sürü yasalarına aykırıydı. Bana gizlice tanıştıklarını ve çılgın bir aşkı paylaştıklarını söylemişti, ama mezun olduklarında sona ermesi gereken bir aşktı bu.

Maggie ilişkisini bitirmek zorunda kalmıştı. Bundan kısa bir süre sonra Adam Amca onun Nebraska'da bir kurt şekil değiştirenle evlenmek -hayır, çiftleşmek- için sürüden ayrıldığını duymuştu. Bir çeşit görücü usulü evlilik.

Bu karşılıksız aşkın hüznü bir hikâyesiydi ve Adam Amca'nın hiç evlenmemesinin ya da çocuk sahibi olmamasının sebebiydi. Bana kimsenin tatlı Maggie'sinin eline su dökemeyeceğini söylerken gözlerinde çok uzak bir bakış vardı. Yan evde yaşayan sürüyü ve Maggie'nin onunla paylaştığı sırrı şiddetle korumasının nedeni de buydu. Şekil değiştirenler hakkında bir şey bilmemesi gerekiyordu ama biliyordu ve bunu hayatının geri kalanında kendine sakladı.

Ona Rand'in traktör tarafından nasıl yaralandığını ve bir kurda dönüştüğünü gördüğümü anlattığımda, beni de bu sırda dahil etmiş ve kendi kişisel hikâyesini şekil değiştirenlerle paylaşmıştı. Sonra, Adam Amca da bana gizlilik yemini ettirdi. Bana Rand'le asla onun şekil değiştirdiğini gördüğümü konuşmamamı ya da onların türü hakkında bir şey bildiğimi, kendisinin, ailesinin geri kalanının ve Kurt Çiftliği'ndeki herkesin şekil değiştiren olduğunu söylemememi tembihlemişti. "Bu huzuru hak ediyorlar," demişti Adam Amca.

Bana bunu söyleyen yumuşak, hışırtılı sesini ve başımı sallayarak onayladığımı hatırladım. Bu kadar büyük bir şeyden sorumlu olduğum için kendimi nasıl özel hissettiğimi. O yaz çiftliğe son gelişimdi ve bu sırrı saklamak kolay olmuştu. Evdeki hiç kimse, özellikle de ailem bana inanmazdı. Bunca zaman sakladım. Rand şelalenin tepesinde kurt formunda belirip beni çıplak yüzerken

izlediğinde bile.

Şimdi bile o benim müteahhidimken. O ve Nash hakkındaki gerçeği bilmiyormuş gibi davranmak zorundaydım, onların şekil değiştiren olduklarını.

"Hindi mi biftek mi?" diye sorarak beni irkiltti. Ellerini lavaboda yıkamış ve

kurulamamak için bulaşık havlusu. Torbadan sarılı sandviçleri çıkararak bana baktı. "Aç mısın? Vejetaryen ya da vegan gibi bir şey değilsin, değil mi?"

Güldüm ve ellerimi yıkamak için lavaboya gittim. "Hayır. Gerçi üniversiteyi atlatmak için çok fazla peynirli makarna ve tereyağlı erişte yedim. Hindi lütfen."

"Artık sana erişte yok. İyi beslendiğinden emin olacağım, sevgilim." Rand sırttı ve yanağında bir gamze olduğunu fark ettiğimde, külotum oracıkta eridi. Tanrım, bu çok zor olacaktı, onun evimde tadilat işleriyle uğraşması, ayrıca seksi olması, ayrıca bir şekil değiştiren olması...

Derin bir nefes aldı ve sanki mavi gözleri daha da karardı.

Onu istiyordum. Belki de bunca yıldır aklımın bir köşesindeydi ama aramızda bir çekim vardı. Şekil değiştiren ya da değil. Sanki sakladığım sır, onun söylemediği sır, beni ona daha bağlı hissettiriyordu.

Kovboy-kurt ilişkisiyle bir sorunum yoktu. Müteahhitle kaçamak yapmak porno filmlere konu olacak bir şeydi. Cooper Vadisi'ne koca ya da uzun süreli bir erkek arkadaş aramaya gelmemiştim. Rand başka bir sürüyle çiftleşmeden önce insanlarla yaban yulaflarını ekmekten hoşlanıyorsa ya da her ne yapıyorlarsa, ben varım.

Tamamen düştüm. Sadece Adam Amca gibi kalbimi işe karıştırmamam gerektiğini hatırlamam gerekiyordu, çünkü Rand yapışmazdı. Tıpkı Adam Amca'nın Maggie'si gibi.

Rand bir adım daha yaklaştı. Nedense daha büyük görünüyordu. *Her yeri* büyük müydü? Kurt çüklerinin normal bir erkeğinkinden daha büyük olup olmadığını merak ediyordum. Orantılı mıydı? *Ekstra* orantılı mı? Tanrım, aklım yüzde yüz çukurdaydı.

Boğazımı temizleyerek eski buzdolabını açtım ve marketten aldığım bir sürahi limonatayı çıkardım. "Biraz ister misin?"

"Kulağa harika geliyor, Red." Göz kırptı.

Bu lakap karşısında biraz daha eridim. Sanki birbirimizi on beş yıl öncesinden zar zor hatırlayan yabancılar değil de yakınmışız gibi kullanıyordu. Ama bunca yıl öncesini hatırladığı gerçeği... Öğle yemeği bittiğinde bir yapışkan su birikintisi olacaktım.

Ekşimsi içecekten bir yudum aldım, dudaklarımdaki damlaları yaladım. Bir gümbürtü duyduğumda bakışlarım ona kaydı. *Hırlamış mıydı?*

"Açsın, değil mi?" diye sordum.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Hiçbir fikrin yok." Bana doğru bir adım attı, sanki açmış gibi-

"Üst katta," diye ağzımdan kaçırdım. *Aman Tanrım*, az önce ağzımdan ne çıkmasına izin verdim? Kıpırdamadan durdu, kara kaşları çatıldı ve ağzının kenarı yukarı kalktı.

"Üst kat mı? Yukarıda ne yapmak istiyorsun?" diye sordu, sesi bir şekilde öncekinden daha derindi.

Huskier.

Beni çırılçıplak soymasını ve sertçe sikmesini istiyordum ama bunu söyleyemiyordum. Asla.

"Kırmızı mı?" Parmak eklemleri yanağımı okşadı ve gözlerim kapandı. "Benden bir şey mi istiyorsun? Tek yapman gereken bana söylemek, ben hallederim."

Eminim yapardı. Tüm olasılıklar karşısında amım sıkıştı. Gözlerimi açtım ve daha da yaklaştığını fark ettim. Bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye eğdim.

"Yemekten önce, benim için büyük ve erkeksi bir şey yapabilir misin?"

Büyük ve erkeksi mi? Evde yanlış olabilecek onca şey varken, neden bir obruk olmasın?

Rand bana ukala bir sırıtış fırlattı. "Sevgilim, benim için erkekçe şeyler yapmayı çok isterim."

Bana neye ihtiyacın olduğunu göster."

Seksi zamanlar dışında aklıma gelen ilk şey buydu. Kendimi öncekinden daha da aptal hissediyordum ama *boş ver* diyemezdim. "Hadi gel." Parmağımı kıvrarak ona işaret ettim ve sandviçleri unutmuş bir halde mutfaktan çıktım.

Şapkasını çıkarıp mutfak masasının üzerine koyarak onu takip ederken gülümsemesi kesinlikle kurtçaydı.

Meme uçlarım onun bana bakışına tepki verdi. Bu yüzden gerginleştiler ve ağırlaştılar. Onu merdivenlerden yukarı çıkardım, bir kez daha kıcıma diktiği bakışlarının farkındaydım.

"Buraya gel." Onu yatak odama götürdüm ve uzaktan pencereyi işaret ettim.

Pencereden bana baktı, biraz şaşkıındı. "Ne oldu, sevgilim?" "Köşede."

O yöne doğru gitti. O yaklaştıkça irkildim. "Örümcek mi?" Döndü ve omzunun üzerinden bana sırttı, o gamzesi beni yine kıcımin üstüne düşürdü. "Örümceklerden korkar mısın, Red?"

"Evet," dedim hemen, başımı sallayarak, böylece şüphe olmadığını anladı. "Başka her şeyle iyiyim ama örümcekler..." Ürperdim.

Rand yatağımın yanındaki boş su bardağını aldı ve duvardaki örümceğin üzerine koyduktan sonra dikkatlice açık pencereye taşıdı. Bu pencerenin perdesi yoktu, o yüzden bardağı dışarıya salladı ve sonra geri döndü.

Onu öldürmemiştii. Gitmesine izin vermişti.

"Hepsi bitti, sevgilim." Bardağı yatağın yanına geri koydu ama yıkayana kadar bir daha içmeyecektim. İmkânı yok.

Yanıma geldi, sanki zaten sevgiliymişiz gibi, bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi kollarını bana doladı. "Korkmana gerek yok," diye mırıldandı, bana gülümserken gözleri kırışıyordu. "Ben buradaki örümceklerin icabına bakarım."

Birden kendimi titrerken buldum. Montana'daki evlerin çoğunda klima yoktu. Özellikle de bu evde, çünkü elektrik tesisatı bile yoktu. İkinci katta hava seksen derecenin üzerinde olmalıydı. Ben hiç üşümüyordum. Rand'in yakınlığından, bugün ikinci kez bana sarılan güçlü kollarından dolayı üşüyordum.

Rand yumuşaktı, çok yumuşak. Bir kızı nasıl rahat ve huzurlu hissettireceğini biliyordu. Hangi kadın bir örümcek terbiyecisini sevgili olarak istemezdi ki? Haftada en az iki kez farklı bir kadının yatağında uyandığına bahse girerdim. Ruh halimi bozan bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırdım.

Artık onun kollarındaydım, kemerindeki bir başka insan çentiği olsam bile. Bunu istiyor muydum? Amımın umurunda değildi. Aklımda farklı düşünceler vardı.

Elbette özel olanın ben olmasını isterdim ama bunun mümkün olmadığını bilecek kadar akıllıydım. Sadece onun da benimle aynı kafa yapısında olduğunu bilerek bu deneyime dahil olmak istedim. Geçici. Bir kaşıntıyı gidermek. Biraz stres atmak.

Bahse girerim yatakta inanılmazdır.

Muhtemelen eski erkek arkadaşlarımdan yüz kat daha iyiydi. Onun kolları beni sararken, hiçbirini zihnimde canlandıramıyordum bile.

Rand'in eli sırtımda daha aşağılara indi, kıcımı kavradı ve sıktı. "Benim için başka ne gibi erkekçe görevlerin var, Red? Eğer fikir bulmak için yardıma ihtiyacın varsa..."

Birden üç kat merdiven çıkmışım gibi nefes almaya başladım. Bakışlarımız birbirine dolandı ve kilitlendi, onun mavi bakışları yoğun ve vahşiydi. Uzandım ve daha önce istediğim gibi parmaklarımı koyu renk buklelerinde gezdirdim.

"Şey, birkaç şey vardı..." Sesim boğuk ve kısık çıktı. Yatağa doğru geri geri yürümeye başladım. Evet, amım zihnimle olan savaşı kazanmıştı.

Beni kucağından bırakmadan kolayca adını attı. "Öyle mi?"

Kıçımda olmayan eli enseme dolandı ve başımı esir aldı. Onun hâkimiyetini, tutuşundaki serbest bırakılmış gücü hissettim. Nazikti ama kontrolün kimde olduğunu biliyordum. Dudaklarını benimkilere doğru indirdi.

"Bana hepsini anlat," diye mırıldandı, dudakları benimkilere değecek kadar yakındı. Sertçe yutkundum. "Dilini nasıl kullanıyorsun?" diye sordum.

Beni sırt üstü yatağa ittiği anda ağzı da benimkinin üzerine indi. Bir eliyle ağırlığını tuttu, diğer eliyle boynumu kavrarken dudakları dudaklarıma doğru eğildi. Dili ağzımın içine girdi, aynı anda ereksiyonunun şişkinliği bacaklarımdan beşiğini buldu.

Nefes nefese kaldım, ağzımı onun için daha geniş açtım, pelvisimi onunla buluşmak için salladım. Ne kadar büyük olduğunu hissettim. Ne kadar sert olduğunu. Beni ne kadar istediğini.

"Dilimi burada istediğini mi düşünüyordun?" Ağzımın kenarını yaladı, sonra eliyle monsumu kavrayacak kadar uzaklaştı. "Yoksa burası mı?" Bir parmak eklemine şortumdaki dikişin üzerinde gezdirerek klitorisime zevk dalgaları gönderdi. Kıyafetleri üzerindeyken bu kadar iyi hissettiriyorsa, başım büyük beladaydı.

Göğüslerimden birinin üzerindeki kumaşı ısırdı. "Ya da belki burası?"

Gömleğinin eteklerini çekiştiriyor, karın kasları olup olmadığını görmek için can atıyordum. Olması gerektiğini biliyordum. Evet.

O yaptı. Arkama uzanıp sadece filmlerdeki erkeklerin yapabildiğini sandığım o seksi tek elle gömlek çıkarma hareketini yaparak bana yardım etti.

İsa'ya şükürler olsun. Adam-kurt-her neyse, çok güzeldi. Muhteşem sağlam kaslar, yeni uzamış tırnaklarımla çizilmek için yalvaran kıllı bir göğüs. Keman çalmak için iyi olmayan tırnaklar.

"Her yere ne dersin, sevgilim? Dilimi her yerde ister misin?" "Evet, lütfen." Sesim tamamen nefes nefese çıkmıştı.

Tekrar bacaklarımdan arasını okşadı. "Bu kadar nazikçe sorduğuna göre..." Dilini boğazımın çukurundan göğüslerimin arasına kadar takip etti.

Atletimi yukarı itti. "Bunu çıkarabilir miyim, Natalie?"

Aman Tanrım. Ateşli ve saygılı. Eğer istediğim kadar ileri gidebilseydi, bu basit bir öpüşme seansı olabilirdi. Dururdu. Beni öperdi, hatta belki de ergenlik çağındaymışız gibi elini şortumun üzerine koyarak boşalmamı sağlardı.

İstediğim bu değildi. Eğer ona sadece biraz eğlenmek için sahip olacaksam, *tüm* eğlenceyi istiyordum. Bu adamı çıplak görmeyi her yerdeki kadınlara borçluydum. O aleti içime al ve bir gezintiye çık.

"Mmm hmm." Gövdemi biraz yukarı kaldırdım, dizlerinin üzerine çökmesini sağladım, böylece gömleğimi başımın üzerinden çekmesi için yer açıldı ve bunu yaparken sütyenimin kancasını açmasını bekledim. "Sormana bayıldım koca adam ama yeşil ışık yandı."

Saçımı geriye doğru okşadı. "Ah, sevgilim. Yetkinin bende olduğunu mu söylüyorsun?"

Köklerime kadar kızardığımdan emindim ama başımı salladım. Benden çok daha tecrübeli olduğunu düşündüm. Bu gösteriyi kesinlikle ben yönetmek istemiyordum. Hele ki o çok yetenekliyken.

"Her zaman öyleydin." Ukala piç.

Göğüslerimi incelerken gözleri o meraklı uhrevi ışıltıya büründü. Büyük değildim, ama hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Tam tersine.

Bakışlarım bedenlerimizin arasından kot pantolonundaki şişkinliğe doğru kayd ve iki şeyi fark ettim. Bir, kurtlar *kesinlikle* insanlardan daha büyüktü. İki, benim için kaya gibi sertti.

Acele etmedi. Hayır, Rand bana *umduğum her şeyi* verdi, ağzını sağ göğsüme indirdi.

ve sol meme ucumu sıkıp yoğururken meme ucumu yalayıp alay ediyordu.

İnledim, parmaklarımla onun kaslı omuzlarını buldum ve yolculuk için asıldım. Meme ucumu ısırdığında "Rand," diye bağırdım. Bu küçük acı doğrudan klitorisime gitti.

"Ah, siktir, sevgilim. O tatlı, muhtaç sesinle adımlı söylemeye devam et, ben de sana istediğin her şeyi vereyim."

O anda neredeyse boşalıyordum. Bu, müzisyenlerle ya da sanatçılarla yaşadığım tüm ışsız, garip ve kibar çiftleşmelerden çok daha iyiydi. Rand tamamen alfa erkeğiydi, cinsel h nerlerine güveniyordu ve yaklaşımla bayıltmaya değ rdi... dışarıya nazikçe bir örümcek koyduktan sonra bile.

Diğ r göğsüme geçerek ona da aynı muameleyi yaptı ama elini tekrar bacaklarımla arasına götürdü. Kal alarımla parmaklarının etrafında sıktım, orada daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha fazla baskı. Penetrasyon. Tatmin.

Rand başını kısa bir s reliğ ne kaldırdığında, " u  ortun düğmelerini a , sevgilim," diye g rl di. Kaşlarını çattı ve bana sırtıttı. "Gördün m ? Bu sefer sormuyorum."

Sanki onun cinsel h kimiyetinin sadece iması bile boşalmamı sağlayacakmış gibi, içimde bir zevk zonklaması oluştu. Kontrolü ele almasını istediğimi biliyor muydu, yoksa bu ona verilmiş bir şey miydi? Eğ r otoriter olsaydım, ona h kmetmeme izin verir miydi?

Evet, bana *izin verirdi*. Yetkinin onda olduğunu biliyordum ve onu bu şekilde istiyordum. Bu beni azdırdı.

Aşağı uzandım, aceleyle  ortu açmaya çalıştım. Elimi aşağı doğru ittim, kıvrımlarımın ne kadar şişmiş ve ıslak olduğunu görünce şok oldum.

Rand bileğimi tutup elimi çekti, sonra parmaklarımla ağzına götürdü ve uçlarından yavaşça sularımı emerken bakışlarını tuttu. "Mmm. Tadının güzel olduğunu biliyordum, Red. Ama bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Ama görüyorsun, seni memnun etmek benim işim. Ve sen benim g revlerime burnunu sokuyorsun. Bu yüzden cezalandırılman gerektiğini düşünüyorum."

Ceza mı? Karnım döndü ama korkuyla değil. Tamamen heyecanla. D n biri bana ceza seksinden hoşlanıp hoşlanmadığımı sorsaydı, hayatta olmaz derdim. Ama Rand bana sahip olduğumu bile bilmediğim bir yanımı gösteriyordu. Daha önce hiç görmediğim arzularımı.

Beni karnıma doğru yuvarladı ve  ortumu ve k lotumu tamamen çıkardı. Kı ıma hafifçe vurdu. Çok hafifçe. İnledim, sırtımı dikleştirdim.

Omzumun üzerinden baktım. "Daha sert," diye fısıldadım, ne istediğimden yarı yarıya korkuyordum.

Rand'ın kurt gibi sırtışı belirdi. İsteğimi yeniden düşünmeme bile fırsat kalmadan elini yere vurdu.

"Oh!" İ  uyluklarımı birbirine vurdum, inanılmaz derecede tahrik olmuştum.

Rand karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Daha fazlasını isteyip istemediğini sormayacağım sevgilim,        bana istemediğini söyledin, bu yüzden iyice ıslandığını d ş n ne kadar sana şaplak atacağım."

Oh. *Tanrım*.

Zaten iyice ıslanmıştum ama daha da ıslanabileceğimi söylemesi bunu daha da artırdı. Eliyle sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Sekiz şaplak boyunca sağ ve sol yanaklarımla değiştirerek kı ımı patlattı, sonra parmaklarını bacaklarımla arasına kaydır .

Sert bir nefesle boşaldım.

Aynen böyle - utanç verici bir şekilde ıslak, içimde bile olmayan parmaklarının uçları altında kenetleniyordu.

"Oh, *lanet* olsun, Red. Bu çok ateşli. Şaplağı sevdin, değil mi?"

Başım aşağı düşerken anlaşılmaz bir ses çıkardım. Utanmıştım ama yine de çok tahrik olmuşum. "Daha fazla," diye mırıldandım.

Rand bir küfür savurdu ve bana şaplak atmaya geri döndü, yoğunluğu biraz artırdı, böylece göbeğimi tekrar ovmak için durmadan önce kıvranmaya başladım. "Yuvarlan," diye emretti ama itaat etmemi beklemedi. Kalçamı kavradı ve beni sırtüstü yatırdı, sonra dizlerimi açıp bacaklarımın arasına yerleşti.

"Rand," diye mırıldandım. Nefesimi tutmaya, zihnimi odaklamaya çalışıyordum ama o bunu imkânsız hale getiriyordu.

"Bu sefer benim için ne kadar çabuk boşalacaksın Red?" Başını eğdi ve dilini alt dudaklarımın arasına kaydırarak onları ayırdı ve iç kısımlarında gezdirdi.

Ellerim kafasını yakalayana kadar çırpınarak doğruldum. "Ohhh-oh, Rand!" Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve çekiştirerek onu içime doğru çektim. Klitorisimi buldu ve dudaklarını üzerine koyarak emdi.

Titredim. Nefesim kesildi.

Bir parmağını içime kaydırды. Sonra bir tane daha. "Aman Tanrım, lütfen," diye yalvardım.

Parmaklarını pompalıyor, hâlâ diliyle klitorisimi dövüyordu. Kanalımlın iç duvarını okşamaya başladığında sarsıldım, dizlerim kulaklarının etrafında sıkıştı. Daha önce hiç kimse o noktaya vurmamıştı. Çok iyi hissettiriyordu. Zevk uğruna hedonistik zevk. Rand vücudumu, kemanımı hiç çalmadığım kadar iyi çalıyordu.

Ağlamaktan boğuldum. Nefesimi tuttum. Bir tane daha bıraktım. Ve sonra boşaldım, geçen seferkinden çok daha sert bir şekilde. Tüm vücudumu saran bir orgazm, parmaklarını sanki daha derine çekiyormuşum gibi sıkıkmama neden oldu. Kalçalarımı sallayıp pompalarken ve boşalırken, boşalırken ve boşalırken onun adını haykırırken bacaklarım kazara sırtını tekmeledi.

R VE

KADER AY IŞIĞINDAN DAHA TATLIYDI. Beni bu güzel, duyarlı melek insanla eşleştirdiğine inanamıyordum. Çarşafların arasında vahşi bir kedi. Ve daha sevişmemiştik bile. O kadar duyarlı, o kadar... mükemmeldi ki. O pembe ve damlayan amcığı, ağzımı daha fazlası için sulandırdı.

Kalçaları kulaklarıma kenetlendiğinde, boğularak öleceğimi düşünmüştüm. Ne biçim bir ölüm. Sıcak, sıkı ve tatlı. O benim için her şeydi. Asla doyamayacaktım, hayatımın geri kalanında bu amdan başka bir şey arzulamayacaktım.

O benimdi ve karşılığında ben de onun kölesiydim.

Natalie'nin orgazmının geçmesini ve gevşemesini bekledim, sonra parmaklarımı hafifçe çekip yaladım. Bu tadı dilimde sık sık duyacaktım. Başım kalçalarının arasındayken onu uyandırmak yeni sabah rutinim olacaktı.

Prezervatifim olsaydı, onu sikebilirdim çünkü aletim çivileri çakabilecek kadar sertti, ama hayır, bu doğru hissettirdi. Ben eşimi tatmin ediyordum. Benim talepkar ısırığıma boyun eğdiğinde onu tam olarak neyin beklediğini gösteriyordum. Her zaman zevk alacak, ihtiyaçları karşılanacaktı. Kıçına şaplak atılmasını isterse, her yerinde benim el izim olacaktı. Her ne istiyorsa, bunu ona vermek benim işimdi.

Bakire değildi ve bu dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Dışarıda bir yerde bu vücudu gören, ona dokunan, çılgılık atmasına neden olan bir adamın olması, onu avlayıp öldürmek istememe neden oldu. Önemli değildi, o artık benimdi ve başka kimse ona dokunamazdı. Bana kalsa kimse ona bakamazdı bile. Onu böyle çıplak ve tatmin olmuş görmek.

Gözleri kapalıydı, dudakları hâlâ ayıktı ve o gırtlaktan gelen sesiyle bana seslenişinin sesi hâlâ duvarlarda yankılanıyordu.

Yaşadığım sürece asla unutamayacağım bir sestti.

Aletimi düzelttim. Kahretsin, taşaklarım ağrıyordu. Çok doluydular ve hepsi onun içindi.

Natalie'nin göz kapakları titreyerek açıldı. Kirpikleri kaşları gibi kırmızının daha açık bir tonundaydı ve burnunun üzerinde bir tutam çil vardı. Olduğum yerde kalmak ve mükemmel

vücudunun her santimini incelemek istedim. Şu çilleri say.

Dudaklarını yaladı, vücuduma baktı. "Peki ya sen?" Sesi boğuktu. Başımı salladım.

"Bir dahaki sefere, Red. Bu benim büyük, erkeksi yeteneklerimi göstermemdi."

Kollarını yukarı kaldırdı ve gülümsedi, gözleri hâlâ cam gibiydi, yanakları hâlâ kızarmıştı.

"Çılgın yeteneklerin var."

İsteksizce yerden külotunu aldım ve ona uzattım. Yapmak istediğim son şey o amcığı örtmekti. Elimde olsa onu hep böyle yatakta tutardım. Sikmem için değil ama bacakları ayrık, ıslak ve tatmin olmam için hazır. Onun boşalması kurdumu tatmin etti. Beni de.

Külotunu bacaklarına geçirirken gözlerini kaçırdı. "Bu, tüm kadın müşterilerinize sunduğunuz bir hizmet mi?"

Kaşlarımı çattım. Neden bahsediyordu? "Hayır, hanımefendi."

"Boş ver," dedi hızla, sütyenine uzanıp onu giydi. "Oraya gitmemeliydim. Önemli değil."

"Yapmıyorum," diye ısrar ettim, bunun önemli olduğunu -çok önemli olduğunu- hissetmek burnumun direğini sızlatıyordu. Ben de bakire değildim, ama onun sadece birçoğundan biri olduğunu düşünmesi beni rahatsız ediyordu. O öyleydi. *Tekti*. "Bu benim için bir ilkti." Kahretsin, bu da kulağa doğru gelmedi.

Her şeyi berbat ettiğime dair içimde uyanan his daha da güçlendi.

Hay sikeyim! Kardeşime ve insanlarla çiftleşen diğer adamlara daha fazla dikkat etmeliydim. Söyledikleri şeyleri hatırladım. İnsan kadınlar ilişkilere bizden farklı bakıyordu.

Atletini çekti ve yataktan zıplayarak ayağa kalktı. "Bir dahaki seferi dört gözle bekliyorum," dedi hafifçe, ama nedense zoraki bir sesle. Sanki az önce adımı iki kez haykırmamış gibi.

Fates, bir dişi insanın kafasından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu!

"Amin daha fazlası için ağrıdığında bana haber ver," dedim. Şortunu ona uzattım, sonra tişörtümü çektim. "İştahın açıldı mı?" Yemeğimi çoktan yemiştim.

Onu beslemenin neden bu kadar önemli göründüğünü bilmiyordum ama kurdum onun ihtiyaçlarını karşılamak istiyordu. Ona bakabileceğimi kanıtlamak. Onu koruyabileceğimi. Onu tatmin etmek.

"Açlıktan ölüyorum," diye onayladı.

Yatak odasının etrafına baktım. "Öldürecek örümcek kalmadı mı? Burada benden başka bir şey ister misin? Yani şimdilik... O açgözlü amcığı tekrar görmek için geri döneceğim, hiç merak etme." Her şey olması gerektiği kadar hafif görünmese de ona bir göz kırptım.

Gülümseyerek karşılık verdi ama sanki davranışından utanmış gibi yanaklarına güzel bir kızarıklık yayıldı.

Sanki. Çok ateşliydi.

Başını iki yana salladı. "Oldukça pürüzsüzsün, kovboy."

Yumuşak mı? Pürüzsüz olmak istemedim. Samimi olmak istedim. Ayrıca onunla ilgileneceğimi bilmesini istedim. Her şekilde.

Burada niyetimin ne olduğunu biraz daha açık hale getirmem gerekecekti.

"*Şimdi* acıktım," dedi, yatak odasının kapısından çıkarken kalçaları sallanıyordu. "Yemek getirdiğin için teşekkürler."

Merdivenlerden aşağıya kadar onu takip ettim, bakışlarım onun o güzel küçük kıcına yapışmıştı. Az önce pembe şaplak atmama izin vermişti. Her oturuşunda beni düşünüyordu.

Bu küçük hatırlatma kurdumun göğsünün yeniden kabarmasına neden oldu.

İkimiz de elimizi yüzümüzü yıkadık ve yemek için onun mutfağındaki köhne masaya oturduk. Aletimi ayarlamak zorunda kaldım, böylece fermuar tarafından boğulmayacaktı.

"Evet, Red. Uzun zaman oldu. Bana hayatından bahset." Önce bir sandviçi sonra diğerini açtım.

"Hindi mi, biftek mi yoksa ikisinin de yarısı mı?" Ona bir bakış fırlattım. Bekledim. "İkisinin de yarısı," diye cevap verdi.

Sandviçlerin yarısını yeniden düzenledim, böylece her ikimiz de iki çeşit aldık, sonra birini onun önüne kaydardım. "Teşekkürler." Hindiye kaldırdı ve bir ısırık aldı. Ben de aynısını yaptım, bekledim.

Parmağıyla dudağındaki hardalı sildi ve ben de bu hareketi dikkatle izledim, beni emdikten sonra dölümün küçük bir damlasının oraya bulaştığını hayal ettim. Bir iniltiyi bastırdım ve serinlemeye çalışmak için daha önce döktüğü limonatadan birkaç yudum aldım.

"Kısacası o yazdan sonra eve döndüm. Müzik için üniversiteye gittim, sonra da yüksek lisansımı yaptım. Ev bana miras kaldı ve şimdi buradayım."

"Başka ne var?" "Ne gibi?"

Omuz silktilim. "Herhangi bir şey. Özel olmak zorunda değil." Biftekten bir ısırık aldım.

Dudakları güzel bir yay şeklinde kıvrıldı. "Örümceklerden nefret ettiğimi ve keman çaldığımı zaten biliyorsun, yani *çaldığımı*."

Alarmla başımı kaldırdım. "Ne demek *oynadım*?"

"Bilemiyorum. Sanırım, aslında, müzikle işim bitti. Sonsuza kadar. Mezuniyet okulu benim için müzikten aldığım zevki son damlasına kadar emdi. Her çaldığımda kürek kemiğimin arkasında korkunç bir ağrı oluyor, karnım sıkışıyor ve tek düşünebildiğim bunun ne kadar zevksiz olduğu."

"Vay canına. Özür dilerim. Ne zamandır böyle hissediyorsun?" "Yüksek lisansımın ikinci döneminden beri." "O zaman bırakmayı düşünmedin mi?"

Kaşları çatıldı. "İstedim ama yapamadım."

"Neden yapamadın?"

Narin omuzlarını kaldırdı. "Ailem üniversiteye gitmemden nefret ediyordu. Dışarı çıkmak istiyordum ve bunun yolunun üniversite olduğunu biliyordum. Müzik okumamdan daha da çok nefret ediyorlardı. Evde kalmamı, onlar gibi asgari ücretli bir işte çalışmamı ve on beş yaşından beri yaptığım gibi eve katkıda bulunmamı istiyorlardı. Onlara tek kuruşa mal olmamasına rağmen kayıt yaptırdığımda büyük bir kavga ettik. Burs aldım ve geçinebilmek için üç işte çalıştım."

Başımı eğdim. "Yani onlara doğru seçimi yaptığını kanıtlamak zorunda mıydın?"

Güldü ve peçeteyle ağzını kapattı. "Oldukça fazla, evet. Kızılar inatçı olabiliyor, eğer duymadıysan."

Güldüm. "Duydum." Güzel yüzünü inceledim; burnundaki çilleri, sıcak kahverengi gözlerini. Kahretsin, ona bütün gün bakabilirdim.

Yani arkadaşım inatçıydı. Bununla başa çıkabilirdim. Bu yüzden kırmızı bir kıcı olacaktı. Ve buna bayılırdı.

"Buraya senin olduğu için geldiğini söylemiştin, özgür ve temiz. Ortaya çıkman neredeyse iki yıl mı sürdü?"

Başını salladı. "Okuldaydım, sonra DEA beni aradı ve bu beni biraz geriye itti."

Evet, tüm o Jett Markle fiyaskosu. Geriye dönüp baktığımda, Rob eşiyle tanıştığı için bunun olmasına sevinmişim. Bir bakıma, Natalie onların bir araya gelmesine yardım etmişti.

"Neden şimdi?" Merak
ettim. Evet, önemli olan
buydu.

Sandviçi yere bıraktı, limonatasından bir yudum aldı. "Los Angeles pahalı. Klasik eğitim almış
bir kemancı için pek fazla iş yok." Sandviçinden bir parça marul kopardı ve iç çekti. Bu bir sorundu

Onun için. Zayıf bir noktası. Onun mücadele etmesi, ailesinin pislik olması fikri hoşuma gitmiyordu. "Ailemle yaşamaya geri dönmeyecektim, onlara tekrar destek olacağımı düşünmelerine izin veremezdim. Burası kirayı karşılayabileceğim aklıma gelen tek yerdi."

"Neden burayı satmadın?" Tavana bakarak sordum.

"Adam Amca bana bıraktı. On yaşımdaki o yazdan sonra ne onu görebildim ne de buraya gelebildim ama... aramızda bir bağ vardı. Beni kemanla tanıştıran, onu sevmemi sağlayan oydu. Hatırladığın gibi, birlikte keman çalardık." Tekrar omuz silkdim. "Bilmiyorum. Burası bana her yerden daha çok evim gibi geldi. Sadece bunu nasıl yürüteceğimi bulmam gerekiyor."

"Bir pansiyondan söz etmiştiniz," dedim konuyu dikkatlice açarak.

Başını sallayarak sandviçini aldı. "Sana ve Nash'e söylediğim gibi, kız arkadaşlarımdan biri Bu fikri L.A. önerdi. Burayı yaşayabilir hale getirmenin bir yolu. Bir şekilde gelir elde etmem lazım. Cody's'de çalışmak faturaları ödüyor ama seni ödemiyor."

Anladığımda gözlerim büyüdü. Evdeki işler için bana ödeme yapması gerektiğini düşünüyordu. Gibi. Lanet olsun. Eğer.

"Sevgilim, bana ödeme yapmayı dert etme. O konuya başka zaman geliriz. Burası üzerinde çalışabilirim ve misafirler için güzelleştirebilirim, ama onları gerçekten istiyor musun? Yani," diye boğazımı temizledim. "L.A. yerine Cooper Valley'i seçtiysen, büyük şehir hayatını ve bir sürü insanı özleyemezsin."

Gülümsedi. "Evet, kim insanları sever?"

Sırıttım. "Senden hoşlanıyorum." Duygularımı saklamayacaktım. Amını her yalayışında onun hakkında ne hissettiğimi biliyordu ama ona da söyleyecektim.

Gülümsemesi düştü ve yanakları saçları kadar

kızardı. "Bu seni çok telaşlandırdı."

"Ya sen?" diye sordu, konuşmayı bariz bir şekilde yeniden yönlendirerek.

"Ben mi?" diye sordum, sandalyemde geriye yaslandım ve ellerimi başımın arkasında birleştirip dirseklerimi dışarı çıkardım. Her türlü sorusuna açık olduğumu bilmesini istiyordum. Aramızda hiçbir sır olmayacaktı.

"Evet, sen. Bu on beş yılda neler yaptın?"

Kollarımı indirdim, öne doğru eğildim. Bakışlarımla onu delip geçtim, böylece odağımın merkezinde olduğundan hiç şüphesi kalmadı. Benim dünyamın. "Konuyu değiştirdiğini fark etmediğimi sanma." Göz kırptım. "Nash ile Missoula'da üniversiteye gittim. İşletme okudum. Sonra buraya döndüm. Birlikte müteahhitlik işine başladık."

"Adam Amca'ya çok yardımcı oldun."

Adamı hatırlayınca bakışlarım yumuşadı. "O iyi bir adamdı, Red. Ailende iyi insanlar var."

Gözlerini kaçırdı ve sandviçinden bir ısırık daha

aldı. "Ne? Ne dedim ben?"

Çiğnemek ve yutmak için zaman ayırdı. "Benim ailem Adam Amca gibi değil. Onlar dar kafalı, sefil insanlar. Nebraska'da kalıp Walmart'ta bir iş bulmam ve yaşlılıklarında onlara bakmam gerekiyordu. Onlara buranın sahibi olduğumu bile söylemedim çünkü muhtemelen burayı satın paranın bir kısmını onlara vermem için peşime düşerlerdi. Montana'da olduğumu, Adam Amca'nın eski çiftlik evini onarmak için bir barda çalıştığımı bilmiyorlar."

Evet, bu ideal değildi. Hayatını kazanması ve burayı düzeltmesi için başka bir yol bulmalıyım. Cody'nin yerinde barmenlik yapmayacağı kesindi. Vadideki her uygun olan ve olmayan erkeğin ona taze etmiş gibi asılması fikri hoşuma gitmiyordu.

Her biri yumruğumu ilk elden tanıyacaktı. Ayrıca ailesini bulup

onlarla konuşmak. Benden önce yattığı her erkeğin ağzını burnunu kırıktan hemen sonra. Lanet olsun, liste uzamaya başlamıştı. "Bu berbat. Burada olman değil. Ailen hakkında. Ben benimkileri seviyorum. Seni sevecekler."

Kahretsin, yapacaklardı. Çok heyecanlanacaklardı. İki oğul da çiftleşti.

"Ben mi?"

"Evet, sen."

"Rand, ben-"

Bir elimi kaldırarak sözünü kestim. "Sandviçini ye, Red. Şimdilik güvendesin."

Sözlerimden dolayı gergin görünüyordu. "Konuşma şekline bakılırsa, sence biz"

"Ne?"

Sessizce tükürmesini bekledim ama tükürmeyince "Birlikte mi?" diye sordum.

Sandviçine baktı. "Rand, senin türünle ilgilenmiyorum."

Karanlık bir kaş kanatlandı. Ne demek istiyordu? Kalbim sıkıştı. Hiçbir fikri yoktu. Bilmiyor muydu? "Nazik mi?"

Yüzü aydınlandı ve bana flörtöz bir gülümseme verdi. "Evet, otoriter ve kendini beğenmiş."

Hınzırca sııttım, öne doğru eğildim. "Kıçın nasıl? O sert sandalyede ağrıyor mu? Eğer doğru hatırlıyorsam, daha fazlasını isteyen sendin."

Şimdi tatlı bir utançla başka tarafa bakıyordu. "Ben sadece... Seksten başka bir şeyle ilgilenmiyorum."

"Biz seks yapmadık,

sevgilim." Gözlerini devirdi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"İstiyorum. Sadece fikrini değiştirmen için kaç orgazm gerekeceğini merak ediyorum."

NATALIE

"WHISKEY SOUR," diye emretti sarışın kovboy kız. Barın arkasından bile olsa onun bölgesine girmemden korkuyormuş gibi bana şüpheyile baktı. Göğüslerinin üzerinde payetlerle *Flirt* yazan bir atlet giymişti. Sarı saçları ustaca şekillendirilmiş ve sırtına doğru kıvrılmıştı ve pembe kovboy şapkası ona çok yakışmıştı. Benimle hiç rekabeti yoktu, bu kesindi.

Aklıma hemen Rand ve onun için mükemmel olacağı gerçeği geldi. Tarz sahibi, gülümseyen ve seksi. Sonra içimdeki kaltak ortaya çıktı ve acaba o da bu yollardan geçmiş miydi diye düşündüm. Seksle ilgilenen bir kadına sürük demeyecektim, çünkü bu çok yanıltıcı, ama o uygun hisler yayıyordu ve bir erkeği elde etmek için kemente ihtiyacı olmadığı kesindi.

Yine de Rand benimle ilgileniyordu. Boşalmamış olması bunun bariz bir göstergesiydi. Hangi erkek bir kadına asılır da karşılık istemez? Sertleşmişti. Kot pantolonunun arkasındaki aletin kalın hatlarını gözden kaçırmamıştım. Yaptığımız şey yüzünden amım sıkıştı. Tüm engelleri nasıl da kaldırmıştım ve kendim hakkında bir iki şey öğrenmiştim.

Şaplak yemeyi severdim.

Rand'i severdim. Bu bir problemdi çünkü onu arzuluyordum. Amımı da. O haklıydı. İhtiyaçlarım vardı ve her birini karşılamasını istiyordum.

Kahretsın, meme uçlarım sertleşmişti.

Odaklanmazsam kızarmış, külotum mahvolmuş bir karmaşa olacaktı, bu yüzden kadına sadece başımı salladım. İçkiyi çabucak doldurup barın diğer ucuna ittim, kadının parasını alıp kasaya koydum. İşime odaklanmıştım, gayretliydim. Arkadaş edinmeye ya da kendime bir koca bulmaya çalışmıyordum. Cody'nin buraya gerçekten çalışmak için geldiğini görmesi önemliydi. Bar henüz kalabalık olmamasına rağmen içkileri hızlıca dağıttım. Hafta sonları canlı müzik, mekanik boğa biniciliği ve çizgi dansı nedeniyle tıklım tıklım olduğunu biliyordum ama Çarşamba günü burada olan müdavimlerin kalabalığından etkilenmiştim.

Uyum sağlayabilmek için kendime kesinlikle bir kovboy şapkası almam gerekecekti. Mekanda şapkası olmayan tek kişi bendim. Payetleri atlardım. Nerede yaşarsam yaşayayım bu ben değildim.

Kırk yaşlarında, uzun boylu, ince yapılı bir kovboy önüme oturdu. "Demek yeni kız sensin."

Musluktan bir bardak bira dolduruyordum. "Ünüm benden önce mi geliyor?" Ona bir bakış fırlatarak sordum.

"Elbette öyle." Bana gülümsedi. "Kasabaya yeni gelen birinin haberinin yayılması uzun sürmez. Özellikle de soyadı Sheffield olan kızıl saçlı güzel bir kadınsa."

Güzel kızıl saçlı kısmını görmezden geldim. "Amcamı tanıyor muydun?"

Şapkasını geriye doğru eğdi. "Elbette. Herkes öyle yaptı. Adam sığır yemini benim dükkânımdan alırdı. Vefatını duyduğumuzda çok üzüldük."

"Evet, ben de öyle. Keşke ölmeden önce onu görmeye daha erken gelseydim," diye itiraf ettim.

Büyük amcamın bana her şeyini bıraktığını öğrendiğim günden beri bu suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. On beş yıldır buraya gelmediğimi ve ona yılda sadece birkaç mektup yazabildiğimi düşünürsek bunu hak ettiğimden emin değildim.

Müzik okumam konusunda beni destekliyordu. Hatta okuldayken kitaplarımı karşılamam için bana bir çek bile gönderirdi ki bu ailemin yaptığından çok daha fazlaydı. Ona yazdığım tek mektup, cömertliği için teşekkür notlarıydı. Ve işte şimdi sürekli olarak onunla yaşıyordum.

Bar dolmaya başladı ve ben birkaç sipariş daha alırken uzun boylu kovboy istasyonumun önüne park etmiş pozisyonunu korudu.

"Çiftlikte yardıma ihtiyacınız olursa seve seve uğrarım."

Ona bakmak için bir sıra tekila doldururken durakladım. Rand de benzer bir şey söylemişti ve ben de sigortamı tamir ettirip amımı yalatmıştım.

Bu bir tür çizgi miydi çünkü çekici olmasına rağmen bacaklarımı onun için açmaya hiç niyetim yoktu. "Ne tür bir yardım?" Şişeyi önümdeki tutucuya geri soktum.

"Bilirsiniz, tamir edilmesi gereken bir sızıntı falan varsa. İngiliz anahtarı konusunda oldukça becerikliyimdir." "Onun su tesisatıyla *ben* ilgileneceğim." Rand'in derin sesi barda gürledi.

Başını kaldırdı

Uzun boylu kovboyun arkasında, bir şekilde adamı yaşlı ve çelimsiz gösteriyordu ki bu çok saçmaydı. Rand'in bakışları diğer adamın kafasının arkasına kaydı.

Adam bar taburesinden kalktı ve döndü ama Rand'la göğüs göğüse geldiğinde dövüşmeyi yeniden düşünüyor gibiydi.

Kovboy, Rand'i tanıdığı belli olan bir ifadeyle, "Ah, sanırım bunu gerçek anlamda söylüyorsun," dedi. Rand ona ciddi bir şekilde başını salladı. "Ciddiyim. Geri çekil, Robertson."

"Yoksa?"

Hay aksi. Şimdi de aletlerini çıkarıp ölçeceklerdi. İyi ki barın diğer tarafındaydım, böylece hak iddia etmek için üzerime işemediler.

"Kız kapılmış," diye hırladı Rand

neredeyse. "Rand," dedim ama iki adam da

beni görmezden geldi. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Hala yürüyebiliyorken geri çekil."

Sözlerin kendisi mi, Rand'ın yüzündeki ifade mi, yoksa insan sesinden çok kurt hırıltısına benzeyen ses tonu mu adamın bir adım geri atmasına neden oldu, emin değildim.

Kovboy cebinden bir kart çıkardı ve barın üzerinden bana doğru uzattı. "Eğer başka bir konuda yardıma ihtiyacın olursa. Aramaktan çekinme."

Karta dokunmadım. Nefes almadım.

Rand'in davranışlarından tahrik mi olmalıydım yoksa kızmalı mıydım emin değildim. Sanki hak iddia ediyormuş gibi abartılı davranıyordu.

Takılmış olabiliriz ama bir çift değildik. Ondan ne istediğimi açıkça belirtmiştim.

Onu. Evet, muhtemelen onunla birkaç kez daha yatacaktım ama benim üzerimde alenen hak iddia etmesine izin vermeyecektim ve kesinlikle kalbimi kaybetmeyecektim.

Adam uzaklaştı ve Rand tam karşımda durmak için hareket etti. Kartviziti kaptı ve küçük parçalara ayırdı. "Sevgilim."

"Ben alındım mı?" Kollarımı barın üzerine koyarak sordum. Başımı kaldırıp ona bakmam gerekiyordu ama başlarımız birbirine daha yakındı. Yakındaki insanlar gösteriyi kaçırmamış olsa da, tüm barın işimi bilmesine ihtiyacım yoktu.

"Evet."

Öyle mi? Bu muydu yani? "Kiminle konuşacağımı sen belirleyemezsin. Bu fikre nereden kapıldınız bilmiyorum." Rand ağzını açtı, sonra tekrar kapattı, bakışları geniş ve tetikteydi.

Neredeyse telaşlanmıştı.

Sözlerimin onu ne kadar dehşete düşürdüğünü görmekten muhtemelen memnun olmalıydım, ama bunun yerine karnımı düğümledi. Sanki onun duygularını incitmişim ve bunun suçluluğundan hoşlanmamışım gibi.

Ama bu mantıklı değildi. Kendini beğenmiş kovboy elektrikçiler, az önce düzüştükleri kadın onları bir sonraki kadına doğru fırlattığında duyguları incinmezdi.

Onlar mı? Ee... o yaptı mı? Duygularını mı incittim? "Rand, sana söyledim-"

Öne eğilme sırası Rand'deydi. "Amını kim yaladı, Red? Sana çığlık attırdı mı?"

Bakışlarımı etrafımda gezdirdim. "Çalışıyorum!" Tısladım.

"Evet, ben de. Benim olanı korumak için işimi yapıyorum." İçim eridi ama gözlerimi devirdim. "Ben senin değilim." "Kıçında hâlâ benim el izim mi var?"

Kızardım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Robertson sana elini bile süremez. Bu bardaki herhangi bir adam değil. Montana'da bile."

"Çok mu sahiplenici?"

Tabii o anda barda büyük bir grup adam toplanmış, hepsi bana siparişlerini veriyordu ve sonraki kırk beş dakika boyunca meşguldüm. Rand'e bir soda almayı başardım ama daha fazla konuşma fırsatımız olmadı. El izi artık kıçımda değildi ama nasıl karıncalandığını hatırlıyordum.

Ama konuşmaya ihtiyacımız var mıydı ki? Sıradan seksin tüm amacı, sonrasında onu incelemek ya da göbek deliğine bakmak zorunda olmamanız değil miydi?

Vardiyamın başındaki sarışın kovboy kız geri döndü ve Rand'e doğru yaklaştı. "Hey," diye mırıldandı. "Pazartesi gecesi seni özledim."

Bakışlarım Rand'in yüzüne kaydı.

Tam düşündüğüm gibi, birbirlerine çok yakışıyorlardı. Kahretsin, kıskanmıştım. Bu da beni sahiplenici biri yapıyordu. Ben de aynı şekilde hissederken Rand'i kovboyyla yaptıklarından dolayı nasıl suçlayabilirdim?

Bakışları benimkine kaydı. Tüm yüz hatlarında yine alarm zilleri çaldı. "Karen," dedi sanki iki hece onu rahatsız ediyormuş gibi. "Natalie Sheffield ile tanıştın mı?"

Söyleme şeklini sevdim. Sanki burada benimle olduğunu söylüyordu. Tabii ki değildi, çünkü ben çalışıyordum ve o da barda karşımda oturmuş beni tavlamaya çalışan erkeklerin kartlarını kapmaya çalışıyordu.

Elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Kadınların bazen yaptığı o soğuk balık gibi elini sıktı. Sanki bir elin nasıl sıkılacağı hakkında

hiçbir fikirleri yokmuş gibi. Bu da garipti, çünkü sert, açık havada yaşayan bir görünümü vardı.
Ve sonra aklıma geldi.

Pazartesi gecesi. Dolunay.

O da onlardan biriydi. Başka bir kurt.

Rand Karen'a, "Git başka birini bul, bebeğim," dedi. Bakışları benimkilere kilitlenmişti, sanki ona doğru bakmaya değmezmiş gibi.

Onun yanında durdu, göğüsleri kolunun üst kısmına bastırdı. "Rand?"

"Başka biri. Başka biri." Sesi hırıltılıydı. Kızın kaşları havaya kalktı ama başka bir şey söylemedi, sadece topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Birbirimize ne kadar uzun süre baktığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. İçki içmek için dikkatimi çekmeye çalışan biri olup olmadığını.

Bar taburesine çöktü. "Red, sahiplenici olanın ben olduğumu mu düşünüyorsun? Yüzündeki o ifade öldürebilir."

Gözlerimi kırptım ve iç çektim. O haklıydı. Ona baktığı için Karen'ın boğazını yumruklamak istedim. Karen'ın ona doğru bastırması hoşuna mı gitmişti? Destekli sütyen giysem bile asla o kadar dekoltem olmazdı.

"Peki Red, ben sahiplenici miyim? Hiçbir fikrin yok."

Oh, oldukça iyi bir fikir edinmiştim. Sadece hoşuma gidip gitmediğine karar vermem gerekiyordu. Ve eğer beğenirsem, bu konuda ne yapacaktım?

R VE

NATALIE ÇOK ÇALIŞIRDI. Sarhoşlar neredeyse üzerine salyalarını akıtırken, diğerleri biralarında çok fazla köpük olması gibi aptalca şeyler hakkında tartışırken ya da Pete Robertson gibi adamlar onun pantolonuna girmek isterken yüzünde lanet bir gülümsemeyle saatlerce nasıl ayakta durduğunu. Son çağrıya kadar ne kadar bahşiş aldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama tüm pisliklere katlanmak için yeterli değildi. Cody'nin ya ona daha fazla ödeme yapması gerekiyordu ya da başka bir iş düşünmesi gerekecekti. Burada çalışmaya devam ederse kendimi kaybedecektim. Ben onun kişisel fedaisi olmadan.

Robertson'dan kurtulmak için tabureye düştüm ve bütün gece kalkmadım. Bir kere bile. Kimsenin ona dokunmadığından, ukalalık etmediğinden ya da kötü bir söz söylemediğinden emin oldum. Saçları kadar ateşli olabilirdi ama masumdu. Tatlı. Hafif. Yüzünde tek bir çatık kaş olmazdı.

Natalie yanıma gelip gazozumu doldurdu ama maço ve iddialı davranışlarımdan dolayı bana sadece gözlerini devirdi. Sırıttım ve göz kırptım, bu da onun gözlerini biraz daha devirmesine neden oldu. Kahretsin, tam bir şımarıktı ve şımarıklığını *bana* yöneltmesine bayılıyordum.

"Her gece böyle mi?" Arabasına doğru yürürken sordum. Elimi sırtının küçük kısmına koymuştum, kurdum ona tekrar dokunmaktan memnundu. Bar bütün gece aramızdaydı. Benim için gerçek bir baş belasıydı, ancak onunla diğer herkes arasında bir bariyer oluşturması kurdumu rahatlatmıştı.

"Ne gibi?"

"Her yerinde erkekler mi var?"

Güldü ve çantasını omzunun daha yukarısına sıkıştırdı. "Hepsi benim üzerimde mi? Benimle ilgilenen tek erkek kartvizitini yırttığın adamdı. Benimle iş yapmak istedi."

Robertson'ı tanırdım. İyi bir adamdı. Kasabada yem dükkanı işletirdi. Kendi evi vardı. Hiç evlenmemişti. "Kukunu istedi."

Nefes nefese kaldı ve spor ayakkabılarının üzerinde dönerek bana baktı. Otoparkta sadece birkaç araba kalmıştı ve iyi aydınlatılmış olsa da, yalnız yürümediğine sevinmemi sağlayan karanlık

cepler vardı. Kurt gibi işitiyor ve görüyordum ve herhangi bir tehlikeyi bize yaklaşmadan çok önce fark edebilirdim. O kesinlikle bilmiyordu.

"Bunu söylediğine inanamıyorum!"

"Neden?" diye sordum. Onu arabasına doğru yönlendirerek sordum. "O benim... benim-"

"Red, ben bir erkeğim. Hepimiz amcık isteriz. Ama seninki alındı. Seninki bana ait."

Evet, sahiplenici bir heriftim. Ama bütün gece eşime göz diken erkeklerin sayısından sonra, kurdum onu sahiplenmek istedi. Tamamen. Boynundaki ısırtığı. Kokum onun üzerinde. Onun içinde. Ama bu bile beni tatmin etmezdi çünkü o pisliklerin çoğu insandı. İşaretimi bile tanımayacaklardı.

Sürekli onunla kalmak zorundaydım. Nash'in bana güldüğünü duyabiliyordum, ne kadar çılgınca sahiplenici olduğuma. İnsani terimlerle, tamamen kırbaçlanmışım.

Arka köşedeki arabasının önünde durduk. Kamyonetim birkaç boş yer ilerideydi.

"Ben sana ait *değilim*," diye karşı çıktı.

Bir elimi arabasının kaputuna koyarak onun alanına girdim ve onu içime çektim. Özlemini çektiğim, bütün gece benimle alay eden ama bardaki bayat bira kokusu tarafından bastırılan o tatlı koku vardı.

"Henüz değil. Kukun biliyor."

Başını salladı, gözlerini devirdi. Tekrar. "Sen delisin."

"Senin için." Bir saniye daha dayanamadım. Başımı eğdim. Onu öptüm.

Nefes nefese kaldı ve arabasının karşısında eridi. Dilim onunkini buldu ve liseliler gibi öpüştük, sanki alabileceğim tek şey ilk üsmüş gibi. Ona, ağzının ve amının tatlı tadına açtım.

Geri çekildim ve kirpiklerinin arasından bana baktı. Evet, benden hoşlanmıştı. Öpüşlerimden, ona hissettirdiklerimden. Onu nasıl unutturduğumu. Bunu kabul etmedi. Hangi bağımsız kadın kontrolü devretmekten hoşlandığını itiraf etmek isterdi ki? Bir şekil değiştiren olarak buna ihtiyacım vardı, özellikle de bunu bana bu kadar tatlı bir şekilde verdiğinde.

"Eve gitmeliyim, Rand."

Hiçbir şeyi kaçırmadım. "Seninle geliyorum. Ya da seni evime getireceğim." "Pardon?"

"Elektrik işlerini halledene kadar orada yalnız kalmanı istemediğimi söylemişim. O duman alarmlarını hiç taktırmadık." Gerçek buydu. Evinin alev alabileceğini bilerek uyuyamayacaktım. Elbette elektrik tesisatı on yıllardır değişmemişti, bu yüzden artık pek bir şey fark edeceğini sanmıyordum ama yine de işi şansa bırakmak istemedim. Ayrıca, onu yatağında istiyordum. Yanımda. "Ve," diye yaklaştım. "Bu gece diğer tüm erkeklerin ağzının suyunun aktığını gördükten sonra, seninle evlenmek, yani hak iddia etmek için can atıyorum."

Gözlerini devirdi. Tekrar.

"Bana gözlerini devirmeye devam edersen, kışına şaplak atacağım, tatlım." Yakınına eğildim, buklelerinden biriyle oynadım. "Ama bu gerçek bir ceza değil, değil mi?"

"Rand," diye nefes aldı.

İçime çektim, kokusunu aldım... ve uyarılmışlığını.

"Hak iddia etmek mi?" diye sordu, ikimizin de tehdit olmadığını bildiği tehdidimi görmezden gelerek. "Senin bir iddian yok, koca adam."

Bu sözlerin içimde yarattığı panik duygusunu bastırdım ve onu omzuma atıp olabildiğince hızlı bir şekilde evime geri götürme ihtiyacını bastırdım. Fates, şu anda kıskançlık ve sahiplenme duygusundan önümü bile zor görüyordum.

"Bir tane yapmaya çalışıyorum, sevgilim. Bütün gece beni delirttin."

"İçki dağıtıyordum. Sen delisin."

"Senin için deli oluyorum, sana dokunamadığım için deli oluyorum." Alnımı onunkine yasladım. Aletimde bir fermuar izi olacaktı ve taşaklarım hiç bu kadar mavi olmamıştı. "Sana dokunmam gerek. Sana dokunabileceğimi söyle."

Ağzı açık kaldı ve etrafına bakındı. "Ne? Burası mı?"

Etrafta kimse yoktu. Biliyordum. Duydum. Hissettim. Başka tarafa bakmama gerek yoktu. "Buraya. Şimdi." Tükürdü. "Sen ciddisin."

"Robertson'ın seni almaya çalışmasını izlemek zorunda kaldım. Bir daha onun yem dükkanından bir şey alır mıyım emin değilim."

"İstediği için onu işinden mahrum edeceksiniz-"

"-kukum," dedim hırıltımı gizlemeye çalışarak. Beni gerçekten çıldırtıyordu. "Eğer ellerini ve düşüncelerini kendine saklarsa, belki fikrimi değiştiririm."

Önce baktı sonra güldü. Bana gülüyordu. Sahipleniciliğime. Ona olan ihtiyacıma.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun, Red? Aramızdaki bu bağ? Bu gece sana dokunamadan saatlerce seni izledim. Tamam. Sadece bakmama izin ver. Dokunmayacağım. Eteğini kaldır ve bana amını göster."

"Sen ciddisin."

"Çok ciddiym." Bir adım daha yaklaştım, parmak uçlarım belini okşuyordu. Eteğini kendim de kaldırabilirdim ama bunu benim için yapmasını istiyordum. Bu öğleden sonra yaptığı gibi kendini bana sunmasını.

Benim olduğunu kanıtla.

Yutkunmasını, göz bebeklerinin büyümesini izledim. Sadece bir şekil değiştiren bu ışıkta fark edebilirdi.

Etrafına bir kez daha baktı, gözlerini devirdi ve kızardı, sonra jean eteğini kaldırdı. Kalçalarına kadar yükseldikçe yükseldi. Yanlarında küçük ipler olan açık renkli külotu amını örtüyordu. Derin bir nefes alarak, kalçalarının arasındaki o gür şeftalinin kokusunu alabildim. Islaktı. Şişmiş, olgunlaşmış ve benim için hazırdı.

"Kahretsin, ne kadar muhteşem olduğun hakkında bir fikrin var mı?" "Rand," diye fısıldadı.

"Yanılmışım. Dokunmadan edemem. Ne kadar ıslak olduğunu hissetmeme izin ver. Seni iyi hissettirmeme izin ver."

Şimdi nefes nefese kalmıştı ve teninden gelen sıcaklığı hissedebiliyordum. Gerçekten isteseydi dururdum. Onu iterdim ama sadece birazcık. Yapmak istediğim son şey onu korkutmaktı, özellikle de ihtiyacım varken.

"Evet."

İhtiyacım olan tek şey o tek kelimeydi. Nazikçe, ya da olabildiğince nazikçe, parmaklarımı kalçalarındaki lastiğe soktum ve tenini incitmemeye dikkat ederek kopardım.

Nefes nefese kaldı. Kiralık külotu bacaklarının arasından kaydırdım ve nemli pamuğu kot pantolonumun cebine soktum.

"Rand," diye nefes aldı. "Bana ne yapıyorsun? Bir otoparkta duruyoruz." "Seni benden başka kimse böyle göremez. Bu konuda bana güveniyor musun?"

Şehvet dolu gözlerle bana baktı. Başını salladı.

Siktir, evet. Aynı anda onu avuçladım ve yakıcı bir öpücükle ağzını kaptım. O da beni öptü, sanki benim onun için aç olduğum kadar o da benim tadıma açmış gibiydi. Ağzını yaladım, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim, onu içime çektim.

"Benim için damlıyorsun." Kahretsin, kız sıcacıktı. Onu okşadım, ıslaklığını her tarafına bulaştırdım, ağzımı boynunun ince sütununa doğru sürüklerken iki parmağımı içeri daldırmadan önce sert küçük klitorisini kapladığımdan emin oldum.

"Bu sadece bir ön gösterim, Red. Bir ısınma. Seni yatağıma almak için sabırsızlanıyorum."

"Senin yatağın mı?" diye nefes nefese kaldı. Parmaklarımı içinde kıvrırırken ayak parmaklarının üzerine kalktı. G noktasını bulduğumda onu ovuşturdum. Parmaklarımı sürerken eli bileğime gitti. "Hoşuna gitti mi, sevgilim?"

"Evet," diye inledi ağzıma karşı.

"İşte bu kadar. O amcık neye ihtiyacı olduğunu biliyor, ona yalvardığı zevki vereceğim. Çok açgözlü. Aferin kızıma. Elimin her yerine boşal."

Başardı. Çok hızlı, çok güzel. Adımı haykırdı ve rüzgarın onu taşımasına izin verdi. Etrafta biri olsaydı, onu boşaltanın ben olduğumu bilirdi. Otoparkta onu parmaklamasına izin verdiği kişi bendim.

Sikim bir musluk gibi ön sperm sızdırıyordu. İçine girmeyi o kadar çok istiyordum ki, duvarlarının sıklılığını hissetmek onu boğuyordu. Dölünü sağlamak.

"İşte bu, Red. Tüm ihtiyaçlarını karşılamama izin verecek misin?" Nefes almak için arabasına yaslanırken parmaklarımı serbest bırakıp yalayarak temizledim. Eteğinin beline kadar sıyrılmış olduğu gerçeğini aklına bile getirmemişti. Amını bir kez nazıkçe okşadım, sonra eteğini tekrar aşağı indirdim.

"Beni evime kadar takip et. Sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim."

Gözleri kapalıydı ve nefes nefese kalmıştı. Onu böyle seviyordum. Uysal, doygun. Bana aitti.

"Bu sadece bir ısınmaydı, Red. Yatağımda olacaksın ve yakın zamanda uyumayacaksın." Bu bir sözdü.

NATALIE

Rand'le eve gitmemin tek nedeni yarım kalan bir işimiz olmasıydı. Üstüme geliyordu ve ben buna aldırmadım çünkü o çok seksi. Ve parmaklarıyla gülünç derecede yetenekli. Ve ağız. Kendime itiraf edersem, aşırı ilgiden hoşlanıyordum.

Bunun bir yere varacağını düşünecek kadar aptal değildim. Olmayacağını biliyordum. Ben insandım, o ise bir şekil değiştirendi. Tıpkı Adam Amca'nın lise aşkıyla olduğu gibi. Bu olamayacak bir aşktı.

Aşık olduğumuzdan değil. Onunla daha bir gün önce tanışmıştım. İlk görüşte aşka inanmazdım. Hatta aşka bile inanmazdım. Annemle babam için işe yaramamıştı, aşk kısmı. Birbirlerinden hoşlanmıyorlardı bile, uzmanların deyimiyle karşılıklı hoşnutsuzluk içinde zar zor bir arada yaşıyorlardı. Neden birlikte kaldıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlk etapta birbirleri için yanıp tutuştukları için bir araya geldiklerini varsayıyordum. Bu konuda *gerçekten* bir şey bilmek istemiyordum ama kendimi bildim bileli birbirlerine aşık *değillerdi*, hatta şehvet bile *duymuyorlardı*. Birbirlerinden nefret ediyorlardı.

Ama bir şekilde nefretin işlerine yaramasını sağladılar. Gülünç derecede işlevsiz bir şekilde.

Bu, aşk söz konusu olduğunda bıkkın ve işlevsiz olduğum anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda Rand'e kesinlikle aşık olmadığım anlamına da geliyordu. Onun kurdu şehvetli ve sahipleniciyken nasıl aşık olabilirdim ki?

Şehvetli kısmını sevdim. Bana şimdiden üç orgazm yaşatmıştı ve henüz içime bile girmemişti. Bunun devamının nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyordum çünkü eğer parmakları ve ağızyla bu kadar yetenekliyse, o zaman...

Evet. Kendimi daha fazla nasıl inkar edebilirim?

Onu evine kadar takip ettim; kuş uçuşu benim evimden dağın hemen yukarısında küçük, tatlı bir kulübeydi. Söylediği gibi, Wolf Ranch arazisindeydi. Gerçekten komşuyduk.

Arabamdan atladım, etrafa bakındım.

"Burası çok güzel. Senin mi-" Rand bana doğru koşup ayaklarımı yerden keserek balayı tarzında

beni kollarına aldığında çığlık attım.

Küçülen ay hâlâ neredeyse dolunaydı ve bana gülümsediğinde gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıkları görebiliyordum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

"Sen delisin," dedim gülerek.

Düşüncesiz biriydi. Eğlenceliydi.

Heyecan verici.

"Öyle demiştin." Bundan gurur duyuyormuş gibi sırttı ve ay ışığının altında beni döndürdü.

O zaman onun ne olduğunu bildiğimi kabul etmek istedim. Onu bu şekilde davranmaya iten şey kurduydum. Hangi normal insan ilgilediği bir kadını bu kadar *koklar*?

Beni alıp hiçbir ağırlığım yokmuş gibi taşımasının onun için neden bu kadar kolay olduğunu anladım. O bir şekil değiştirendi. Biliyordum. O da biliyordu. Ona kurt olmakla ilgili milyonlarca soru sormak istiyordum ama bu bilmemem gereken bir sırdı.

Adam Amca bana gizlilik yemini ettirmişti. Hatta sürü bildiğimizi öğrenirse tehlikede olacağımızı ima etmişti. Rand'in bana zarar vereceğini düşünmüyordum ama sürüye komşu olmama ve hayatımın yarısından fazlasını onların sırrını saklayarak geçirmiş olmama rağmen ben bir yabancıydım.

"Burası büyükannemle büyükbabamın kulübesiydi," dedi beni merdivenlerden küçük ön verandaya, oradan da içeri taşıırken. Sallanan bir sandalye vardı ve Rand'in güneş batarken sandalyede oturduğunu hayal ettim. "Küçük ama tamamen benim. Bana miras kaldı, tıpkı senin evin gibi."

Metrekare olarak küçüktü ama boy olarak değil. A-çerçevesi sağlam kütüklerden yapılmıştı, kirişli tavanlar inşa edildiği zaman için normal olduğunu düşündüğümünden daha yüksekti. Geniş bir çatı katı, bir yatak odası ve küçük ama yeterli bir mutfak vardı.

Rahat ve büyüleyiciydi. Tam da kışın kar altında kalmak isteyeceğim bir yer. Rand ile birlikte tabii ki.

Ama bu şekilde düşünemezdim. Rand'la olan bu şey tek seferlik bir anlaşmaydı. Bunu içimden atacak ve ona dışı kurt partnerini ya da her ne diyorlarsa onu bulması için iyi dileklerde bulunacaktım.

Beni yatak odasına taşıdı ve yatağa bıraktı, hemen gömleğini çıkarıp fırlattı.

Tamam, belki iki ya da üç seferlik bir anlaşma. Gücüne bakılırsa, muhtemelen bütün gece dayanacak gücü vardır.

Bu adam yontulmuş omuzları, göğüs kasları, karın kasları ve o cömert gülümsemesiyle tüm *Magic Mike* erkeklerinin toplamından daha ateşliydi. Yatağında beni yiyip bitirdikten ve otoparkta beni parmakladıktan sonra bile onu soyunurken görmemiştim.

Külot olmadan çıplak kıcıma çok sert gelen jean eteğimin düğmelerini açtım ve içinden sıyrıldım.

Rand'in gözleri daha açık bir buz mavisi, neredeyse gümüş renginde parlıyordu. Kurdu ortaya çıkıyordu.

Tanrım, bu beni tahrik etti. Onun çok büyüğü ve farklı bir şey olduğunu bilmek, onu sıradan bir erkekten elli kat daha heyecan verici yapıyordu. Belki yüz.

Homurdandı, üzerimde sürünerek yatağın alçalmasına neden oldu.

"Uh uh." Bir elimi kaldırdım. "Her şeyi görmek istiyorum." Parmağımla vücudunun ortasından aşağı yukarı bir çizgi çizdim. Göğsündeki yumuşak tüyler V şeklinde göbeğine doğru sivriliyor, sonra kot pantolonunun altında kaybolan ince bir çizgiye dönüşüyordu.

Sırttı. "Merak etme Red. Bu gece sana her şeyi vereceğim. Sana daha önce de söyledim, bu sadece bir ısınmaydı."

Uyarı üzerine amım sıkıştı.

Bluzumu çıkardım -göğüslerimi harika gösteren ve bahşiş için iyi olan bluzumu- ve yere attım.

Rand hareket etmemişti. Donmuş gibiydi, gözlerindeki o hayvani parıltıyla beni izliyordu. Boğazından alçak bir hırıltı geldi. Kesinlikle bir insan sesi değildi.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ama amım yine sertçe sıkıldı.

Üzerimde sadece sütyenim vardı. Arkamdaydı.

Kalbim dakikada bir mil hızla atmasına rağmen, kot pantolonunu işaret ederek ve normal görünmeye çalışarak, "Kapalı," dedim. Cody'nin evindeki o inanılmaz orgazmla doyuma ulaşmış olmalıydım. Haklıydı, bu beni sadece ısıtmış ve daha fazlasını istememe neden olmuştu.

Ağır çekimde hareket ediyor, gözlerini benden hiç ayırmıyordu. Kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirdi. "Çıkar şu sütyeni," diye homurdandı, sesi normalden daha derindi.

Yutkundum. Otoriter ses tonuna bayıldım. Çok seksiydi. Özellikle de yatakta.

"Önce sen," diye fısıldadım, kot pantolonunun içine doğru inen alt karın kaslarına bakarak.

Kot pantolonu ve boxer külotu bir anda ortadan kayboldu, hem de tahmin edebileceğimden çok daha hızlı bir şekilde ve sonra yatakta zıplayarak üzerime atladı. Elleri ve dizleri üzerinde vücudumun üzerinde durarak üzerime çıktı, kalın penisi iç uyluğuma sürtünüyordu. Başını eğdi ve sütyenimin önünü dişleriyle yakaladı. "Çıkar dedim."

"Bunu da yırtma," diye güldüm ve başını yakaladım, parmaklarımı saçlarına gömdüm ve ağzını sol meme ucuma yönlendirdim.

Hırladı, büzüşmüş tepeyi diliyle yıkadıktan sonra malzemenin içinden ağzına doğru derinlemesine emdi.

Bacaklarımın arasından gelen cevapla nefesim kesildi. Ne yaptığımı bile anlayamadan bacaklarımı sırtına doladım ve onu kalçalarımın beşiğine çektim.

İnledi ve titredi, sertçe geri çekilmeden önce dişleri meme ucumu sıyırdı. "Lanet olsun, Natalie. Böyle devam edersen sana karşı nazik olmayı unutacağım."

Kurt şekil değiştirenlerin insanlardan daha sert olup olmadığını merak ederek ürperdim. Öyle olmalılar, değil mi?

Ne kadar güçlü görüldüğünü düşünürsek. Ve sahiplenici.

"Prezervatif takacağım çünkü böyle devam edersen daha ön sevişmeyi bitirmeden içine gömülmüş olacağım."

"Ön sevişmenin canı cehenneme." Kollarımın üzerinde doğruldum ve prezervatifi almak için yere atlayışını izledim. Ciddiydim. Zaten bir sürü ön sevişme yaşamıştık. İki kez benim evimde ve bir kez de otoparkta. "Gerçek bir anlaşma için hazırım." Aletine baktım. Kalın, uzun, sert. Bir penis o kadar da güzel görünmezdi ama başı kabarmış ve ucunda bir damla ön sperm olan sert bir alet bambaşka bir şeydi. Ya Rand'inki? Ağzım tatmak için sulandı. Dilimin üzerinde sıcak ve ağır hissetmek için.

Rand hırlayarak geldi. "Merak etme, Red. Sana sikimi vereceğim. İhtiyacın olan bu mu güzelim? Tıka basa doldurulmak mı?"

Onun müstehcen konuşması karşısında karnım guruldadı. Başımı salladım. Bir yanımda bu adama olan güvenimi sorguluyordu. Onunla tanıştıktan bu kadar kısa bir süre sonra burada, onun evinde, onun yatağında olmam. Tüm çekingenliğimin kaybolmasına, ona olan ihtiyacımın ve arzumun beni ele geçirmesine nasıl izin vermişim.

O insan değildi! Ama Adam Amca ona güvenmişti. O da sürüsüne güvenmişti. Mantıklı olsun ya da olmasın, Rand'i kurt formunda ve insan olarak tekrar gördüğüm an ona güvenmişim. Görünüşe göre hep güvenmişim.

Bu, sahip olabileceğim en güvenli ve en heyecan verici ilişki gibi hissettirdi.

Rand bir küfür savurdu ve prezervatifi yuvarladı. "Senin için yavaş gitmeye çalışıyordum, Red. Ama gidip yatağında bu kadar mükemmel görünmen gerekiyordu." Beni yakaladı, boynumu kemirirken bileklerimi başımın yanına sıkıştırdı, kokumun tadını çıkarıyormuş gibi derin nefes almak için durdu.

"Kokum hoşuna gidiyor mu?" Sorma cüretini gösterdim.

Dondu kaldı, sonra boğazını temizledi. Dikkat çektiğim için hemen özür diledim. Meraktan ölmek üzereydim. "Bu garip mi?" diye sordu, yüzümü incelemek için başını kaldırarak.

Bu konuda endişeliydi.

Varlıkları bilmemem gereken büyük bir sır olduğu için öyle olacağını tahmin etmişim. Bir şekil değiştirenin bariz bir özelliğine dikkat çekmişim. Şimdi, o anın sıcaklığında.

Başımı salladım. "Hayır. Sıcak," diye onu temin ettim. "Yani, eğer hoşuna giderse. Eğer beğenmezsen ve ben de BO gibi kokarsam, bu utanç verici olur."

"BO?" Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Pek sayılmaz. Hoşuma gitti Red. Hem de çok hoşuma gitti." "Ben nasıl kokuyorum?" Fısıldadım, lamba ışığında yakışıklı yüzünü izliyordum.

Başını eğdi ve sağ meme ucuma diliyle bir fiske vurdu. "Elma ve güneş ışığı gibi. Ve kadın. *Benim kadını.*" Başını hızlıca salladı. "Özür dilerim." Sırıttı. "Bu gece seni kesen tüm o pislikler yüzünden hâlâ aklım başımda."

Ona onun kadını olmadığını söylemeliydim ve ikimiz de asla olamayacağımızı biliyorduk, ama kıskançlığının sıcaklığının tadını çıkarmak çok güzeldi. Bana olan arzusu.

Ayrıca, aleti sertti, lateksle korunuyordu ve bacaklarımın arasındaydı. Yapabileceğimiz başka şeyler varken neden konuşmak isteyeyim ki?

Bu konuşmayı yarın yapabiliriz.

Bacaklarımı tekrar sırtına doladım. "Buraya gel, koca adam. Nelerin var göster bana."

Aynı anda inledi ve beni ereksiyonuyla delip geçti. Bu hoş karşılama karşısında nefesim kesildi. Sıkı kanalımın onun çevresi etrafındaki gerginliği. Tanrım, çok büyüktü. Etrafında kenetlendim, ayarladım.

Sanki doğurması gereken bir bakireymişim gibi içimde gömülü kaldı. Yüzünde acı titreşiyordu. "Özür dilerim. Özür dilerim, Red. Kahretsin, beni böyle kışkırtamazsın. Senin için kendimi tutmak yeterince zor."

"Bu şeyle gurur duymalısın. Tanrım, çok doluyum. Ama kendini tutman gerektiğini kim söyledi?" Kaderi kışkırttığımı bilmeme rağmen mırıldandım. Muhtemelen içindeki vahşi, hayvani saldırganlıkla boy ölçüşemezdim. Onu serbest bırakmak istiyordum çünkü o serbest bırakana kadar gerçek Rand'i, onun tamamını göremeyeceğime dair bir his vardı içimde.

"Ah, Red. Böyle devam edersen bu tatlı, ıslak amcığını mahvedeceğim."

Söz konusu kedi tekrar horozunun etrafında sıkıştı ve yıkımı teşvik etti. Titrek bir nefes verdi ve geriye doğru sallandı, sonra derinlere doğru itti.

Onunla buluşmak için kalçalarımı kaldırdığımda nefesim sert ve heyecanlıydı. Ellerimi göğsünde, kaslı kollarında gezdirdim, titredim ve onu içimde hareket ettirmek için pelvisimi küçük darbelerle salladım. Hâlâ kendini tutuyor gibi görünüyordu. Neyi beklediğinden emin değildim ama gözleri kesinlikle insan değildi. Yüzde yüz kurttular.

"O kadar da kırılgan değilim," dedim çenesini kavrayarak. "Kırılmayacağım."

Hâlâ kıpırdamadan üzerimde duruyordu, sanki bir yarış yeni bitirmiş gibi zor nefes alıyordu. "Lütfen," diye ekledim.

"Lanet olsun, Red," diye küfretti. "Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

R VE

ARKADAŞIM MUHTEŞEMDİ.

Çok muhteşem.

Altımda çırılçıplak uzanmış, koyu kırmızı saçları başının etrafında vahşi bir perde, yeşil gözleri şehvetle kararmış, kontrolüm lanet olası bir ipliğe bağlıydı.

Onu hemen şimdi, burada işaretlemeye hazırdım. Dişlerim ağzımda uzanıyor, kokumu sonsuza dek tenine işleyecek serum damlıyordu. Kontrolümü kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Şekil değiştirenler hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Gerçeği ve benim olma seçimini hak ediyordu. Benim olacağına şüphe yoktu ama bu şimdi olamazdı. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirecektik ve insan eşler bulan erkeklerden öğrendiğim kadarıyla, bunu onlar gibi berbat etmeyecektim. İlk başlarda. Elbette, onlar kendilerini toparlamışlardı ama ben bunu mahvetmeyecektim çünkü onun amcığı çok mükemmeldi.

Hayır. Ben bundan daha güçlüydim. Lanet olsun, deneyecektim çünkü beni zayıflatacak biri varsa o da Natalie'ydi. Kendimi toparlamam için bana fazla şans da vermiyordu. Altımda kıvrılmaya ve sallanmaya devam ediyor, beni daha derine çekmeye, içinde hareket etmemi sağlamaya çalışıyordu.

Sikeyim. Burada zevkten ölüyordum. Boşalabilirdim ama ısıramazdım.

Gözlerimi kapatıp nefes alırken hareketsiz kaldım. Dişlerimi geri çeker çekmez kalçalarımı serbest bıraktım. O sert istiyordu, ben de onu sert sikecektim. Ona istediği her şeyi verirdim, özellikle de taşaklarımı içine sokmam da buna dahilse. Üç derin darbe ve kafası neredeyse yatak başlığına çarpıyordu. Hay sikeyim. Çekildim ve onu aşağıya sürükledim, sonra bir elimle omzundan tutarak onu yerine sabitledim. Bir nefes daha alıp yavaşlamaya çalıştım ama o sikime uzandı ve beni tekrar içine yönlendirdi.

Elimde değildi. "Red," diye homurdandım. Onun içine girdim.

Dizlerini açarak kendini benim saldırım için yumuşak ve uysal hale getirdi. Sanki vücudlarımız birbiri için yaratılmış gibiydi.

Öyleydiler, değil mi? O benim kader eşimdi. Tabii ki onunla seks mükemmelin ötesinde olacaktı. O da benim kadar vahşi, terli ve kalbi çarparak isteyecekti.

"Natalie," diye mırıldandım, çoktan ipin ucuna gelmişim. Pazartesi gecesi esen rüzgârda onun kokusunu aldığım andan beri muhtaç ve çıldırmış bir haldeydim. Ya şimdi? Düpedüz çaresizdim. "Siktir, Natalie."

Başparmağımla klitorisini ovmak aklıma geldi ve haykırarak sikimi o kadar sıktı ki neredeyse orada boşalıyordum. Sanki benim onun için açgözlü olduğum kadar o da benim için açgözlüymüş gibi, pençelerini derime geçirerek beni aşağı çekti. Sanki şekil değiştiren oydu ve içindeki kurt ortaya çıkıyordu.

İmkansız, ama o kesinlikle vahşi bir kediymi.

Onu ölesiye öpmek istiyordum ama dişlerimin istenmeyen bir şekilde ortaya çıkmasını engellemek için çenemi kilitledim ve dudaklarımı kapattım. Bunun yerine yüzümü boynuna gömdüm, içine girerken nefis kokusunu içime çektim. Yatak sallandı ve kütük duvara çarptı.

Natalie'nin çılgınlıkları küçük kulübeyi doldurdu, her sesin akımı vücudumda titreme gibi akıyor, hücrelerimle konuşuyor, var olduğunu hiç bilmediğim parçalarımı uyandırıyor.

Yeni biri oldum.

Natalie'nin arkadaşı.

Onun zevki benim tek odak noktamdı. Eğer onunla boşalmazsam ölecektim. En azından ona iki kez zevk vermişim. Şimdi ikimiz de boşalacaktık ama önce o boşalacaktı. Bu sefer ve her zaman.

"Rand," diye soludu, ipeksi sesi her duyuya nüfuz ediyordu. "Rand..."

"Ne oldu güzelim? Gelmek mi istiyorsun?" Konuşmayı nasıl başardığımı bile bilmiyordum, beynim şehvetten öylesine sarhoş olmuştu ki. Sikiş kokusu burun deliklerimi doldurdu. Terli, kaygan bir sikiş.

"Oh Tanrım," diye inledi. "Lütfen."

"Siktir, evet." Yalvardığında kontrolümdeki ip koptu. Onu daha derine, daha sert ittim. Elimde olmadan sertleşiyordum. Zaman durdu ya da belki de ilerledi. Emin değildim, oda kesinlikle dönüyordu.

Natalie etrafımda kenetlendi, mükemmel bir zamanlamayla boşaldı çünkü taşaklarım bir saniye daha bekleyemezdi.

Teşekkürler.

Duvarlarda yankılanan bir kükreme ile boşaldım, eve çarptım ve prezervatifi ömür boyu sürecek bir şehvetle doldururken orada kaldım.

Başımın yan tarafına doğru nefes nefese kaldı. Terden kayganlaşmış göğüslerimizin birbirine yapıştığı yerde kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum.

Yavaş yavaş odanın dönmesi durdu. Bilincim yerine geldi ve tatlı mı tatlı minnettarlık göğsümü doldurdu.

Dostum.

Bir arkadaşım vardı.

Güzel, ruhlu, insan bir eş.

Altında nefes nefese yatan harika, yetenekli, muhteşem bir yaratık-

Kahretsın!

"Seni eziyor muyum?" Geri çekilirken pişmanlıkla geri çekildim. "Hayır,"

diye mırıldandı, beni geri çekerek. "Hoşuma gitti."

Burnumu tekrar boynuna gömdüm. "*Senden* hoşlanıyorum," dedim. Gerçekten de "Seni seviyorum" demek istiyordum çünkü hissettiğim tam olarak buydu ama insanlar hakkında aceleci davranmayacak kadar çok şey biliyordum.

"Ben de senden hoşlanıyorum," diye mırıldandı. Sesi uykulu geliyordu, sanki seks onu yormuştu.

Bir an için bile olsa bedenlerimizi ayırmak istemiyordum ama eşimle ilgilenmek benim işimdi. "Hemen döneceğim Red." Sürünerek yataktan çıktım ve prezervatifi attıktan sonra Natalie'ye temizlenmesi için bir bardak su ve bir bez getirdim.

Ama artık çok geçti. Tatlı eşim, tapınılması gereken muhteşem bir tanrıça gibi çoktan uykuya dalmıştı.

Onu yorganın altına soktum ve yanına kaydım, bir kolumu beline doladım ve küçük bedenini kendime doğru çektim. Sırtı göğsüme dönüktü ve bir çekmecenin içindeki iki kaşık gibiydik. Saçma düşünceme gülümsedim ve sonra başını öptüm. "İyi geceler, mükemmel dostum," diye mırıldandım.

Kelimeler kulağıma geldiği kadar dudaklarıma da tatlı geldi.

Dostum.

Şimdi bir tane vardı.

Yatağımda, tam da ait olduğu yerde.

Sadece ona sahip çıkmam gerekiyordu ve hayatım tamamlanacaktı.

Onu sahiplen ve evine mutlu bir şekilde yerleşmesini sağla. Ve sürüyü güvende tutmak için yatak ve kahvaltı planını yeniden yönlendirin.

Oldukça kolay

olmalı. Umarım.

NATALIE

YUVARLANDIM VE GÜLÜMSEDİM, yumuşak battaniyeye ve sıcak adama sokuldum. Rand kolunu belime atmış, eliyle göğsümü kavırıyordu.

Kulağımın ucunu öptü. "Günaydın, sevgilim."

"Mmm," dedim, daha fazlasını söyleyemeyecek kadar memnun bir şekilde. Göz kapaklarımın arasından oda aydınlıktı, bu yüzden uyuduğumuzu varsaymak zorundaydım. Bardaki geç saatlere kadar süren geceden sonra yatakta daha uzun süre kalmaya hazırdım.

Ve eğer ateşli bir erkekle
olsaydı... "Düşünüyordum,"
dedi.

"Ne zamandır uyanıksın?" Sesim uykudan çatallaşmış bir halde
sordum. "Bir süredir. Horladığını biliyor muydun?"

Ona hafifçe dirsek attım.

"Yapmıyorum." "Peki, seni
zilli."

Dudaklarımı büzdüm ama itiraz etmedim.

"Evinize dönüp eşyalarınızı toplayabiliriz."

Kalçalarımı oynattım ve onu belimde sert ve ısrarcı bir şekilde
hissettim. "Bunu neden yapalım ki?"

"Elektrikler kesilirse kabloları yeniden bağlamak daha hızlı ve kolay olur. Ayrıca, bundan sonra
her gece seni yatağında görmeyi planlıyorum-"

Gözlerim birden açıldı. Artık tamamen uyanıktım. "Bundan
sonra mı?" Göğsümü nazıkçe sıktı. "Tabii ki evet."

Bekle... Ne? Bu onun için mümkün bile değildi. Ben insandım. Karma çiftleşmeyi yasaklayan bir
sürüsü vardı.

Bu *tek gecelik* bir konuşma değildi. Yuvarlandım, yüzlerimiz bir karış kadar ayrıydı.

"Selam," dedi tekrar, saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayarak. "Bu sabah sikime mi yoksa ağızıma mı boşalmak istersin?"

Göz kırptım. Bu iki seçenekten birinin gerçekleşme ihtimali beni anında ateşlendirmişti. Ama o ilerliyordu.

çok hızlı. "Bir saniye geri çekil. *Bundan sonra* ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Koyu renk kaşları kalktı ve gözlerinin yüzümde ve göğsümde gezinmesini izledim.

Göğüslerimin açıkta olduğunu fark ettiğimde çarşafı yukarı

çektim. "Şu andan itibaren her gün. Her gece."

"Evet, anladım. Ama bu her gün olan bir şey değil."

"Evet, öyle."

"Hayır, değil." Oturmak için doğruldum, çarşafı da kendimle birlikte çekmeye çalıştım. "Rand, bu... şey, sadece bir kaşıntı olduğunu biliyorum."

Bana baktı. "Kahretsin, yatağında harikasin. Peki ya bu?" Parmağını bir daire içinde döndürdü. "Bu kesinlikle bir kaşıntı. Kaşımadan duramadığım bir kaşıntı." Yorganın altına uzandığında, aletini kavradığını ve pompaladığını görebiliyordum.

Yataktan kalktım, sutyenimi buldum ve konuşurken giydim. "O zaman bir pire tasma al. Böyle bir şey olmayacak."

Elini yukarı doğru itti. "Çoktan oldu, Red. Burada kalmak istemiyorsan, sorun değil. Sizin etrafınızda çalışabiliriz."

Hayal kırıklığına uğrayarak kayışı omzuma ittim. Böyle olmaması gerekiyordu. Belki bana kahve yapacak, sonra arabamda beni öpecek, ben de arabayla uzaklaşacaktım. Belki, *belki, kaşınırsak* tekrar sevişecektik ama daha fazlası olmayacaktı. Bunun mümkün olmadığını bildiğim halde daha fazlası olabilirmişiz gibi davranması beni rahatsız ediyordu.

Bu yüzden sinirliydim. Yatağında ne kadar seksi görüldüğüne kızmıştım. Çenemi kapatıp yatağa geri dönebilir ve beni boşaltmakla ilgili çoktan seçmeli sorusuna cevap verebilirdim.

Sadece biraz daha derine inerdik. Ve aşk hakkında hiçbir şey bilmesem de, bu, sahip olmayı hayal edebileceğim türden bir adamdı.

Ki bu mümkün değildi.

Hayır, artık gitmem gerekiyordu.

"Bu eğlenceliydi, ama bu her gün olan bir şey değil, Rand.

Olamaz." "Neden olmasın? Sen eğlenmedin mi?"

Mantıklı davranmıyordu. Yatağın ayak ucuna gidip kot eteğimi buldum. İçine girdim ve bacaklarıma kadar sıyırdım. "Bu eğlenceyle ilgili değil. Yani, kesinlikle eğlenceliydi. Ama uzun vadeli bir şey istemediğini biliyorum."

Kaşları çatıldı. "Sonsuza dek istiyorum, Red."

Bu beni dondurdu. Nefesim kesildi. Kalbim küt küt atmaya başladı. Ama bana yalan söylüyordu.

Garip

-Rand bana yalancı gibi gelmedi. Yumuşak biriydi ama oyuncu havası vermiyordu. Beni kandırmaya çalışması beni rahatsız etti. "Hayır."

Oturmak için sonuna kadar itti, muhteşem gövdesi sergileniyordu. Bir adam nasıl böyle karın kaslarına sahip olabilirdi? Buralardaki herhangi bir spor salonundan değildi.

"*Hayır mı?* Ne oluyor, Red? Ne demek *hayır*?"

Şimdi beni hiç söylemek istemediğim bir yöne doğru itiyordu. Adam Amca'ya gizlilik yemini etmiştim. Rand'in şekil değiştiren olduğunu bir sır olarak sakladığını biliyordum ve o beni bunu yüksek sesle söylemeye, asla söylenmesini istemediği bir şeyi dile getirmeye zorluyordu.

Bluzumu buldum, gereğinden fazla çaba sarf ederek kollarımı bluzumun içinden geçirdim. "Yani, yine patronluk taslıyorsun. İstesem de istemesem de bu sabah orgazm olacağımı söylüyorsun."

Ağzı açıldı ve bir elini kaldırdı. "Sakin ol hayatım. Seni hiçbir şey yapmaya *zorlamıyorum*. Ben

cömert bir adamım. Söz konusu sen olduğunda, seni mutlu etmek isterim. Adımı tekrar o soluk soluğa söyleyişini duymak istiyorum. Ağzımda ya da aletimde olması umurumda değil."

"Neden?" diye sordum. Elimi yüzümde gezdirerek sordum.

"Neden ne? Neden gelmeni istiyorum? Çünkü ben cömert bir aşığım."

İçimi çektim. "Tamam, bunu kabul ediyorum. Ama neden ben? Neden *her gün* bunu istiyorsun?" "*Sen* neden istemiyorsun?" diye karşı çıktı.

Kollarımı havaya kaldırdım. "Çünkü daha yeni tanıştık. Seni tanımıyorum."

"Benim hakkımda çok şey biliyorsun sevgilim, tıpkı benim senin hakkında çok şey bildiğim gibi." Bakışları göğsüme, bluzumun düğmelerini iliklemediğim gerçeğine kaydı.

Parmaklarımı düğmelere geçirecek kadar sakinleşmeye çalıştım.

"Sana daha önce de söyledim Red, sen benimsin. Ben sahiplenici bir pisliğim." "Dün gece bunu açıkça gördüm."

"O zaman sorun ne?"

Orada seksi ve buruşuk bir şekilde oturuyordu. Ve kafası karışık.

Buraya kadarmış. Gerçeği gizlemek için uydurabileceğim çok fazla yalan vardı. Ve o da bunları söylüyordu, bu da beni çok rahatsız ediyordu.

"Biliyorum, Rand."

İşte, söyledim. On beş yıl sonra söyledim.

"Neyi biliyor musun?"

Ayakkabılarımı aramak için arkamı döndüm.

"Neyi biliyorsun?" diye tekrarladı.

Cevap vermeyince bana doğru ilerledi, kolumdan tuttu ve beni döndürerek yüzünü ona çevirdi. Önümde durdu. Çıplaktı. Aleti sertleşmişti ve aramızda sallanıyordu, ama bana öyle bir şaşkınlıkla, öyle bir yoğunlukla bakıyordu ki, açıkça tahrik olduğunu unutmuştu.

"Neyi biliyorsun?" diye sordu, bu kez biraz sert bir sesle. Sabrının sonuna gelmişti.

"Senin ne olduğunu."

Gözlerini dikti.

"Senin bir şekil değiştiren olduğunu."

Gözleri hafifçe büyüdü ve kolumdaki tutuşu sıkılaştı ama acı vermiyordu. "Neden bahsediyorsun?" diye sordu, belli ki numara yapmaya çalışıyordu.

İçimi çektim, bıraktım. "Seni gördüm. Traktörün üzerine düştüğü o yaz."

Elini bıraktı, yatağa gitti, kenarına oturdu.

"Adam Amca'ya söyledim. O biliyordu, bana senin ne olduğunu, Wolf Ranch'teki hepinizin ne olduğunu söyledi. *olduğunu söyledi.*" Rand yüzünde şaşkınlıkla ona baktı. "İhtiyar Sheffield biliyor muydu? Bunca zamandır mı?"

Başımı salladım. "İlk ve tek aşkı sizin sürünüzden Maggie adında bir şekil değiştirendi. Onunla birlikte olamadı çünkü o bir insandı. Yani evet. Biliyorum. Bizim için sonsuzluk olmadığını biliyorum."

İki elini birden uzatarak yataktan doğruldu. "Dur bakalım. İşte burada yanılıyorsun."

Karnımda bir şeyler çırpındı. Tanrım, yanılmış olmayı ne kadar çok istediğimi bilmiyordum. Durduğum yerde bacaklarım titriyordu, sanki bedenim bu konuşmanın sandığımdan çok daha önemli olduğuna inanıyordu.

"Her şeyden önce, eskiden insanlarla çiftleşemeyeceğimize dair bir sürü yasası vardı, ama artık durum böyle değil. Bizi gerçekten yönlendiren şey kaderdir."

Gözlerimi devirmek istedim ama çok ciddi görünüyordu.

"Bir şekil değiştiren eşinin kokusunu alır ve onu hemen tanır. Bu biyolojik bir şey. Seçim ya da

soru söz konusu değildir. Amcanın Maggie'nin kader arkadaşı olup olmadığını bilmiyorum ama senin benim eşim olduğunu biliyorum. Sen benimsin, Natalie Sheffield."

Uzuvlarımdaki titreme daha da arttı. Yutkundum. "Ne diyorsun sen? Sadece kokuyorsun

ve hepsi bu mu? Anlıyor musun?"

"Evet, işte bu kadar. Sen benimsin. Kokun bana söyledi. Dolunayda yakaladım ve beni doğruca sana getirdi." Gözleri büyüdü ve ukala bir sırıtış dudaklarını gerdi. "Yüzme havuzunda ben olduğumu biliyordun, değil mi?"

O zamandan beri beni birkaç kez çıplak görmüş olmasına rağmen, saçma bir nedenden ötürü yanaklarımın ısındığını hissettim. "Biliyordum."

Bana söylediklerini özümsemeye çalışıyordum. Biyolojik bir dürtü beni harekete geçirmiş ve ona ait olduğumu söylemişti.

"Dinle... bunların hepsi biraz fazla. Ne dediğini duyuyorum. Sen aşk yapmazsın. Sen sadece... dostum?"

Benim için işler böyle yürümüyor."

Rand'in yüzünün rengi solmuş gibiydi. Bir adım öne çıktı, kollarımın üst kısmına uzandı ve hafifçe dokundu. "Sorun nedir Kırmızı? Eğer benim ne olduğumu ve eşim olduğunu biliyorsan, neden beni kendinden uzaklaştırıyorsun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, her şeyden çok koruyucu bir hareketti bu. Bana sarılmasına izin vermemek için kendimi tutabilirdim. "Çünkü ben insanım."

Kaşlarını çattı. "Evet, ne olmuş? Sürünün pek çok arkadaşı da öyle. Audrey ve kız kardeşi Marina. Ve Becky, kardeşimin arkadaşı. Charlie, veterinerimiz. Şekil değiştirenlerle çiftleştiler."

"Adam Amca..."

"Hadi, Red. Otur." Beni yatağa götürdü ve yatağın ucuna yerleştik. "Bana amcanın sana ne söylediğini anlat. Sana dokunmayacağım."

Bir süre ona baktıktan sonra Rand Amca'nın lisedeki sevgilisinden bahsettim. "Beni başka bir şekil değiştiren için terk eden bir adamla, bir şekil değiştirenle birlikte olmayacağım."

Döndü, bana baktı. Elini kaldırıp yüzümü kavradı ve bıraktı. "Öyle değil. Belki o zaman, belki o aile, ama şimdi işler farklı. Sürünün alfası olan Rob bile bir insanla çiftleşmeye hazırды ama Willow, onu geçen yılki narkotik operasyonundan tanıyorsun, bir kurt çıktı."

Gözlerim büyüdü. "Willow da mı şekil değiştiren?"

Küçük bir gülümseme verdi. "O zaman bunu bilmiyordu. Ama mesele bu değil. Sürüdeki herkes son zamanlarda bir insanla çiftleşti. Sırada ben varım. Senin için."

Kalktım, adımladım, düşündüm. Adam Amca'nın hikâyesi dokunaklıydı ama bahsettiği dört insan/şekil değiştiren ilişkisi örneğini inkâr edemezdim. Lider Rob bile bir insanla çiftleşmeye hazırды. Eğer hepsi bunu yaptıysa, Rand için de sorun olmazdı.

Sonra ailemi düşündüm, asıl meseleyi. "Kurdun seni yönlendiriyor."

Sırıttı. "Bu kesin. Ben... Ben senin için yanıp tutuşuyorum. Bunu inkar edemem. Ama bundan daha fazlasını istiyorum. Aşk istiyorsun. Bu çok kolay. Seni seviyorum, Red."

İşte. İşte bu. Birdenbire üşüdüm. Sözleri boştu. "Hayır. Yapma bunu. Ciddi olmadığın halde o sözleri söyleme. Aşk biyolojik bir dürtü değildir. Kurdun seni kontrol ediyor. Her zaman da öyle olacak. Annemle babam birbirlerinden nefret ediyorlar. Sevgisiz, sefil bir evlilik yaşıyorlar. Bu kelimenin hiçbir şey ifade etmediğini duymuştum. Buna izin vermeyeceğim."

"Benimle mutsuz olmayacaksın," diye cevap verdi.

Başımı salladım. "Beni tanıımıyorsun bile. Birlikte bir gece geçirdik. *Bir gece*. Buna dayanarak bir ömür boyu sürecektir bir ilişkiye imza atmayacağım. Bu senaryonun ne kadar talihsiz sonuçlanabileceğini gördüm. Bizi bir arada tutan şeyin kurdun eşe olan ihtiyacı mı yoksa aşk mı olduğunu asla bilemeyeceğim bir ilişkide *her gün* yer almayacağım."

"Sana her zaman bir kurdun ihtiyacı olacak. Onu gördün, sahiplenici ve otoriter. Senin için

çaresiz."

Gerçekten hiçbir fikri yoktu, bu da bu işin yürümeyeceğinin kanıtıydı. Çiftleşme ihtiyacıyla hareket eden bir şekil değiştirenle ilişki kurmayacağımı anlamıyordu. Gerçek bir bağla değil. Aşkla değil.

"Aynen öyle. Yapamam. Üzgünüm ama olmaz. Bu sadece biyoloji. Bu aşk değil."

Tekrar döndüm, ayakkabılarımı yerden aldım ve yatak odasından dışarı taşıdım. Çantam ön kapının yanında yerdeydi ve onu aldım.

"Kırmızı!" Rand peşinden seslendi.

Dışarı çıktım, güneş sıcacıktı, gökyüzü muhteşem bir maviydi.

"Kırmızı!" diye tekrar bağırarak verandaya çıktı. Kıçı çıplak. "Gitme. Seni takip etmek zorunda kalacağım."

Arabamın yanında durdum, ona baktım. "Hayır, beni takip etmeyeceksin. Kurdun takip edecek."

R VE

NASH'IN KAMYONU, ben hâlâ kapıda dururken, sikim rüzgârda sallanırken yanaştı.

Lanet okudum ve kulübeye geri dönüp üzerime bir kot pantolon ve tişört geçirdim. Bugün bir işimiz vardı; sürü üyelerinden birinin evinin bacasını yeniden yapacaktık. Dün Nash'e Natalie'nin tüm evinin elektrik tesisatını yenilemem gerektiği için işi ertelemesini söylemiştim ama o bunu reddetmişti.

"Onun tamirat projesini finanse etmeye yardım edeceksen çalışmaya devam etmen gerekecek," demişti bana. "Ayrıca, baca işini tek başıma yapamam."

Haklıydı ama kamyonetinin yanından koşarak geçip arkadaşımın peşinden gitmek istemiyorsam ne olayım. Takip etmek istiyordum, hatta takip etmem *gerekliyordu* ama Natalie bunu istemiyordu.

Taksiye bindiğimde Nash, "Bok gibi görünüyorsun," dedi. "Yeni mi uyandın? Yemek bile yedin mi?"

Başımı salladım. Beynim on iki farklı yönde dönüp duruyordu ve hepsi de Natalie'nin etrafında dönüyordu. Az önce ne olmuştu öyle? Benim bir şekil değiştiren olduğumu biliyordu. *Yıllardır*. Bunu aklım almıyordu. İnsanlar şekil değiştirenleri bilmezdi. Kardeşim Clint bana Becky'ye ne olduğunu nasıl açıklamak zorunda kaldığını anlatmıştı ve bu tam bir rezaletti. Küçük kardeş olduğum için Clint'in hatalarından ders çıkarabiliyordum. Natalie'ye gerçeği söylerken hata yapabileceğim bir noktaya bile gelmemiştim.

O zaten biliyordu.

Ben sert ve hızlı bir şekilde batarken onun çekip gideceğini başından beri biliyordu.

Kurdum gitmesine izin verdiğim için çok kızgındı. Ona ne söylemem gerekliyordu?

Hiçbir fikrim yoktu.

Nash kamyonu tekrar park etti. "Git biraz biftek al. Aç olduğun ve henüz eşini işaretlemediğin için bana hırlamana izin vermeyeceğim."

Tam orada ona hırlamak istedim. Aslında iyi bir kurt dövüşüne bayılırdım; ben bu saldırganlıktan biraz kurtulana kadar ikimiz kürk ve diş kavgasına tutuşurduk. Ama işimiz

bittiğinde, kanlar içinde ve yıpranmış bir halde, hâlâ aynı şekilde hissediyor olacaktım.

Natalie gitmişti ve bunu hiçbir şey düzeltemeyecekti. Onun peşinden gidip bir şekilde mantıklı düşünmesini sağlamak dışında.

Kıpırdamayı reddettiğimde başını salladı ve dışarı çıktı, açık kulübeme doğru yürüdü ve kurt atıştırma için elimizde tuttuğumuz dev et çubuklarından bir avuçla geri döndü.

Onları kucağıma bıraktı, kamyonu tekrar vitesine taktı ve sürmeye başladı. "Ee? Sorun ne? Her yerinde onun kokusunu alıyorum."

"Şekil değiştirenleri biliyor."

"Okaaay." Sanki bir sorun olmadığını ima etmek istercesine son heceyi uzattı.

"Hissettiklerimin aşk olmadığını söylüyor. Sonra da buradan çekip gitti ve beni takip etmememi söyledi." Bir dönemeçte direksiyonu kırdı, gözlerini yoldan ayırmadı.

"İnsanlar farklıdır," dedi, sanki bu boku biliyormuş gibi. Onun bir eşi yoktu. Hiçbir fikri yoktu. Yine de devam etti. "Bu konuyu kardeşinle konuşmalısın. Ya da Becky'yle. İnsan kadınlar eş olayını anlamıyor. Becky kötü bir evlilik geçirdiği için Clint'le evlenmeyi reddetmedi mi? Kötü çiftleşmelerin olmadığını anlamıyorlar."

"Gerçek bir kader çiftleşmesinin özel olduğunu da anlamıyorlar," diye hatırlattım ona. Pek çok şekil değiştiren kader eşini asla bulamadı. Bir aile kurmak için çok geç olmadan biriyle evlendiler. Bu çiftleşmeler insan evlilikleri gibiydi; emek isterdi ve dağılılabildi. Aile içi istismar nadirdi ama şekil değiştiren çiftlerde yaşandığında, biyolojik olarak kader eşiyile kalma dürtüsü yüzünden daha da kötüleşiyordu. Dişi bir kurt ayrılabilirdi ama erkek kurt, ondan kurtulmak istese bile eşini takip etmek zorunda kalırdı. Ya da ben öyle duymuştum. Tekrar söylüyorum, bu nadir bir durumdu.

"Belki diğerlerinde ne olduğunu görmesini sağlayabilirsin. Audrey ve Boyd'a baksana. Clint ve Becky. Diğerlerine. İzlemesi mide bulandırıcı olan insan/şekil değiştiren eşlerinin iyi örneklerine sahipsiniz."

"Evet, mantıklı düşünebilseydi iyi olurdu. Sağlıklı düşünemiyor. Ayrıca, ailesinin kötü evliliğinden bahsetti. Bana anlattığına göre, çok kötü bir evlilikleri varmış. Sevgisiz bir çift istemediğini söyledi." Alnımı ovuşturdum. "Aramızdaki şeyin aşk olmadığını düşünüyor."

Yola geri dönmeden önce dönüp bana baktı. "Onların tanımına göre öyle değil sanırım. Onu çocukken tanıdığını biliyorum ama daha geçen gün tanıştınız. Onun senin eşin olduğunu daha o gece öğrendin. Bu yüzden gidip Becky ile konuşmalısın. Ya da diğer kadınlardan herhangi biriyle. İnsanların aşık olmak için neye ihtiyacı olduğunu öğren."

"O kadar basit olduğunu sanmıyorum. *Onu* sevdiğimi düşünmüyor. Ona hislerimin gerçek olduğunu zaten yaptığım onca şey dışında nasıl kanıtlayabilirim? Yani, biraz daha sahiplenici ve korumacı olursam yatağıma bağlanacak."

Kamyon toprak yolda ilerlerken koltuğa yığıldım. Lanet olsun. Bu beklediğimden çok daha zordu ve kurdum -ve sikim- onu yatağımda kalıcı olarak ne kadar isterse istesin, gidilecek yol bu değildi. Eşimi çiftleşme ve yavrular için iyi bir yaşta bulduğum için çok şanslı olduğumu sanıyordum. Onu bulmanın tek engel olmadığını fark etmemiştim. Ya da en küçüğünün.

Ona değerimi kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olmadığımдан değil. İş sahasına yanaştık ve kamyondan inerek malzemelerimizi boşalttık.

Ev sahibi Nathan bizi karşılamaya geldi. Biraz hıyarın tekiydi, muhtemelen Nash'in işi yeniden planlamayı reddetmesinin bir nedeni de buydu. Nathan, bir şekil değiştiren arkadaşından bile büyük bir kıyamet koparacak ve indirim falan isteyecek bir tipti.

Ayrıca, geçen yıl başka bir sürüden bir akrabası kardeşimi öldürmeye çalıştığı için de ondan hoşlanmıyordum. Hoşlanmamak cömertlik olurdu, özellikle de şu anki ruh halimde. Clint'le olan fiyasko Nathan'ın suçu değildi, ama o karanlık bir pislikti ve bu işe daha fazla karışmasını

beklemezdim

keşfettiğimizden daha fazla. Nereye giderse gitsin sorun çıkaran bir tipti.

Rob'un yaşlı adama karşı her fırsatta arkasını kollaması gerektiğini biliyordum. Özellikle Rob'a karşı bir şeyler hissediyor gibiydi, onun yerine başka birinin alfa olmasını istiyordu, bu her kim olursa olsun.

"Hey çocuklar, tam zamanında geldiniz," diye söylendi Nathan, yürürken kovboy çizmelerinin topuklarını toprağa sürterek.

Nash kaşlarını kaldırdı. "Saatile göre tam zamanında geldik."

Nathan saatini kontrol ediyormuş gibi yaptı. "Eğer beş dakika geç kalmak senin zamanında gelme tanımınsa."

Ağzımı sıkı sıkıya kapalı tuttum. İçinde bulunduğum ruh haliyle, geri dönüp beni kıcımdan ısıracak bir şey yapmam ya da söylemem muhtemeldi. Hem de çok fena. Bunun yerine kamyonetin arkasından merdiveni çıkarıp Nathan'ın evine dayadım, sonra da iskeleyi malzemelerimizle birlikte yanına kurdum.

Nathan geri dönüp içeri girdiğinde Nash ona parmağını gösterdi.

Kurdum gülümseyemeyeceğim kadar huysuzdu ama bu ruh halimi biraz olsun hafifletti. Adam sürünün bir parçasıydı. Biri tam bir piç olsa bile kendi başımızın çaresine bakardık. Başımı salladım ve işe koyuldum. Ne kadar çabuk bitirirsek, buradan o kadar çabuk çıkacaktık. Natalie'ye de o kadar çabuk dönebilirdim.

Merdivene tırmandık, tahtaları iskeleye yerleştirdik ve asırlık çiftlik evinin altındaki zeminin çökmesiyle göçen taş bacayı sökerek işe koyulduk. Yapısal sorunlar bacadan çok daha fazlaydı ama Nathan'ın bu noktada düzeltmek istediği tek sorun buydu.

"Dün Natalie'nin sigorta kutusunu değiştirdiniz mi?" Biz çalışırken Nash sordu. Gevşek bir taşı çekip çıkardı ve çatıya yerleştirdiği muşambanın üzerine koydu. Gün sıcaktı ama eski kulübeyi çevreleyen uzun çamlar güneşin vurmasını engelliyordu. Hafif bir esinti vardı ve havayı yaprak dökmeyen ağaçların ve kızarmış yumurtanın -Nathan'ın kahvaltısı olduğunu varsayıyorum- kokusu dolduruyordu. Uzaktan bir geyiğin ormanın içinden geçtiğini duyabiliyordum.

"Evet." Lastik bir tokmakla gevşek betona hafifçe vurdum ve parçalar yere düştü. "Şimdi tek yapmam gereken her yeri yeniden döşemek. Bu durumdayken orada kalması hoşuma gitmiyor."

Nash, "Ev onlarca yıldır böyle olsa da seni suçlamıyorum," dedi. Bir süre sonra sırtıttı. "Yine de şu anda seninle kalması için iyi bir bahane, değil mi?"

Bir kurşun top karnıma battı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm ama bu sabah kendini kaybettikten sonra artık bunu yapacağını sanmıyorum."

Muşambanın üzerine bir nehir taşı daha koydu. "Onu bir pansiyon açmaktan vazgeçirme konusunda bir gelişme var mı?"

Şapkamı geriye doğru eğdim, sonra başımı salladım. "Siktir." Uğraşamam gereken bir şey daha. "Henüz bu konuyu açmadım. Doğru açıyı bulmalıyım, anlıyor musun?"

Gerçek şu ki, Natalie'yi yapmak istediği şeyde desteklemeyen hiçbir bakış açısını sevmiyordum, bu yüzden bu durum beni iki kayanın arasına soktu. Evi turistlere açmak istemiyordu. Bu fikirle ilgili hevesizliğine bakılırsa, bu onun için sadece gelir elde etmenin bir yoluydu. Ama haklıydı, seçenekleri sınırlıydı. Kemanda ne kadar yetenekli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bildiğim en yakın orkestra Seattle'daydı. Cooper Vadisi'nden her gün gidip gelmek çok uzun sürerdi.

Ev onarılırsa B&B fikri uygulanabilirdi. Arazi vardı, güzel bir ortam. Gerçek bir finansal kazanç olabilirdi. Sürü içinse tam bir felaket olurdu. Eğer onu bu işe itersem, Rob beni öldürecekti. Rob'u mutlu etmek için onu bu işten uzak tutarsam, muhtemelen taşaklarımı koparırdı ve bu, bir şekil

değiştirenle birlikte olmak istemediği konusundaki fikrini kanıtladıktan *sonraydı*.

Kirli elimi yüzümde gezdirdim. "Siktir," diye nefes aldım. "Doğru aç diye bir şey yok."

Nash kendinden pek emin görünmese de, "Bir şeyler düşünürsün," dedi. Muhtemelen iyi bir tavsiyesi olmadığı için kendini kaybedenin kendisi olmamasına seviniyordu. Neredeyse doğduğumuzdan beri en iyi arkadaşlık ve o da benim işlerimi kurcalarken hiç geri durmamıştı. Yine de ikimiz de insan dişilerle başa çıkma konusunda hiçbir şey bilmiyorduk. Hayatımda kendimi hiç bu kadar dışlanmış hissetmemiştim ve kurdumun kızımızı almak yerine burada durup bir bacayı tamir etmeme ne kadar kızdığı hakkında hiçbir şey söylemiyorum.

Nash'e acı dolu bir bakış attım. "Umarım öyledir. O inatçı biri." Başımı salladım. Bu sabaha kadar onun bu yönünü, saçları kadar vahşi ve evcilleşmemiş olmasını çok seviyordum. Ama onu zevkli bir şekilde uyandırmaya hazır olduğumda, bana karşı topuklarını kazacağını öğrendim. Eşim olmaya karşı.

Onu sevmediğimi söyledi. O zaman bir erkeğin bir kadın yüzünden kendini kaybetmesine ne denirdi? Onun gözümün önünden gitmesi fikrine mi? Ona dokunamadığım ya da onu içime çekemediğim bir yerde? Neden kurdum ilk kez bana saldırmak istiyordu?

Tekrar iç çektim. Bir yolunu bulacaktım. Bulmak zorundaydım. Bu arada, kurdumun delicesine kıskanç ve sahiplenici damarını sakinleştirmem gerekiyordu.

NATALIE

Bütün günümü ana banyodaki fayansları sert su lekelerinden temizlemekle geçirdim. Tam anlamıyla bütün gün.

Rand'i düşünmemek için kendimi normalden daha saplantılı bir şekilde işe vermiş olabilirim. Paylaştığımız geceyi. Tanrım, kendini tutmadığı için çok acı çekiyordum. Aslında bunu yapması için ona yalvarmışım ve şimdi bunu hissediyordum, sanki bedenim bana neyi kaçırdığımı hatırlatıyordu.

Söylediklerini her hatırlayışında kalbim hızlanıyordu.

Sen bana aitsin, Natalie Sheffield.

Buna gerçekten inanıyordu.

Tanrım, benim de bir parçam buna inanmak istiyordu. İkimiz de şekil değiştiren olsaydık ve ikimiz de diğerinin doğru kişi olduğunu "bilseydik" hayat kolay olmaz mıydı? İçimizdeki kurtlar bizden daha zeki olduğu için aşkın bir önemi olmasaydı?

Ama değildik. Ben bir şekil değiştiren değildim. Rand'in *aradığım kişi* olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elbette, ondan etkilenmişim. Sadece kendi iyiliği için fazla yakışıklı olduğu için değil, aynı zamanda... hoş biri olduğu için. Otoriter. Korumacı. *Kesinlikle* abartılıydı ama bu beni cezbediyordu. Cooper Vadisi'ndeki tüm kadınların da aynı şekilde hissettiğinden emindim. Ama şehvet aşk değildi.

Şehvet beni bir gece önce onun yatağına sokmuştu. Amımı acıtmıştı. Meme uçlarımı tekrar onun ağzı için acıtmıştı. Biriyle sonsuza dek birlikte olmak isteyip istemediğime meme uçlarım karar vermiyordu.

Annemle babamın boktan ilişkilerini görmüştüm. Birbirlerine karşı nasıl pislik olduklarını. Ne yapılmaması gerektiğinin mükemmel bir örneğiydiler. Ama doğru olan neydi? Nasıl hissetmem gerekiyordu? En yakın evlilik örneği en kötüsüye aşkın ne olduğunu nasıl bilebilirdim ki?

Rand'ın benimle birlikte olmasının nedeninin o adam ya da içimdeki kurt olduğunu nereden bilebilirdim ki?

Elbette ilk görüşte ak harika olurdu ama banyomu firalıyor olsam da ben Külkedisi değildim. Çok uzun zamandır peri masallarına inanmıyordum. Buraya gelmeden ve bir adamın kurda dönüştüğünü görmeden önce kesinlikle bırakmıtım.

Sonunda küveti ve fayansları pırıl pırıl yaptığımda, kıyafetlerimi çıkarıp du aldım, gözlerimi kapattım ve sahiplenici kurt talibimin düşüncesini aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Ya da karıncalanmaları

vücudumdan. "Kahretsin," diye nefes aldım, musluğu kapattım ve plastik perdeyi geri kaydardım.

Hiçbir şey bana Rand'i unutturamazdı. Sadece temiz olmak bile onu düşünmeme neden oluyordu. Şimdi beni koklasa, sabunumun kokusunu alır mıydı? Şampuanın kokusunu? Hâlâ tahrik olduğumu anlar mıydı? Tanrım.

Rand'i düşünmeyi bırak!

Bugün, bu imkansızdı. Özellikle de ön tarafta bir kamyonun durduğunu duyduğumda. Pencereye koştum ve dışarı baktım. Rand.

Kamyonunun motoru durdu ve dışarı çıktı.

Eek! Çabucak havluyla kurulandım. "Bir dakika!" Kapıyı yüksek sesle çaldığında seslendim. Ön kapıyı kilitlememiştim ama açık da bırakmamıştım.

"Natalie?"

Kahretsin, içeri geliyordu! Ve ben çıplaktım. Bir sonraki buluşmamızın böyle geçmesini istemezdim. Korunmak için kıyafet bariyerim yoksa onunla tekrar dalga geçmekten nasıl kaçınacaktım?

Panikledim ve temiz kıyafetler almak için odama koştum. Saçlarım sırtımdan aşağı damlıyordu. "Bir saniye!"

"Yukarıda her şey yolunda mı?" Botları merdivenlerime vurmaya başlamıştı bile. "Örümcekten mi korktun?" "Hayır, ben sadece-"

Kapımı ardına kadar açtı, yüz ifadesi telaşlıydı. Tek ayağımın üzerinde zıpladım, külotum hala ayak bileklerimdeydi. "Eek!"

"Oh." Derin, ilgili nota bir afrodizyak gibi üzerimde dalgalanıyor gibiydi. "Özür dilerim Red. Sesin sıkıntılı geliyor sandım." Bakışları zıpladı ve sonra göğüslerime indi. Bakışlarının sıcaklığıyla göğüs uçlarım gerildi ve karıncalandı.

"Çünkü beni duştan çıkarken yakaladın. Ve açıkça çıplak." Siktir et. O buradaydı. Çıplaktım. Her santimimi görmüştü ama bu sadece yatak odasının yumuşak ışığında olmuştu, gün ışığında değil. Karışmış külotumu çıkardım ve ona fırlattım. "Öylece içeri girip merdivenlerimden koşarak çıkmamalısın."

Sırıtarak bir eliyle külotu yakaladı. "Kapını kilitlemen hakkında konuşmamız gerek. Ya arabayı çeken ben değilsem?"

"Çoğu insan kapıyı çalar ve sonra birinin gelmesini *bekler*."

"Özür dilerim." Zar zor da olsa mahcup görünecek kadar zarafeti vardı. "Benim kurdum çok korumacıdır-" Başını salladı. "Boş ver. Kurdumu unut." Kovboy şapkasını çıkarıp elinde tuttu. "Kurdumu unutabilir miyiz? Bunu insan gibi yapmak istiyorum. Bu her neyse, Red. Sen bana göster."

Bu dönüşe şaşırarak ona göz kırptım. Kahretsin, çok tatlıydı. Reddetmesi zor bir teklif yaptığı kesin. Yanlış bir şey yapmadığını fark ettim. Tamam, biraz otoriterdi ama bu iyi bir şeydi, değil mi? O denemek istiyorsa, ben de denemeliydim. Tekrar, değil mi?

"İnsan yöntemini ben de gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Elbette biliyorsun. Eğer bir şekil değiştiren olmasaydım, şu anda ne yapmamı isterdin?"

Oh Tanrım. Çıplaktım ve yatağımdan birkaç metre uzaktaydık. Bu yanlıştı. Gerçekten kötü bir fikirdi. Gerçekten, gerçekten kötü.

Ama lanet olsun ki onu istemiyordum. Bir kez daha birlikte olmaktan zarar gelmezdi, değil mi? Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Ne diyor bu?" Ona doğru kasıla kasıla yürüdüm. Bakışları göz açıp kapayıncaya kadar kararsızlıktan şehvete dönüştü.

"Kırmızı mı?"

"Bir atı kurtarmak ve bir kovboyu sürmek mi?" Ben sordum.

Sırıltısı kulaktan kulağa yayıldı. "Evet, sanırım bu o." Banyoya doğru baktı. "Senin için temizlenmem için bana altmış saniye ver, bütün gün çalıştım."

Onu banyoya kadar takip ettim. Daha önce bir erkeğe karşı hiç bu kadar cesur ve ukala olmamıştım ama Rand'in sarsılmaz ilgisi bunu doğal hale getirmişti. "Sadece ben de izleyebilirim."

Bir anda enerji değişti. Ona izin vermiştim ve her zaman yaptığı gibi kontrolü ele alıyordu. Beni belimden tutup kaldırdı ve onunla birlikte duşa soktu. "İzlemeyi ben yapıyorum, sevgilim. Eğer burada benimle çıplak kalırsan, adımı haykıracaksın."

O soyunup suyu açarken titrek bir kahkaha attım. Ve haklıydı.

Beş dakika sonra zevkten aklımı kaçırmıştım, sırtım fayansa yaslanmıştı ve ağzı göbeğimdeydi.

Onun adını haykırdım. Bir kere. İki kere.

Beş kez geldim, geldim ve geldim.

R VE

Natalie Cody's'teki işine gitmek için ayrıldığında ben de kardeşimin evine gittim. Elbette onu şehre kadar takip etmek istemiştim ama o çok sahiplenici davrandığı ve barda nöbet tuttuğu için beni terslemişti. Yine.

"Kurdunu unutmamı mı istiyorsun?" İnce parmağını göğsüme bastırdı. "Deli gibi davranmayı bırak."

O buna delilik diyordu, ben ise onun eşi olmak. O kendi işini yapmaya gidiyor olabilirdi ama onu güvende tutmak benim görevimdi.

"İyi," diye homurdandım, hiç de iyi *değildim*. "Ama eve sağ salım gittiğinden emin olmak için kapanış saatinde aşağı ineceğim."

Gözlerini devirdi ama itiraz etmedi.

Şimdi, Clint ve Becky'nin evine giderken, kurdum o bara gitmek ve hâlâ hak iddia ettiğimi bildiğinden emin olmak için içimi kemiriyordu. İşaretim boynunda değildi. Kokum onun üzerinde değildi. Kurdumu daha da sinirlendiren şey, onu sahiplenmiş olsam bile, insanlardan hiçbirinin onun benim olduğunu anlamayacak olmasıydı. Onlara göre, o adil bir oyundu. Parmağına bir yüzük takmadığım sürece hep öyle kalacaktı. O zaman, bir kadının evli olup olmamasını umursamayan birkaç pislik tanıyor olsam da rahatlayabilirdim.

Sikeyim. *Siktir!* Kendimi kaybediyordum. Onunla uzlaşıp geri çekilmiş olabilirim ama-

Hayır. Hayır. Kulübenin önüne park etmemin sebebi deliliğimdi. Gerçek bir insan kadından tavsiye almak için. Clint'e katlanabiliyorsa, ihtiyacım olan cevapları da biliyordu. Onu kollarıma almış ve tekrar adımı haykırmasını sağlamıştım ama bu sadece bir başlangıçtı. Natalie'nin fikrinin değiştiğini sanmıyordum. Henüz.

Kamyondan çıktım ve kapıyı çaldım. Kadere yemin ettim, kardeşimin içeride bebek gibi konuştuğunu duyabiliyordum. Lily, küçük kızı, babasının o tombul küçük parmağına daha sıkı sarılmasını sağlayamazdı.

"Kapı açık," diye seslendi Clint yetişkin bir sesle, sonra tiz sesine geri döndü. "O mu?"

Rand amcan mı? Hmm? Rand Amca seni görmek için burada mı?"

Kardeşimdeki dönüşüme sırtıtmaktan kendimi alamadım. Ve onun buçukluk bebeğinin ne kadar sevimli olduğuna. Belli ki bakışlarını benden almış.

"Hey, arkadaşın nerede?" Clint'in Lily'yi mama sandalyesine oturttuğu, tepsinin bezelyelerle kaplı olduğu mutfağa girerek sordum. Beni gördüğünde tek dişiyle gülümsedi, yanağına bir bezelye yapışmıştı.

Clint mutfaktaki sandalyede Lily'ye bakıyordu ama başını kaldırıp bana baktı. "Rob'un evinde. Orada kadınlar gecesi var."

Şapkamı çıkarıp parmaklarımı saçlarımda gezdirirken inledim. Belki de bu görevi iptal edip Cody'nin evine gitmeliydim. Evet, yapmam gereken buydu.

Clint bana bir tehdit olarak değil, merakla baktı. Eşiyle gayet iyi anlaşıyordum ama onu özellikle aradığımı pek söylenemezdi. "Neden? Becky'den ne istiyorsun?"

Boğazımı temizledim. "Şey, ah..."

Clint'in korumacı yönü devreye girdi - daha nazik baba tarafıyla savaşıyordu, ama ben tereddüt edince bu ortadan kayboldu. Masanın etrafında dolandı ve neredeyse benimle göğüs göğüse çarpışacaktı. "Arkadaşımdan ne istiyorsun?"

Evet, tehdit edilmemek için çok fazla.

"Tavsiye," diye mırıldandım, gözleriyle tam olarak buluşamıyordum. Clint başını eğdi. "Yine mi geldin?"

"Eşim hakkında."

Clint'in yüzü, infazcının sert yüzünden bir kutlama yüzüne dönüştü. "Rand! Ne oluyor lan? Eşini mi buldun?"

Lily mırıldandı ve sanki o da benim adıma sevinmiş gibi minik ellerini tepsiye vurdu.

İçimde bir suçluluk duygusu titreşti. Rob'un şimdiye kadar ona söylemiş olacağını düşünmüştüm. Red'i sıkıştırmakla meşgul olmama rağmen kardeşime daha önce söylemeliydim.

"Evet. Evet. Natalie. Natalie Sheffield."

"Yok artık." Bana sırtıttı ve omzuma bir tokat attı.

"Dinle, burada kalıp Lily'nin sana bezelye atmasını izlemeyi çok isterdim ama eşim çok inatçı ve onu sevdiğimi düşünmüyor." Evet, bu hemen hemen her şeyi özetliyordu. "İşte bu yüzden Becky ile konuşup ne yapacağıma karar vermem gerekiyor."

Clint kollarını göğsünde kavuşturdu ve güldü. Sonra Lily'ye baktı ve o gülünç bebek sesiyle, "Rand Amca'nın büyük sorunları var. Evet, var!"

Ters ters baktım. "Gerçekten hiç komik değil."

Lily güldü ve yere bir bezelye attı. *Harika.*

Clint ayıldı. "Hayır. Biliyorum. Kesinlikle hiç komik değil. Neden büyük eve gitmiyorsun? Bütün kadınlar orada bir arada. Eminim yanlış yaptığın her şeyi sana öğretmekten mutluluk duyacaklardır."

Gözlerimi ona diktim. "Sen baba modundayken muhtemelen kışına tekmeyi basabilirim." Clint'in sırtışı yeniden ortaya çıktı. "Dene bakalım, küçük kardeşim.

Bakalım senin için ne kadar iyi olacak."

Onu yumruklamak istedim - gerçekten istedim - ama Lily o kadar tatlı gevezelik ediyordu ki, tombul küçük yumruğunu sallıyordu, bu bile beni yumuşattı. Dışarı çıkıp Rob'un evine gitmek üzere kamyonete binerken ona ters ters bakmakla yetindim.

Oraya vardığımda kadınlar -Willow, Audrey, Marina, Becky ve Charlie- ellerinde şarap

kadehleri ve el sallayarak verandada beni bekliyorlardı. İçimi çektim, bunun eğlenceli olmayacağını biliyordum. Hem de hiç. Bir prostat muayenesi, içine girdiğim şeyden daha az invaziv olabilirdi.

"İşte geldi! Kadın bakış açısına ihtiyacınız olduğunu duyduk," diye seslendi Marina ben yukarı çıkarken.

İnledim. Evet, bu acı verici olacaktı. Ama Natalie buna kesinlikle değecekti. "Söz çabuk yayılır."

"Clint mesaj attı," dedi Becky gülümseyerek. "Ve biz de haberleri duyduk."

Willow, "Dün öğrendim," diye böbürlenerek bana göz kırptı. "Rob bana Natalie'den bahsetti.

Tebrikler."

Başımı salladım. "Tebrikler kesinlikle sıralı değil." Etrafı saran büyük verandanın ahşap basamaklarını tırmandım ve parmaklıklara yaslandım. Güneş henüz batmamıştı ama günün sıcaklığı yerini serin bir Montana yaz gecesine bırakıyordu.

"Sorun nedir?" Marina sordu. Kadınların en genciydi -Natalie'den daha gençti.

Rob'un kardeşi Colton Wolf'la evlenmek için üniversiteden ayrılmıştı. "Asıl sorun bunun aşk olmadığını düşünmesi."

Willow, "Sanırım kurdun onu kokladıktan sonra iyice azdın," dedi.

Ona sinsi bir göz kırptım. "Öpüşmediğimi ve söylemediğimi biliyorsun." Hepsi gerçeği biliyordu. Hiçbir şekil değiştiren erkek, kokusunu aldığı dışisine karşı koyamazdı. "Yine de Natalie onu çok az tanıdığımı ve sevgisiz bir evliliğe saplanıp kalmaktan korktuğunu söylüyor."

"Evlenme mi teklif ettiniz?" Becky gözlerini kocaman açarak sordu. "Ona bir şekil değiştiren olduğunu söylemene şaşırdım."

Bir an için gözlerimi kapattım ve sonra açtım. "Hayır, evlenme teklif etmedim ama o bir insan ve akli oraya gidiyor. Boktan bir ilişki yaşayan boktan ebeveynler onu temkinli yaptı."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Audrey. Marina'nın kız kardeşi ve Rob'un diğer kardeşi Boyd'la çiftleşmiş olan yerel kadın doğum uzmanımızdı. "Sizin gibi eşleri tanımadığımız için çiftleşme olayını anlamak bizim için kesinlikle zor."

"Sadece bu kadar. Ona ne olduğumu söylemedim. O zaten biliyordu. Tüm sürüyü biliyor."

Gözlerinin hep birlikte açılması neredeyse komikti, ben de onlara yıllar önce beni nasıl değiştirken gördüğünü ve amcasının anlattıklarını anlattım.

"Vay canına," dedi Becky. "Bu... bu bazı şeyleri değiştiriyor çünkü kurt olayını kabullenmek için zamana ihtiyacı yok. Ama sanırım bu da daha mantıklı. Dur tahmin edeyim, sen de ona P'lerle yaklaştın."

Kaşlarımı çattım. Cevap verirken parmaklarını işaretledi. "Sahiplenici, koruyucu ve saldırgan." "Elbette," diye cevap verdim, neredeyse eşime böyle davranmadığım için gücenmişim.

"Hepsi kurt Rand. Ya da çoğunlukla," diye paylaştı Charlie. Yazın başlarında Levi tarafından sahiplenilen en yeni eştı.

"Sana aşık olması için ona zaman tanınmalısın. Ve biyolojik olarak yönlendirilse de duygularınızın gerçek olduğuna inanması için," diye tavsiyede bulundu Becky.

Şapkamı çıkardım ve alnımı ovuşturdum. "Tamam. Tamam. Yani randevular? Bu tür şeyler?" Marina omuz silkti. "Doğal olarak ne gelirse. Sadece zaman. Birlikte vakit geçirmek."

"Zamanım yok," diye hırladım. Dört insan kadın, sesimdeki kurt kükremesiyle geri çekildi ve Willow öne çıktı, içindeki alfa dişi bana karşılık vermeye hazırды. "Özür dilerim." Ellerimi havaya kaldırdım. "Özür dilerim. Kafayı yiyorum. Onu deli gibi sahipleniyorum. Tüm P'leri. Cody's'de çalıştığı ve bütün o erkeklerin ona göz diktiği için de çok kıskanıyorum. Buna dayanamıyorum."

"Sen mi yoksa kurdun mu?" Marina başını yana eğerek sordu.

Bir elimi yüzümde gezdirerek acımı biraz olsun dindirmeye çalıştım. Aklıma bir fikir geldi. "Belki hepiniz onunla konuşursanız faydası olur. Sizinle tanışsa? Bilirsiniz, bir şekil değiştirenle çiftleşmenin nasıl bir şey olduğuna dair bir bakış açısı edinmek için?"

"İşinizi sizin için yapmamızı istiyorsunuz." Becky güldü.

"Eğer eşimi şu anda bana getirebilirsen senin için dünyadaki her şeyi yaparım," diye itiraf ettim alaycı bir gülümsemeyle. Bu fikir hem kurdumun hem de sikimin hoşuna gitmişti.

Kadınlar birbirlerine baktılar. "Elbette, onunla konuşabiliriz. Eğer konuşmak isterse," dedi Willow. Marina, "Bir sonraki kadınlar gecemizde bize katılabilir," diye önerdi.

İnledim. "Onu daha erken göremez misin?" Eşimin benimle çiftleşmeyi kabul etmesi için elimden gelen her şeyi yapmadan koca bir haftanın geçeceği düşüncesi beni öldürüyordu.

Marina başını salladı. "Bunu aceleye getiremezsin. Deli gibi davranırsan onu korkutup kaçırırsın." Başımı öne eğdim. "Evet. Bunu bana zaten söyledi."

"Pekala, dinleme zamanı!" Becky karşı çıktı.

"Seni duyuyorum." Nefes verdim. "Sence ne kadar zamana ihtiyacı var?" Becky homurdandı. "Ne kadar sürerse. Kesinlikle bir haftadan fazla."

"Bir haftadan fazla mı?" Fates, bundan sağ çıkamayacaktım. Benim gibi sahiplenici bir kurt eşine sahip çıkmadan ne kadar dayanabilirdi ki? En azından gelecek hafta bu kadınlarla birlikte olabilirdi... ugh. "Zaten muhtemelen senin kadınlar gecene gelemezdi," diye düşündüm yüksek sesle. "Akşamları Cody's'de çalışıyor ve vardiyaları bırakmak istemez."

"Belki oraya gidebiliriz," dedi Audrey omuz silkerek. "Bunu sıradan bir şeymiş gibi göstermeye çalışabiliriz."

Tuzak *değil*. Becky ve ben işten sonra bir ara uğrayabiliriz. Hastane bardan çok uzakta değil." "Pusu değil, doğru," diye cevap verdim. "Teşekkür ederim. Siz hanımlara çok teşekkür ederim. Bunun anlamı gerçekten çok büyük.

Bana." Parmaklığı ittim ve merdivenlerden geri geri indim. Cody'nin yerine gitme vakti gelmişti. Kapanış saati bile yaklaşmamıştı ama ona buralarda olduğumu söyleyecektim. Her neyse.

"Hâlâ işi yapmak zorundasın!" Marina bana seslendi.

"Evet, hanımefendi," diye kabul ettim ve hepsine el salladım. "Yapacağım. Bunun ne anlama geldiğini öğrenir öğrenmez."

Kadınların kahkahaları beni kamyonu kadar takip etti.

Geri vitese geçerken dişlerimi sıktım ve vites değiştirdim. Eşimi almaya hiç yaklaşmamıştım. Ama kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Natalie'ye zaman ayırmam ve ona olan sevgimi kanıtlamam gerekiyordu. Çok fazla zorlamadığım ve onun kaçmasına ya da beni itip kakmasına neden olmadığım sürece bunu yapabiliirdim.

R VE

BİRKAÇ GÜN SONRA, Nash ve ben aylık sürü toplantısı için kulübeyi açmak ve temizlemek üzere erkenden kulübeye gittik. Yıllar önce merkezi buluşma yeri ve aynı zamanda aylık dolunay koşularının başlangıç noktası olarak inşa edilmişti. Burası meraklı insan gözlerinden uzak ve serbestçe yer değiştirmek için güvenli bir yerdi. Buraya en son Natalie yüzünden yolumdan sapmadan hemen önce gelmişim.

O anda bunun farkında değildim ama bir şekilde eşimin dışarıda bir yerde olduğunu ve onu aramam gerektiğini *biliyordum*. Şimdi ondan uzakta olmak beni çıldırtıyordu. Ben burada çantamla, o Cody'nin yanında çalışıyor.

Bir zamanlar Levi ve Clint de burada bize yardım ederlerdi ama artık insanlarla çiftleştikleri için ne o kadar erken geliyorlar ne de o kadar uzun kalıyorlardı. Clint'in bana söylediğine göre Becky ve Audrey Natalie ile tanışmak için bara uğrayacaklardı. Sadece bu bile beni kamyonetime atlayıp şehre gitmekten alıkoydu.

Charlie, Becky, Marina ve Audrey isterlerse sürü toplantılarına gelebiliyorlardı ama tüm sürü üyeleri onları rahat hissettirmiyordu, bu da berbat bir durumdu. Nathan Brown, birkaç gün önce bacasını tamir ettiğimiz adam ve diğer muhafazakâr üyeler gibi insanlar sürünün nasıl yönetilmesi gerektiği konusunda eski moda fikirlere sahipti. Onlar gelenekçiydi, Rob'un fazla liberal olduğunu düşünen eski topraklardı. Alfa, lider olduğu neredeyse yirmi yıl boyunca pek çok şey yapmıştı, hepsi de iyi yöndeydi, diye düşündüm. En son, sürü yasasını değiştirerek insanların çiftleşmesine izin vermişti ve tüm üyeler bunu kabul etmemişti. Ya da kendisi. Verdiği örnek ya da bugünlerde insanlarla çiftleşen şekil değiştirenlerin sayısı ne olursa olsun, bu bir fark yaratmıyordu.

Rob ve Willow, her halleriyle alfa bir çift gibi görünüyorlardı. Rob'un kurdu onu seçtiğinde, aslında onun bir şekil değiştiren olduğunu bilmiyordu, kimse bilmiyordu. O da dahil. Ta ki görev sırasında vurulana ve kendini iyileştirmek için kendiliğinden şekil değiştirene kadar. Rob, şekil değiştiren ya da insan, her halükarda onunla çiftleşecekti ama insan eşinin güzel bir kızıl kurt ve bir dişi için olabildiğince alfa olması üzerindeki baskıyı azaltmıştı.

"Selam çocuklar. Açıldığınız için teşekkürler," diye gürlledi Rob içeri girerken. Yanıma geldi ve beni tokatladı.

omzuna. Hala her ay bize teşekkür etmesi iyi bir liderin işaretiydi. Teşekkür etmese bile burada olurum. O benim için başka bir ağabey gibiydi ve biz çocukken Kurt çocukların ebeveynlerinin öldüğü geceden beri ailem bir alfa olarak onun arkasında duruyordu.

Annem meşhur lazanyasından bir güveç tabağı, babam da bir tencere kek ve bir karpuz getirmişti. Annem, "Rand, git ve cipin arkasındaki yiyecek torbasını al," diye yönlendirdi. Yemek konusunda her zaman aşırıya kaçardı. Potluck herkesin bir şey getirmesi anlamına geliyordu ama annem her toplantıya en az beş şey getirmek zorundaydı. Onun gözetiminde kimse aç kalmazdı.

Willow'un ayakkabılarına basmadan sürünün ana tavuğuydu.

Arabasına gittim ve cips ve ev yapımı kurabiyelerle dolu bir bakkal çuvalını ve bir paket taze kesilmiş havuç ve kerevizi çiftlik sosuyla taşıdım.

İçeride Rand ve babam sandalyeleri kuruyorlardı.

Sürü üyeleri içeri girmeye başladı ve Rob el sıkışmak ve onları selamlamak için kapıda durdu. He

psi "Hey, Clint. Bugün insanları getirmedi mi?" Nathan Brown kardeşime seslendi.

. Clint'in kızı Lily'nin de insan olduğunu ve yer değiştirmeyeceğini ima eden kasıtlı bir kazmaydı. ergenliğe ulaştığında. Clint onun yer değiştirip değiştirmemesini ya da kanatlanıp bir peri gibi uçup uçmamasını umursamıyordu. Kızı nasıl olursa olsun ondan memnundu. Aynı şey benim için de geçerliydi, ailem için de. Rob. Kahretsin, Nathan *hariç* sürüdeki herkes.

Onun yerine ben homurdandım ama muhtemelen gelenlerin gürültüsünden duyulmadı. Clint, "Aileme *insan deme*," diye kestirip attı ve iki adam arasında bakışmalar başladı. -Biri genç, diğeri yaşlı. Clint ondan birkaç santim ve en az otuz kilo kasla üstündü. Nathan sadece şekil değiştiren formundayken güçlüydü ama Clint ya da benimle kıyaslanamazdı.

Kardeşimin omzunda durmak için yanına gittim. Brown Clint'le uğraşabileceğini sanıyorsa, en güçlü altı sürü üyesinin onun arkasında olduğunu hemen anlayacaktı. Nash de katıldı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, büyük olasılıkla o pisliği boğmamak için.

Nathan omuz silkti. "Ne olduklarından utanıyor musun?"

Clint'in eli dışarı fırladı ve Nathan'ın gömleğini bir avuç dolusu kavradı.

Rob'un sesi bir alfa komutuyla odayı kesene kadar büyük toplantı odasının her yanından hırıltılar yükseldi: "*Yeter*."

Loca sessizliğe gömüldü.

Boyd öne çıktı ve geri kalanımızın asla ustalaşamadığı kendine özgü diplomasisini kullandı. "Hey, şimdi. Herkes bir nefes alsın." Nathan'a şöyle dedi: "Eminim eski bir konsey infazcısını, eşine ve yavrusuna hakaret ettiğini düşünmeye itmek istemezsin, değil mi? Çünkü bu hiç akıllıca olmaz." Onun bu sözleri sürüye, kardeşimin şekil değiştiren konseyi tarafından seçildiğini ve yıllarca gizlice onların kanunlarını uyguladığını hatırlattı. Muhtemelen Colton'ın Yeşil Bereli olarak görev yaptığı süre boyunca öldürdüklerinden daha fazlasını saymıştır. Boyd'un sözleri odadakileri ayılttı.

"Yerlerinize oturun," diye emretti Rob, Nathan'ın herhangi bir yanıt vermesini engelleyerek.

Herkes hemen hareket etti ve yerleşti. Kardeşimin yanına oturdum - benim desteğime ihtiyacı olduğundan değil. Hiçbirimizin haberi olmadan bu kadar uzun süre infazcı olduğunu hatırlamak hâlâ biraz canımı yakıyordu. Rolünün gizli kalmasının onun ve bizim güvenliğimiz için olduğunu biliyordum ama Clint'in çifte hayat yaşamış olması beni çok rahatsız ediyordu.

Becky ve Lily'yle birlikte artık çok geride kalmıştı.

Rob her zamanki gündem maddelerini sıraladı ve ardından yeni işler için sözü açtı. Nate Brown ayağa kalkarak, "Yeni bir işim var," dedi.

Siktir. Cidden, bu adam ne zaman konuşsa Rob'un liderliğine laf atıyordu. Adam, sürünün insanlarla çiftleşmemize izin vererek aldığı yünden duyduğu memnuniyetsizliği ve başka ne hakkında ortalığı karıştırabileceğini açıkça söylüyordu.

Her zaman bir şeyler vardı.

Oturduğum yerden Rob'un dişlerinin gıcırdadığını duyduğuma yemin edebilirim. "Ne oldu?"

"Bize komşunuzun sürümüze yönelik tehdidinden bahsedecek miydiniz?"

"Ne komşusu?" Öfkeli patlamama engel olamadım. Eğer Natalie'den bahsediyorsa, aramızda sözden fazlası geçecekti.

Kafasını koparacaktım.

Rob bana doğru bir el kaldırdı, sert bakışları hoşnutsuzluğunu gösteriyordu. Bana, baş belası olan Nathan olmasına rağmen.

Sikeyim.

Ben sustum ve Nathan bekledi. Başına açacağı beladan dolayı duyduğu baş döndürücü heyecanı hissedebiliyordum.

Rob, "Soruyu duydun," diye söze girdi. "Hangi komşu?"

"Sanırım kimi kastettiğimi çok iyi biliyorsunuz. Natalie Sheffield ve senin hemen yanında bir pansiyon açma planları. Tüm sürüye."

Ne oluyor lan? Nereden bil-oh kahretsin. Bacasını tamir ettiğimizde çatısında konuşuyorduk! Ne aptalca bir hareket. Siktiğimin yer değiştiren kulağı.

Odada bir kıpırdanma oldu ve ben bir küfür mırıldandım. Clint yerimden kalkmamı engellemek için bir elini koluma doladı. Kurdum sinirlenmişti. Natalie burada değildi. Tehlikede değildi ama yine de onu korumak istiyordum.

"Sakin ol," diye mırıldandı nefesinin altında. Mırıldanmak şekil değiştirenlerde pek işe yaramıyordu. Soğukkanlılığımı korumak imkânsızdı. Kurdum, beni tehdit eden bir şey olduğunda kıcımin üstüne oturmuyacaktı.

Natalie yapıyordu. Boğazımı yırtmaya hazırdım. Özellikle bir tanesini.

Rob kaşlarını çatı. "Bu durumla ilgileniliyor," dedi sert bir ifadeyle.

"Bence bu sürü nasıl idare edildiğini bilmeyi hak ediyor. Sürü arazisine bitişik insanlardan oluşan bir döner kapı olması bir sorun. *Büyük* bir sorun," dedi Nate.

Odada birkaç onay mırıltısı duyuldu. Boğazımda alçak bir hırıltı başladı.

"Kesin şunu." Clint kolumdaki tutuşunu sıkılaştırdı.

Birkaç sıra önümüzde oturan ailem dönüp bana baktı ve Clint'in kolumdaki elini tuttu.

"Hallediliyor," diye tekrarladı Rob.

"Ama nasıl?" Bu kez soruyu soran başka biriydi, bu da Rob'un muhtemelen soruyu yanıtlaması gerektiği anlamına geliyordu. Eğer taşınan benim dostum olmasaydı, mantıklı davranır ve sorunun makul olduğunu düşünürdüm. Komşu bir insan, özellikle de bir pansiyon açabilecek biri, sürünün başına bela olabilirdi.

Lanet olsun.

Rob sabır dilenir gibi gözlerini kapadı. "Mülk için başka bir çözüm bulmak üzere Natalie Sheffield ile birlikte çalışıyoruz."

"Memnuniyetle oraya giderim ve-"

"Yapmayacaksın," diye hırladım. Clint ayağa fırlamama engel olamadı. Nathan Brown'a doğru bir parmak salladım. "Kimse oraya yaklaşmayacak, beni anlıyor musun?"

"Rand!" Annemin sesi şok olmuş gibiydi.

"Yeter oğlum," dedi babam bana karşı o sessiz otoriter sesini kullanarak. Genellikle işe yarayan bir ses.

Rob'un burun delikleri alevlendi. "*Otur.*" Alfa komutu farklı koşullar altında işe yarayabilirdi. Dizlerimin bükülmeye başladığını hissettim ama kurdum bununla mücadele etmek için bir enerji dalgasıyla karşılık verdi.

Clint bu zayıf anımı değerlendirerek beni koltuğuma geri çekti. Odada bir gümbürtü koptu.

Rob, "*Gördüğünüz gibi,*" diye araya girdi ve oda yeniden sessizliğe gömüldü. "Sürüdeki kardeşlerimizden birinin bu yarışta bir atı var." Bu bilginin yerine oturması için bir an durakladı.

Eşi mi? Onun eşi mi? Birkaç kişi fısıldadı.

Annemin gözleri doldu ve bir elini zevkle yanağına koydu.

"Ve ben de bu işi böyle halledeceğim," diye devam etti Rob. "Rand eşini kazanacak ve onu sürüye dahil edecek. O zaman Bayan Sheffield ve sürü için işe yarayacak bir anlaşmaya varabileceğimizden eminim."

Midem düğümlendi. Rob'un niyetimi tüm sürüye bu şekilde duyurmasından hoşlanmamıştım, özellikle de söyledikleri doğru olsa da tam olarak doğru olmadıkları için. Diplomatik davranıyor ve her şeyi kapatmaya çalışıyordu. Bunun liderliğine karşı olan muhalefeti bastırmak için olduğunu biliyordum. Pislikleri onun ve benim yakamdan düşürmek için. Yine de, toplantıyı bitirdiği anda, yemek davetini atlayarak dışarı çıktım. Ailemin konuşmak isteyeceğini bilsem de kalamazdım. Kutlamak için. Şimdi yapamazdım, dostum tehdit altındayken olmazdı.

Nathan Brown arkasını kollasa iyi olur. Çünkü Natalie'yle çiftleşirdim. Gelmek isterse onu toplantılara getirirdim. Onun hakkında en ufak bir şey söylerse, onu öldürürdüm.

Kardeşim bu konuda daha tecrübeli olabilir ama ben hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

N

ATALIE

Son yirmi dakikamı depoda içki şişelerini sayarak geçirmiştim. Saat erkendi ve bar sessizdi. Salı günleri hafta sonu gibi kalabalık olmasa da mutlu saatler bitmiş ve akşam kalabalığı gelmeden çok önceydi. Panodaki tekila sayısını düzelttikten sonra votkaya geçtim. Rand'e sakinleşmesi gerektiğini söyleyeli birkaç gün olmuştu... en azından ben böyle düşünüyordum.

Adam alfanın timsaliydi, üst düzey bir erkekti.

Ne zaman çalışsam, arabama kadar benimle gelir ve sonra da beni eve kadar takip ederdi. Barda her *zamanki taburesinde* oturur ve kimsenin bana bulaşmamasını sağlardı. Ne Cody ne de hafta sonu fedaileri buna izin verirdi. Her geceyi ya duman alarmlarının takılı olduğu ve tesisat işlerinin devam ettiği benim evimde ya da onun kulübesinde birlikte geçiriyorduk. Kendimle, yani amımla küçük bir sohbet yapmışım ve o kazanmıştı. Rand ile yapabildiğimiz kadar uzun süre seks yapacaktık.

Bu, onun üzerimdeki hak iddiasına hâlâ direnmediğim anlamına gelmiyordu. O beni sevmiyordu. Elbette ben de onu sevmiyordum. *Onu* hayatımın çoğunda *tanımış* olsam da, gerçekten *tanımıyordum*. Gerçi o benimle bu konuda tartışır, çünkü benim kimseyle olmadığım kadar samimiydik. Bu aşık olduğum anlamına gelmiyordu. Aşkın ne olduğunu bile bilmiyordum. Evde de bunun iyi bir örneğini görmemiştim. Ailem tarafından sevildiğimi hiç hissetmedim. Sevgiye en yakın hissettiğim şey Adam Amca'dan gördüğüm şefkatti. Arkadaşlarımı severdim. Ama Büyük L? Sevgi mi? Hayır. Bana yabancıydı. Üniversitedeyken sahip olduğum birkaç erkek arkadaşına hiç aşk itirafında bulunmamıştım.

Aşık olmadan seks yapmayı öğrenmiştim. Seks yapmak için birine aşık olmayı bekleseydim, bakire olarak ölürdüm.

Gelecekte ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Rand'in sözde sonsuz aşkına ve ikimizin sonsuza dek mutlu olacağına bel bağlayamayacağımı biliyordum. Bu işin bir yere varmasını planlamak büyük bir hata olurdu.

Benim işimde de böyle hissediyordum. Hiçbir yere gitmiyordum.

Bir depoda içki şişelerini sayıyordum. Müzik alanında yüksek lisans yapmıştım ve Montana'nın ortasında bir kovboy barındaydım. Çalıştığı alandan nefret eden beş parasız bir yüksek lisans öğrencisi olmanın kötü durumunu daha da kötü bir hale getirmiştım. Bilinçaltımda bir yerde buraya artık müzik çalmak zorunda kalmamak için mi geldiğimi merak ediyordum. Montana'da kemancı olarak yapabileceğim bir şey yoktu. Yerel çocuklara ders vermek mi? Sanki faturaları ödeyecekmiş gibi.

Ama profesyonel bir barmen olmak da istemiyordum. Cody harikaydı ve sağlam bir işletme sahibiydi ama içki satmak benim yapmak istediğim şey değildi.

Panoyu aldım ve ışığı kapattım.

"İşte buradasın!" İki sarışın kadın sanki uzun zamandır kayıp arkadaşmışız gibi yanıma geldiğinde bara giden yolu yarılamıştım. Biri otuzlu yaşlarının başındaydı, kısa boyluydu ve gözlüklüydü, diğeri ise kıvrımlıydı ve şımarık bir gülümsemesi vardı. Gözlüklü olan diğerini dürttü ama bana bakarak şöyle dedi: "Depoya dikkat et. Becky en son oraya girdiğinde hamile kalmıştı."

Şimdi gözlerini deviren ve kızaran diğerine baktım. "Her neyse," dedi omuz silkerek ve inkâr etmeden. Depoda hamile mi kalmıştı? Cidden mi? "Yüzündeki ifadeye ve elindeki panoya bakılırsa, ben *çok* daha fazla eğlendim."

"Muhtemelen," diye cevap verdim, ne diyeceğimi bilemeden.

"Ben Becky," dedi. "Rand'in baldızıyım."

Ampul patladı. Bunlar Wolf Ranch'teki adamların insan arkadaşlarıydı. Bu Becky'yi Clint'in eşi yapıyordu.

"Ben Audrey," dedi gözlüklü sarışın. "Boyd'un karısı. Hastanede çalışıyoruz ve hâlâ şehirde olduğumuz için uğramaya karar verdik."

Ne kadar neşeli olduklarına gülümsemekten kendimi alamadım. Her zaman böyle olup olmadıklarından emin değildim. "Harika."

Cody bana el salladı.

"Bir kadeh şarap ya da başka bir şey ister misin?" Bara doğru yürüyüp geçiş kartını kaldırarak sordum. Cody'ye uzattım, o da panoyu benden aldı.

Bayanlar barda taburelere oturmuşlardı. Becky, "İkimiz de çiftliğe dönüyoruz, o yüzden bize alkol yok ama açlıktan ölüyorum," dedi. "Emzirmek beni *sürekli* acıktırıyor."

"Bebeğiniz olduğunu duydum," dedim aralarına bir menü koyarak. Rand geçen gün elektrik tesisatıyla uğraşırken bana ailesinden bahsetmişti. Şalteri sökmek ve modern kabloları bir şekilde duvarın arkasından çekştirerek birkaç metre ötedeki bir prize bağlamak zorunda kalmıştı. Bazı noktalarda sağlam sıvayı delmek zorunda kalmıştı. Tam bir karmaşa ve büyük bir girişimdi. Yaptığı iş için ona ödeme yapmaya çalıştıktan sonra tekrar sordum ama beni başından savdı. Şimdiye kadar satın aldığı sadece elektrik malzemeleri... sigorta kutusu ve bir sürü kablo. Şimdilik çok pahalı değildi. Onunla hesaplaşacaktım. Yapacağım, kahretsın. "Lily, değil mi?"

Becky gülümsedi "Doğru. Audrey'nin de bir bebeği oldu. İki kızın da Natalie Teyzesi olacaksın." Geri adım attım ve ellerimi kaldırdım. "Rand'in sana ne söylediğinden emin değilim ama-"

Bana sırtttılar. "Rand bize onu çıldırttığını söyledi," dedi Audrey. "İyi iş çıkardın."

Bir garson bara geldi ve bana bir bilet uzattı. Okudum, sonra bir bira bardağı aldım ve musluktan doldurdum. Çalışırken Audrey'e baktım.

"Onu delirtmemi mi *istiyorsun*?"

Kollarını barın üzerine koydu. "Kesinlikle! Bu adamların bunun için çalışması gerekiyor."

"Bufalo acı soslu kemiksiz tavuk kanadı sipariş edebilir miyiz?" Becky sordu. "Ve bolca mavi

peynir sosu," diye ekledi Audrey.

"Elbette." Bilgisayarın başına geçtim ve mutfağa siparişi verdim.

"Rand'i tetikte tutmak ve bu harika barda çalışmak dışında başka ne iş yapıyorsun?" Audrey ekledi, "İtiraf ediyorum, geçen yaz Willow'un sen olduğunu sandığımızdan beri seni uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyorum. Şimdi gerçekten buradasın."

Birkaç sipariş daha geldi ve beni cevap vermekten alıkoydu. Sonunda Audrey ve Becky'ye döndüğümde sahnede bir grup kuruluyordu. "Eee?" Becky sordu.

"Oh, um..." Soruyu unutmuştum. "Los Angeles'ta okula gittim ve müzik alanında yüksek lisansımı tamamladım."

"Harika!" Becky öyle dedi. Garson kız kanatları bıraktığında yana doğru eğildi. Tezgâhın arkasından fazladan peçete aldım ve ikisine de birer bardak buzlu su doldurdum. "Bir enstrüman çalıyor musun, şarkı söylüyor musun ya da-"

"Keman."

"Gerçekten mi? O zaman Barn Cats ile tanışmalısın," dedi Audrey. Sahnede duran adamları işaret etti ve birine el salladı. Belli ki birbirlerini tanıyorlardı. "Düğünümde çalmışlardı."

Grup çalmaya başladı. Çoğu bardaki alışıl gelmiş rock cover gruplarının aksine, bu adamlar kemancıydı. Üçü keman çalıyor, biri de bas gitarla derin bir ahenk oluşturunuyordu.

Adam Amca'nın beni bir bluegrass grubunu izlemeye götürdüğü unutulmuş bir anı aklıma geldi. Bu adamlar olabilirdi - kesinlikle o kadar yaşlı görünüyorlardı. Hala hayatta olsaydı büyük amcamın olacağı kadar yaşlı.

Hem anıya hem de müziğe gülümsedim. Bu, geride bıraktığım kabız konser kemanı değildi. Canlı ve eğlenceliydi. Yanlış vuruşlar vardı ama muhtemelen bunu fark eden tek kişi bendim ve bu önemli değildi. Kalabalık onları seviyordu ve iyi vakit geçiriyorlardı. Podyumda duran ve yay tekniklerini ya da parmaklarının teller üzerindeki kıvrımlarının mükemmelliğini not eden bir profesör yoktu. Şef yoktu. Not yok.

Onları izlemek bana keşke müzik için üniversiteye hiç gitmeseydim dedirtti. Kendim için bir şey olarak kalmasını isterdim. Sadece eğlence için.

O zaman belki de Adam Amca bana ilk kemanı hediye ettiğinde sevdiğim gibi severdim.

İnsanlar dans etmek için sahnenin önüne doğru ilerlerken barda bir durgunluk vardı ve ben dirseklerimi Audrey ve Becky'nin karşısındaki bara yasladım.

Audrey komplocu bir tavırla öne doğru eğildi. "Yani çocuklar senin ve amcanın bunca zamandır onlardan haberdar olduğunuzu öğrenince şaşkına döndüler."

Etrafa bakındım. Kimse bizimle ilgilenmiyordu ve müzik onun sözlerini bastırıyordu. "Rand herkese söyledi mi?" Bunun beni neden biraz rahatsız ettiğinden emin değildim. Sanırım amcam Adam'ın sırrı bunca yıldır benim için kutsaldı ve sonra... bam! Ortaya *çıkmişti*. Belki de Rand'in gerçekten anlamadığım bir sürü olayı olduğu içindi. Ben sıkı bir aileden gelmiyordum. İşlevsiz bir aileden geliyordum. Hiç kardeşim yoktu. Hatırladığım kadarıyla büyükannem ve büyükbabam da yoktu. Annem ve babam dışında tek akrabam Adam Amca'ydı.

"Bu özel bir şeyse özür dilerim," dedi Audrey, tepkimi hemen fark etmişti. "Duyduğuma göre, amcanız kocam ve kardeşleri için uzun yıllar boyunca çok iyi bir komşu ve arkadaş olmuş. Onlarla arasında bir bağ olduğunu ve hayatı boyunca sırlarını koruduğunu öğrenince çok duygulandılar."

Yumuşadım. "Evet, sevdi. Sürünün bir üyesini sevmişt, o kısmı duydun mu? Kız onun kalbini kırdı."

Bu sözleri söylerken kalbimde bir şeyler çarpıyordu. Ailem kötü örnek olduğu için aşk hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylüyordum kendime ama Adam Amca'nın hikâyesini de içselleştirdiğimi fark ettim. İki tarafın bir araya gelemediği Romeo ve Juliet trajedisi

Çünkü onlar kimlerdi.

Belki de Rand'in birlikte olmamız gerektiği konusundaki ısrarı bu yüzden gözümü korkutmuştı. Annemle babam evliydim ama korkunç bir çifttiler. Rand Amca ve dişi şekil değiştiren mükemmel oldukları için bir araya gelmeleri gerekiyordu ama gelemediler.

Nasıl bakarsam bakayım, kaybet/kaybet durumuydu.

"Rand sana artık her şeyin değiştiğini söyledi, değil mi?" Audrey gözlüklerini burnuna doğru iterek sordu. "Yani, eğer değişmemiş olsaydı, Boyd'la *iftleşip* evlenmezdim. Rob iftleşme kurallarını sürünün değil, kaderin belirlemesi gerektiğini söylüyor."

Başımı salladım, göğsüm sıkıştı. Sürü ve çiftleşme hakkındaki tüm bu konuşmalar beni endişelendiriyordu. Hepsini üzerime çok hızlı geliyordu. Bu çok fazlaydı. Adam Amca'nın bir şekil değiştirenle yaşadığı aşk hikyesindeki trajedinin yankısını hâlâ hissedebiliyordum. Kendiminkini yazmak istemiyordum.

Boyd Wolf ile sadece mlkm satın almayı teklif ettiğinde telefonda konuşmuştum. İyi birine benziyordu. Becky'nin arkadaşı da dahil olmak üzere diğer adamlara gelince, onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Rand kadar sahiplenici ve çılgınlar mıydı?

"Hey," Audrey koluma dokundu. "Bu adamların biyolojileri devreye girdiğinde ne kadar gergin olduklarını biliyorum.

Rand seni kendi olarak işaretleyip anlaşmayı mühürlemek için yanıp tutuşuyor ama sende aynı dürtü yok." "Beni işaretlemek mi?" n kollarımın üzerinde öne doğru eğildim. Onu doğru mu duymuştum?

Becky ve Audrey birbirlerine baktılar. "Sen açıkla," dedi Becky. "Doktor olan sensin."

Audrey, "Açıkçası, bunun bilimini bilmiyoruz," diye yanıtladı. "Ama anladığım kadarıyla, bir erkek gerçek eşini bulduğunda, dişleri bir tür serumla kaplanıyor ve kokusunu teninde bırakmak için onu ısırma dürtüsü duyuyor." Bir ift yara izini göstermek için yakasını kenara çekti.

"Tanrım," diye mırıldandım. Bu iş gittikçe daha da garipleşiyordu. Rand evimden nerede uyuduğuma, çalışırken benimle kimin konuştuğuna kadar her şeyi kontrol etmek istemekle kalmamış, beni *ısırma* ihtiyacının çılgınlığını da atlamıştı. Bırakın kokusunu tenimde hissetmek istemeyi, adamın beni sevip sevmediğini bile bilmiyordum. Vay be. "Hayır, teşekkür ederim."

"Eğer seçtiği eşini işaretlemese, m-" Audrey elini Becky'nin koluna koyarak onu cmlerinin ortasında durdurdu.

"Nereye gideceksin?" Ben sordum.

Biri bana el salladı ve ben de içki siparişlerini doldurmaya gittim.

Döndüğümde soruma Audrey cevap verdi. "zr dilerim, bunu bilmenize gerek yok. Seni çoktan bunalttığımızı söyleyebilirim ve bu yapmak istediğimiz son şeydi," dedi Becky.

Midemdeki düğüm daha da sıkılaştı.

"Benim başıma geldiğinde her şeyin delilik olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf etti Audrey. "Boyd rodeo turunda büyük bir oyuncuydu. Düzgün konuşurdu, yakışıklıydı. Her kasabada farklı bir kadınla birlikte olduğuna eminim. Onunla hiçbir şey yapmak istemedim." Bir kereviz çubuğu aldı ve mavi peynire batırdı. "Ama gittikçe daha güçlü olmaya devam etti. Ve bunun bir tür şaka olması gerektiğini düşündüm. Yani, ben sadece inek bir kk kasaba doktoruydum. Onun gibi bir adamın para için oynamasına imkan yoktu."

Becky, Audrey'nin anlattıkları karşısında sürekli başını salladı. "Ama onlar da karşılıksız oynarlar," diye araya girdi. "Bir kurt eşini asla terk etmez. Onu koruma ve ona bakma dürtüsünü asla kaybetmez. Kötü bir evlilikten sonra bunu biraz ürkütücü bulmuştum... Clint'ten önce. Sanki başka bir evliliğe atlarsam kurtuluşum olmayacakmış gibi. Clint ve ben insanlar gibi evli değiliz. Biz

çiftleştik, Audrey ve Boyd gibi. Kulağa oldukça korkutucu geliyor, ama çıkmak için bir neden olmayacak. Bu adamlar kendilerini tamamen eşlerine adanmışlar."

Bana sattıkları hikâyeyi sevmiştim ama inanmamıştım. "Nereden biliyorsun ki? Daha yeni evlendiniz, ne kadar? Bir ya da iki yıl mı? İkiniz de hâlâ balayı evresindesiniz. Ve

Rand, Clint ya da Boyd değil."

Becky bana teselli edici bir gülümseme verdi. "Clint'in kardeşi olduğu için Rand'i Audrey'den daha iyi tanıdığımı söyleyebilirim. Bu adamların iyi bir ailesi var. Sağlam. Clint ve Rand'in ebeveynleri kader arkadaşı. Onlarla tanıştığında buna inanacaksın," diye söz verdi Becky.

"Bu çok fazla baskı," dedi Audrey, muhtemelen yüzümdeki şüpheci ifadeyi yine okumuştu. "Buraya kesinlikle seni bir şeye ikna etmeye gelmedik. Sadece ihtiyaın olursa sana destek olmak için geldik."

"Teşekkür ederim, minnettarım." Ben de teşekkür ettim. Her iki kadından da hoşlanıyordum ve iyi niyetli olduklarına inanıyordum, sadece bu kurt biyolojisi olayına güvenmiyordum. Ortak deneyimlere, sevgi ve saygıya dayalı gerçek bir ilişki istiyordum. Kokuma göre değil.

"Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa Rand'i kendinden uzaklaştırma. Eğer hoşuna giderse, ona ve bir şekil değiştirenle birlikte olmanın getirdiği her şeye sahip olmana izin ver." Becky göz kırpıtı.

İsteksizce gülümsedim.

Evet, iyi olanı sevdim.

Ve haklıydı, gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Nasıl bu kadar şaşırtıcı ve gerçek olabilirdi? Ya da kalıcı?

Kendime izin veriyordum, en azından bir kısmına. Sadece bunun sonsuza kadar sürebileceğine inanmak istemiyordum.

Anlamadığım bir şey olduğunda değil.

R VE

Sürü toplantısından birkaç gün sonra, bir şekil değiştiren ailesinin mutfak tadilatının son rötuşları olarak bir fayans backsplash'i takmakla geçen bir günün ardından Natalie'nin evine yanaşım. Beni bekliyormuş gibi verandanın basamaklarında oturduğunu görünce gülümsemekten kendimi alamadım.

Bu manzara kalbimi hızlandırdı ama kendimi rahat davranmaya zorladım.

Ama eşini işaretlemesi gereken bir şekil değiştiren için işleri sıradan tutmak, saatlerce bir uçurumun kenarında sallanmak gibiydi.

Natalie'yi işaretlemeden geçen her gün yeni bir çileydi. Bunu ona söylemedim, tabii ki, ya da Nathan'la ilgili hiçbir şeyi. Sadece Natalie'nin etrafında dönen sorunlarını ona anlatmak Red konusunda bana yardımcı olmayacaktı. Hem de zerre kadar.

Ama başardım. Aynı zamanda sakın davranmam ve baskı yapmamam gerekirken birine aşkımı kanıtlamak çok zordu. Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu ama ben insan değildim. Rol model olarak şekil değiştiren ebeveynlerim vardı. Onları gibi bir aşk istiyordum ve her ne kadar şekil değiştiren gelenek ve göreneklerine dayansa da, bu bir ilişkiydi. Bir çiftleşme, yani kurt evliliği.

Ama kurdum inkâr edilemezdi. O benim bir parçamdı ve evcilleştirilmesi gerekiyordu ve bunu sadece Natalie yapabilirdi. Yakın zamanda ay delisi olacak değildim ama ona sahip çıkmamak gittikçe zorlaşıyordu. Şu anda bile burada oturmuş ona bakarken, her şeyi berbat mı ediyordum? Bu insani şeyi doğru yapıyor muydum?

Mesela kaç hediye çok fazlaydı? Kaç orgazm? Küstah ve müdahaleci görünmeden önce ona sormadan evde kaç tamir işi yapabilirdim? Burada onunla yaşamaya niyetim vardı. Sonsuza kadar. Ama sigorta kutusunun parasını ödediğim için kendini kaybetti. Yürümem gereken ince bir çizgiydi ve neredeyse aklımı kaçıracaktım.

"Hey, sevgilim," diye seslendim ona doğru giderken adımlarımı yavaşlatmak için zorlarken. Evet, kırbaçlanmışım.

Ayağa kalktı. Atletinin ve kot şortunun altına bir bikini giymiş gibi görünüyordu, bu da

kıyafetlerini çıkarıp onu içinde görmek için beni deli ediyordu. Ve başka hiçbir şey. "Serinlemek için yüzme havuzuna inecektim ama seni bekleyebileceğimi düşündüm. Gelmek ister misin?"

Lanet olsun, Natalie ve yüzme deliği mi? Sırttım. "Bir kurdun kaçmaya ihtiyacı var mı?" Bakışları merakla benimkileri yakaladı. "Senin var mı?"

Kurdumdan bahsetmemeye çalışıyordum. Soğukkanlı davranmamın bir parçasıydı bu. Eğildim, niyetim onu dudaklarından hızlıca öpmektir, ama bunun yerine ön kolum kışının altından geçti ve bacaklarını belime doladım, sıcak merkezini ortama, göğüslerini yüzüme getirdim. Bir tanesini gömleğinin üzerinden ısırdım.

"Ay dolunay olduğunda," diye itiraf ettim. "Ve içimi dökmeye ihtiyaç duyduğumda. Kurdu dengede tutmaya yardımcı oluyor. Aksi takdirde gösteriyi o yönetmeye başlıyor." Yine çok fazla olmamasını umarak yüzümü buruşturdum. Kahretsin, bugünlerde söylediğim her şeyi ikinci kez tahmin ediyordum.

"Yani tüm bunlar... bu alfalık senin kurdun değil de senin mi?"

Elimde olmadan sırttım. "Alfa-lık mı? Hayatım, buranın alfası Rob'dur. Ona karşı hiçbir şeyim yok."

Onu içeri taşıdım ve mutfak tezgahının üzerine koydum. "Kurdunu görmek istiyorum."

Kıpırdamadan durdum. "Öyle mi?"

"Evet. Yani, daha önce de görmüştüm. Traktör devrildiğinde. Sonra yine o gece yüzme havuzunda. Oraya tekrar gittiğimizde bana gösterir misin? Bu sefer kaçmak yok."

Sıcak bakışlarını içime çektim. "Kurdum için o kadar da deli olmadığını düşünmüştüm."

Bana doğru uzandı ve yüzümü avuçladı. "Hiç de öyle değil. Böyle mi düşündün?" Başını salladı. "Hayır, Rand. Senin bir kurt olmanı *seviyorum*."

"Ama...?"

"Ama sen otoriter ve alfa olduğunu itiraf ettin. Biliyorum, Rob gibi değilsin ama yine de bunun kurdun seni zorladığı için olduğunu biliyorum. Bir ilişkiyi bu biyolojik dürtüye dayandırmak istemiyorum. Özellikle de bende aynısı yokken."

Kalçalarını kavradım. "Sen..." Başımı salladım. Çıldırarak. Bunca günden sonra... cehennem, birlikte geçirdiğimiz tüm bu geceler. Ona karşı ne hissettiğimi gösterdim. Her hareketimde, her kelimemde. Ve o yapmadı- "Siktir et. Bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum."

Dudaklarımı kendi dudaklarına çekti. "Kesinlikle bir şeyler hissediyorum. Sadece... buna aşk demek için çok erken. Ve ben aşk istiyorum. Kurt şehveti değil."

Başımı boynunun kıvrımına yasladım ve hayal kırıklığımı bastırdım. "Sanırım aynı şeyden bahsediyoruz. Ama sana zaman vereceğim."

Gözlerinin içine bakabilmek için başımı geriye çektim.

"Peki sen... bana kurdunu gösterecek misin?" Sesi doğrudan sikime giden alaycı bir nitelik taşıyordu.

"Bak sana ne diyeceğim. Eğer benim için kemanını çalarsan sana kurdumu gösteririm." Müzikle ilgili hislerinin yüksek lisanla dibe vurduğunu biliyordum. Bundan bahsederken çektiği acının kokusunu alabiliyordum. Kabuk bağlamak istemedim ama müzik aşkına geri dönmesine yardımcı olabileceğim bir yol varsa, Cooper Vadisi'nde kendini bu kadar kaybolmuş hissetmeyeceğine bahse girerim.

Gözleri büyüdü. "Keman mı? Bikiniden kurtulmamı istediğini falan söyleyeceğini sanmıştım."

"O da var," diye cevap verdim, aletimi kotumun içinde kaydırmak için uzandım. "Neden oynamamı istiyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Seni dinlemek istiyorum. Bu senin hayatının büyük bir parçası -ya da öyleydi-

ve çocukluğundan beri tek bir nota bile duymadım. Lütfen?"

Yüz ifadesi neredeyse şaşkınlığa dönüşecek kadar yumuşadı. "Gerçekten duymak istiyor musun?"

"Evet."

"O kadar da iyi değilim. Yani, iyiyim, ama profesörlerim-"

"Profesörlerin umurunda bile değil. Eminim inanılmazsındır." Geri çekildim ve ona yer açtım.

Kızardı ve mutfak tezgahının üzerinden atladı. "Tamam, sanırım. Şimdi mi?"

"Yüzme havuzuna getir. Piknik yapabiliriz. Bahse girerim o şelalenin üzerinden gün batımı muhteşemdir."

Yüz ifadesi tekrar yumuşadı. Dudaklarıma bir öpücük kondurmak için parmak uçlarında yükseldi. "Kulağa hoş geliyor kovboy. Bir battaniye ve kemanımı getireyim. Ben çalarım, sen de benimle birlikte kayar ve ulursun."

Bu fikir beni güldürdü ve yola çıktığımdan beri ilk kez memnun oldum. "Buzdolabından biraz yiyecek almak ister misin?"

"Tamamdır." Odadan çıkıp buzdolabını kontrol ederken kışına bir şaplak attım. Bize sandviç yaptım ve bir salkım üzüm yıkadım. Birkaç şişe buzlu çayı vardı, onları da alıp kamyonetimden aldığım öğle yemeği soğutucusuna koydum.

"Sonuncusu çürük yumurta!" Natalie bağırdı, kolları battaniye, havlu ve kemanla dolu bir şekilde önümde arka kapıdan hızla çıktı.

Güldüm ve arkasından koşmaya başlamadan önce yerini kilitledim, onu kolayca yakaladım ve belinden kavradım. "Sanki bir kurttan kaçabilirmişsin gibi," dedim ve gülerek onu yere yatırmadan önce etrafında döndürdüm.

Kırmızı buklelerini yüzünden uzaklaştırdı ve bana gülümsedi. Yüzüne vuran güneş ışığı cildine ısıltılı bir parlaklık veriyordu. "Muhtemelen senden daha iyi yapabileceğim bir şey yok, değil mi?"

"Milyonlarca şey," dedim. "Bundan başlayarak." Çenemi kemana doğru kaldırdım. "Şunu taşımama izin ver." Kollarından battaniyeyi, havluları ve enstrüman kutusunu aldım.

"Şimdi her şeyi sen taşıyorsun," diye itiraz etti.

"Evet. Ben de böyle seviyorum hayatım." Ona bir göz kırptım, o da başını salladı ama gülümsüyordu.

Parmak arası terlikleriyle koşarak ilerliyor, güneş ışığında bronzlaşan kıvılcık saçlarıyla bir yaz rüyası gibi görünüyordu.

Onun arazisinde olduğu için yüzme havuzuna varmamız uzun sürmedi. Natalie kıyafetlerini çıkarırken ben battaniyeyi serdim.

"Bilmek istediğim şey," dedim ona doğru yürürken, "madem buraya benimle geleceğini biliyordun, neden bu bikiniyle uğraştın?" Arkadaki fiyonkun ipini çektim ve fiyonk serbest kalarak bikini üstünü savurdu. Aynı şeyi ensesindeki fiyonk için de yaptım ve lacivert kumaş parçaları yere düştü.

Sırıttı. "Gelmezsın diye giydim."

"Buraya son geldiğinde giymemiştin. Ne zaman ortaya çıkmadım ki?" Sanki Kırmızı Başlıklı Kız'mış ve büyük kötü kurt onu akşam yemeğinde yiyecekmiş gibi üzerine yürüdüm. Ve öyleydim de. Bikini altının kenarındaki bağı yakaladım.

"Asla," diye nefes aldı. "Her zaman geliyorsun. Buna alışmaya çalışıyorum."

"Alış buna." Son bağı da yakaladım ve bikinisinin altı da düştü.

Lanet olsun. Benim için tıraş olmuş ya da ağda yapmıştı. "Bunu benim için yapar mısın, Red?" diye sordum, kızardı ve başını salladı. "Hayatımda gördüğüm en güzel manzara."

Döndü ve suya doğru koştu, gülerek omzunun üzerinden onu takip etmem için bana baktı.

Hırladım ve kıyafetlerimi çıkarıp onun peşinden sıçradım. Birkaç lezzetli dakika boyunca kurdum

Ona yakın olmaktan, çıplak bedenlerimizin suda birlikte dans etmesinden zevk alıyordum. Ve sonra benim için çok fazla oldu. Yumuşak, kaygan vücudu, kahkahaları, kokusu. Eşimi yakaladım ve onunla birlikte şelalenin altına, arkasındaki çıkıntıya doğru yüzdüm. Onu kaldırıp kenara oturtuktan sonra dizlerini kavradım. "O kalçalarını benim için aç, sevgilim. Ağzıma almam lazım."

"Rand," diye mırıldandı, başı zevkle geriye düştü. Sesinin böyle kalın, tatlı bir bal gibi çıkmasına bayılıyordum. Onu seksin ötesinde nasıl aydınlatacağımı bulmalıyım ama şimdilik bu, kurdumun çıldırmasını engelliyordu ve dilimin üzerindeki tadını seviyordum.

Başparmaklarımla alt dudaklarını araladım ve klitorisinin üzerinde gezdirdim. Dilimin ucunu onun hoşlandığını öğrendiğim şekilde zevk düğmesinin etrafında döndürdüm.

"Rand."

Bir parmağımı onun dar kanalına soktum, aynı zamanda dudaklarımı klitorisinin üzerine yapıştırdım ve emmeye başladım. Bu alay etmek, kıvranmasını ve merhametime kalmasını izlemek için değildi. Hayır, bu eşim için saf bir zevkti. Eğer o benim için bu kadar kolay boşalıyorsa, kurdumu bu kadar tatmin edebilmek beni mutlu ediyordu.

"Rand!" Islak saçlarımı çekiştirdi.

"Şimdi benim için gel, Red. Dışarı çıktığımızda battaniyenin üzerinde sana güzelce vereceğim."

Boşaldı. Benim tatlı dişi her zaman sert bir şekilde boşalırdı, onu her elime aldığımda. O zirveye ulaştığında nefes nefese çığlıklarını duymak günümün en tatmin edici kısmıydı.

İşini bitirdiğinde onu havuzun ortasına kadar taşıdım ve kollarımda yüzdürdüm. Bu... mükemmellik.

N

ATALIE

BU MUTLULUKTU.

Bunu daha önce bildiğimden emin değildim. Belki çocukken -yazları burada Adam Amca'yla geçirir ve keman çalmayı öğrenirdim. Ama bu şekilde değil. Göğsümde dönen bu sıcaklık değil. Dünyada her şeyin yolunda olduğu hissi.

Rand vücudumu suyun yüzeyinde döndürürken akşam ışığının son huzmelerinde yavaşça göz kırptım ve fark ettim ki...

Bu aşktı.

Rand'i severdim.

Değil mi? Emin değildim. Aşk soyut ve tanımsızdı. Ama bu mutluluk yeni, yabancı ve harikaydı. Beni mutlu ediyordu. Kendimi özel hissettirdi. Bütün. Onunla birlikte olmak için can atıyordum, ayrı olduğumuzda onu özliyordum. Onu düşündüm. Onun için can atıyordum, sadece amım için değil.

Boynuna sokuldum, anın tadını çıkarıyordum, ellerinin kışkırdaki hissi, aletinin karnıma sertçe vuruşu. Ne yapacaktım ki? Bunun olmaması gerekiyordu. Hayır, o kalbim için bir tehlikeydi. Benim hakkımda ne hissediyordu? Kurdunun nasıl hissettiğini biliyordum ama ya Rand? Ona kalbimle güvenebilir miydim? Bu, ailemin sahip olduğundan daha fazlası olabilir miydi? Adam Amca'ya hiç teklif edilmeyen şey bu olabilir miydi?

Hiçbir fikrim yoktu ama artık geri dönüşü yoktu. Sadece güvenmek ve kalbimi kırmayacağını ummak zorundaydım.

Bir süre sonra beni havuzdan çıkarıp battaniyenin üzerine taşıdı. Gözleri gümüş gibi parlıyordu. "Bana kurdunu göster," diye fısıldadım, hava tenimdeki suyu kurutuyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar -ve tam bir güvenle- dönüştü, yanımda dört ayak üzerine düşerken eklemleri çatırdadı ve patladı. Çok büyüktü, tahmin ettiğimden çok daha büyüktü. Sıradan bir kurttan çok daha büyüktü. Yine de korkmuyordum. Onu *tanıyordum*. Onu daha önce görmüştüm. Ona uzandım, parmaklarımı kürküne gömdüm, kulaklarını ve yüzünü okşadım.

"Çok güzel. Çok güzelsin."

Bir köpeğin yatmadan önce yaptığı gibi battaniyenin üzerinde bir daire çizerek yürüdü, ama keman kutumun yanında durdu ve burnuyla onu bana doğru itti.

Güldüm. "Benim oynamamı ister misin?"

Karnının üstüne çöktü ve dev başını patilerinin üzerine koydu. "Pekâlâ, oynayacağım."

Her nasılsa, bir kurt için oynamak, akranlarım ya da profesörlerim için oynamaktan çok daha az korkutucuydu. Özellikle de o kurt Rand ise. Özellikle de arazimdeki gizli bir havuzda çıplak otururken. Yalnızdık, şu an burası dışında tüm dünya unutulmuştu.

Kutuyu açtım. Reçine kokusu kötü anıları geri getirdi - sürekli yargılama ve eleştiriler, rekabet.

Ama Rand bunu duymak istiyordu, ben de yayı sıktım ve at kılına reçine sürdüm. Kemana hızlı bir akort verdim ve çenemin altına sıkıştırdım.

Sırtımın ortasındaki o nokta titredi - son bir buçuk yıldır yaşadığım protesto ağrısı. Rand kurt gözleriyle beni izledi.

"Ne duymak istiyorsun?" Kemanı çıplak çalmak, bir kurda ne çalacağını sormak gülünç geliyordu ama aynı zamanda kemana her zaman yaklaştığım ciddiyetten kurtulmama da yardımcı oldu.

Rand yumuşak bir iniltiyle karnının üzerinde öne doğru süründü. Uzandım ve kalın, gri kürkünü okşadım. "Umurunda değil mi?"

Kuyruğunu salladı.

"Peki." Yüksek lisans konserimin bir parçası olan *Do Sonat*'ı çalmaya başladım ama kötü anılar birkaç nota sonra bırakmama neden oldu. Onun yerine Coldplay'in *Yellow* şarkısının yaylı versiyonunu çalmaya başladım.

Rand'ın kuyruğu daha hızlı sallandı. Kulakları dikleşti. O yoğun gümüş mavisi gözler yüzümden hiç ayrılmadı.

Tüm şarkıyı baştan sona çaldım, her hata yaptığımda yeniden başladım ve yapmamın bir önemi olmadığını fark ettim. Rand beni yargılamıyordu. Burada bir sonraki notayı unutmama aldıracak kimse yoktu.

Bitirdiğimde, Adam Amca'nın bana öğrettiği ilk şarkılardan biri olan "Camptown Races" i çalmaya başladım. Adam Amca'nın kemanını parmaklarının uçabildiği kadar hızlı çalarken ne kadar komik olduğunu hatırlayarak dudaklarımı bir gülümseme kapladı.

Keman çalmanın ne kadar eğlenceli olduğunu nasıl unutmuş olabilirim? Bir eski halk şarkısı daha denedim, sonra bir tane daha. Kemanı kutusuna geri koyduğumda gülümsüyordum, Rand'in bana yaşattığı orgazmdan sonra olduğumdan bile daha mutluydum. *Belki* de, bunu Rand'e söylememeliydim.

Kürek kemiklerimin arasındaki ağrı kaybolmuştu - ki bu bir mucizeden başka bir şey değildi.

Rand'e döndüğümde onun geriye kaymış olduğunu gördüm; battaniyenin üzerinde yan yatmış bir erkekti ve devasa ereksiyonu bana doğru sallanıyordu.

"Red, bu inanılmazdı," dedi bir dirseğinin üzerine eğilerek.

Tek bir iltifat, kuru olduğunu düşündüğüm bir kuyuyu doldurdu. Onun basit sözleri kendimi iyi hissetmemi sağladı, çalışmamı, onca zaman çalışmamı onayladı. Mücadele. O sadece beni izlerken, kemanımdaki mutluluğu tekrar bulabildim.

"Sen de öyleydin." Üstüne çıktım ve battaniyenin üzerinden, bizim için sonsuz miktarda prezervatif sakladığı kot pantolonuna uzandım.

Bir hırıltıyla, sevdiğim şekilde kontrolü ele aldı, pozisyonlarımızı yumuşak bir yuvarlanmayla

tersine çevirdi ve folyo paketi parmaklarımdan aldı. "Aklını kaçırmaya hazır ol Red," diye uyardı.
"Neyin var göster bana kurt," diye meydan okudum.

R VE

Günümü bitirip Sheffield çiftliğine doğru yola koyulmak NEREDEYSE YURT İÇİ GİBİ GELİYORDU. Eski evi görebiliyordum ve araba yolundan aşağı dönmek için flaşörü yaktım. Soğuk bir bira içmek ve arka verandadaki salıncakta yanıma arkadaşımı oturtmak istiyordum. Büyükannem ve büyükbabam kulübeyi bana bırakmış olsalar ve ben de benim olması için onarmış olsam da, ev gibi hissetmiyordum. Natalie'nin evi gibi değil.

Bunun mülkle değil, kadının kendisiyle ilgili olduğunu biliyordum. Her gün önünden geçiyordum ve eşimi bulana kadar orayı bir kez bile Evim Güzel Evim olarak görmemiştim. Natalie Sheffield benim evimdi.

Posta kutusundaki eşimizi görünce kurdum neredeyse uluyordu. Kot şortunun içindeki uzun bacaklarını ya da dar tişörtünün içindeki küçük göğüslerinin hatlarını gözden kaçıramazdım. Çok bakımlı değildi ve bu hoşuma gitmişti. Doğaldı. Kendine sadık ve mükemmeldi.

Kamyonetimi garaj yoluna çevirdim ama posta kutusunun yanına park ettim. Natalie küçük kapıyı çevirip kapattı ve elinde birkaç zarfla yanıma geldi. Parlak güneşe karşı gözlerini kısmıştı. "Hey yakışıklı, kayıp mı oldun?"

Kurdum kıcımlı kamyonda tutmama izin vermeyecekti, bu yüzden dışarı çıktım ve ona yaklaştım. O geri adım attı, ben de döndüm, böylece kamyonetimin yan tarafına doğru bastırıldı. Onu orada seviyordum ama yüzü bu tarafa dönük olduğu için güneş gözlerine gelmiyordu. Benimkiler Stetson'ım tarafından korunuyordu. "Tam olmak istediğim yerdeyim."

Gözbebekleri büyüdü ve yutkundu. "Adam Amca'nın eşyalarını gözden geçirecektim, bazı kıyafetleri bağışlayacaktım. Bodrumda temizlenebilecek eşyalar var. Ama örümcek fikri beni ertelemeye itti ve onun yerine postayı aldım."

"Neye ihtiyacın varsa bodrumdan çıkarırım," dedim ona. Örümcek korkusu son derece mantıksızdı ama bunu ona söylemeyecek kadar akıllıydım. Ayrıca bodrumundaki herhangi bir şey söz konusu olduğunda onun beyaz atlı prensi olabileceğimi de düşündüm.

"Teşekkürler. Hepsi oturma odasında yığılı olsa bile gözden geçirmek yine de zaman alacaktır."

Bu hafta sonu yapabilirim."

"Willow seni aradı mı? Ona senin numaranı verdim. Büyük evdeki barbeküye seni bizzat davet etmek istedi. Senin için daha fazla erteleme."

Başını salladı, bukleleri sallanıyor, sonra esintiye kapılıyordu. Dayanamayıp uzandım ve kulağının arkasına sıkıştırdım. "Öyle yaptı."

"Sanırım uğramadığı için kendini kötü hissediyor. Audrey ve Becky'yi Cody'lerde gördüğünü biliyorum ama kimse sana hoş geldin demeye gelmedi."

"Beni *çok* iyi karşıladın," diye cevap verdi sinsi bir sırıtışla. Bir anda sertleşmiştim.

"Sürüde Nash'ten başka kimseyle tanışmadın. Tüm çeteyle tanışmanı istiyorum."

"Başka bir sürü üyesiyle tanıştım. En azından yaşadığı yeri söylediğine göre üye olduğunu varsayıyorum. Yaşlı bir adam gelip kendini tanıttı ve burayı satın almayı teklif etti."

Kıpırdamadım, ellerimi kamyon kasasının üst kenarına koydum. *Ne oluyor lan?* "Ne demek istiyorsun?"

"Sürüden bir adam geldi. Sen ve Nash'in ilk geldiği gün. Satmak istersem bana adil bir fiyat vereceğini söyledi."

Kim olduğunu tahmin ediyordum ama emin olmalıydım. "Sürüden olduğunu nereden biliyorsun?"

Gözlerini devirdi ama neyse ki ruh halimdeki değişikliği fark etmemişti. "Wolf Ranch'in yukarısında yaşadığını söyledi. Ben de öyle olmalı diye düşündüm. Şekil değiştirenleri bildiğimi öğreneli uzun zaman olmadığını biliyorum ama hayatımın büyük bir kısmında biliyordum. Artık benim için oldukça açık."

Ona bunun nasıl açık olduğunu sormak istedim çünkü onun için açıksa, başkası için de açık olup olmadığını merak ediyordum. Ama şu anda uğraşmak istediğim şey bu değildi.

"Kendini tanıttı mı?"

"Evet, Nathan Brown. Yaşlı bir adam. Göbeği büyük." Sertçe başımı salladım.

"Onu tanıyorum."

Beni inceledi. "Mutlu görünmüyorsun."

Kahretsin, duygularımı ondan saklayamazdım. Bu imkansız olurdu. Nathan Brown arkadaşımın evine gelmişti. "Buraya gelmesinden hoşlanmıyorum. Tehlikeli biri değil ama hıyarın teki."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Yüzümü ovuşturdum. "Burayı ele geçirmeye çalışması hoşuma gitmedi. Rob Wolf'un bölgesine girmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum, anlıyor musun? Ve-" Kendimi durdurdum. Natalie'ye sürü ilişkisi zehri bulaştırmak istemedim.

"Ve ne?"

"Hayır, boş ver. Muhtemelen o kadar da büyük bir mesele değildir."

Bana bir tehdit gibi geldi. Açıkça değil ama bir şekilde. Ortaya çıkıp burayı satın almak istediğini söyledi. Bu, onun burayı bir yatak ve kahvaltıya dönüştürmeyi planladığını bilmeden önceydi. Yani başından beri bu mülkle ilgileniyordu. Onun derdi Natalie değildi. Benimle bile ilgili değildi. Alfa olarak Rob'la ilgiliydi.

Natalie kaşlarını indirerek bana baktı.

İçimi çektim. "Durum biraz karışık. O yaşlı bir adam ve yaşından bahsetmiyorum. Kendi yöntemlerine, sürünün *eski* yöntemlerine bağlı. Muhtemelen bir insanın avlanma alanımıza bitişik bir araziye sahip olmasından hoşlanmıyor. Rob'un alfa olarak yaptığı şeylere tahammül edemediğini

biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"İnsanlarla karışmak gibi."

Bana baktı, sonra kolumun altından geçip posta kutusuna doğru yürüdü, sonra da geri döndü.

"Çiftleşen insanları kastediyorsun." Yüzü kızarmıştı. Kahretsin. Ona bu olaydan bahsetmemeliydim.

Sürüdeki bölünme. "Biliyordum." Ellerini havaya kaldırdı, elindeki postayı unutmuştu. "Bunu sana söylemişim!"

"Nathan Brown ortalığı karıştırmayı seven bir pislik. Bunun sizinle bir ilgisi yok elbette. Onun buradaki ilgisi senin mülkünüle ilgiliydi. Ama son iki yıldaki neredeyse tüm şekil değiştiren eşleşmelerinin insanlarla olmasına kızan bir tip. Nathan gibi adamlar karışık çiftleşmenin sürünün seyrelmesi anlamına geldiğini söyler."

"Çocukları mı kastediyorsun?"

"Evet. Audrey ve Becky'nin yavruları oldu."

"Yavru mu?"

Sorusunu duymazdan geldim ve devam ettim. "Marina'nın yakın zamanda bir tane alacağını düşünüyorum. Belki Charlie'nin bile. Bu sadece Nathan'ın sürünün gitmesini istemediği yönde bir eğilim."

B&B karşıtı olduğu gerçeğinden bahsetmedim. Önemli değildi. Natalie bir tane çalıştırmak istemedi. Bunun onun kişiliği olmadığını anlamak için ESP'ye sahip olmama gerek yoktu. Bu para kazanmanın bir yoluydu ama o başka bir alternatif bulacak kadar zeki ve becerikliydi. Onu sabahları kalkmaya heveslendiren bir şey. Bu onu tatmin ediyordu. Turistleri beklemek değildi, orası kesin. Tıpkı Cody's'de içki satmak olmadığı gibi.

Nathan'ın pansiyonla ilgili sorunu aslında Rob'un liderliğiyle ilgiliydi, gerçek pansiyonla bile değil. Her zaman Rob'a kararları konusunda meydan okumanın bir yolunu arıyordu.

Yine de Nathan eşime yaklaşmıştı. Onun sürü meselelerinde bir piyon olmayacaktı. Bundan hoşlanmadım. Hem de hiç.

"Bak, Nathan Brown benim ya da alfanın istediği gibi bir karşılama komitesi değil. Buraya tekrar gelirse bana haber vermeni istiyorum, tamam mı? Canının istediği zaman buraya uğraması fikri hoşuma gitmiyor."

"Tamam," dedi Natalie.

"Barbeküye gideceğiz ve herkesin nasıl biri olduğunu göreceksin. *Önemli olan herkes.*"

Natalie başını salladı. "Pekala."

"Aferin kızıma. Atla kamyonu. Seni eve geri götüreceğim, orada bir bira ve kadınımdan öpücükler istiyorum."

Yolcu tarafına geçmek için döndüğünde, kışına küçük bir şaplak attım. Nefes nefese kaldı ve omzunun üzerinden baktı. Artık kızgın değildi ama şaşırmıştı. Ve tahrik olmuştu.

Sırıttım. "Aslında bira bekleyebilir. Ben kadınıma istiyorum."

N

ATALIE

BİRKAÇ GÜN SONRA, Rand'e elektrik işlerinde yardım ettiğim için alçı tozuna bulanmışım. Projenin hiç bitip bitmeyeceğini merak ediyordum ve evde başka herhangi bir yükseltme yapmayı kesinlikle ikinci kez tahmin ediyordum. Kendi işimi kendim yapan biri değildim ve bir evin elektrik tesisatı hakkında bir şeyi açtığımda elektriğin gelmesi dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Ama Rand tüm bunları boş zamanlarında yaptığı için kendimi kötü hissediyordum. Nash'le birlikte inşaat işinde çok çalışıyordu. Boş zamanlarımda yapmak isteyeceğim en son şey eski bir eve kablo döşemek olurdu ama o evin güvenli olduğunu görmeye kararlıydı. En azından kablolama açısından. Ve örümcekler. Bulduklarının yerini değiştiriyordu.

"Bir gün paramı almak zorunda kalacaksın." Duvara yaslandım. Rand duvarda beş delik açmıştı, böylece kabloyu odanın öbür ucundaki düğmeden fişe kadar çekebilecekti.

Prizin yanında çömelmişti ve bana baktı. "Sen benimsin, Red. Bu da senin ihtiyaçlarını desteklediğim anlamına geliyor."

Sözlerinin yarattığı yakıcı sıcaklığa rağmen, buna izin vermeyi reddettim. Kendimi ittim, ellerimi kalçalarıma koydum ve ona ters ters baktım. "Kendi ihtiyaçlarımı kendim karşılayabilirim, teşekkür ederim," diye tersledim. "Ve bu ev senin üstlenmen gereken bir şey değil. Bir akşam yemeği ve sinema için savurganlık yap. Bir randevu böyle bir şeydir, bir kadının tüm evini yeniden döşemek değil."

Sırıttı ve yavaşça ayağa kalkıp yanıma geldi. "Bir randevu mu? Ben bundan çok daha fazlasıyım, sevgilim." "Sevgilim o zaman."

Eğildi ve burnunu boynuma soktu. "Bu, kesinlikle." Sıcak nefesi narin tenimde gezinirken ürperdim. "Ben senin eşimim. Seninle ilgilenirim."

Başımı yana eğdim, ona daha fazla yer açıp açmamaktan emin değildim. "Bunu söylerken göğsünü de dövmek ister misin?"

Güldü ve ayağa kalktı. "Bir haftayı aşkın süredir her gece yatağımdasın. Sana benim için ne

olduğunu söyledim. Ne anlama geldiğini. Hatta geri çekildim ve daha az insan olmaya çalıştım.

kurt."

Homurdanmakla homurdanmak arasında bir ses çıkardım.

"Bu evi seviyorum. Üzerinde çalışacağım, sadece senin ve benim olduğu için değil, hayata döndürülmeyi hak ettiği için. Parlatılmayı. Amcan bunu isterdi. Hatta bence bunu isterdi. Üzerinde birlikte çalışmamızı."

Ona baktım, ağzım açıktı, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Aslında bu biraz mantıklıydı. Adam Amca böyle bir araya geleceğimizi *biliyor* muydu? Bu evi bana ne için vermişti?

Aptal gibi mi görünüyorum?

İçimi çektim. "Şuna ne dersin? Zamanın sana ait ama malzemelerin parasını ben ödeyeceğim. Tamam mı?" "Bana da ödeme yapabilirsin. Bunu nasıl yapabileceğine dair bazı fikirlerim var."

Şakacılığı karşısında sırtıtmaktan kendimi alamadım. "Oh? Onlar ne?"

Telefonu çaldı ve içini çekerek tozlu parmaklarıyla cebinden çıkardı.

"Hey Marina. Evet, burada benimle birlikte." Bana baktı. "Evet, bekle." Telefonu bana uzattı.

Kafam karışmış bir halde Rand'e baktım. "Alo?"

"Natalie, merhaba, ben Marina. Audrey'nin kız kardeşiyim ve Colton'la çiftleştim. Henüz tanışmadığımız için üzgünüm."

"Sorun değil," diye cevap verdim.

"Numaranı almam gerekiyor çünkü seni Rand aracılığıyla bulmak zorunda kalmak çok garip." Derin bir nefes aldı. "Audrey bana keman çaldığını ve geçen gece Barn Cats ile tanıştığını söyledi."

"Evet."

Rand duvara yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Marina'nın neden aradığını onun da benim kadar merak ettiğini tahmin ediyordum.

"Arıyorum çünkü bu akşam gerçekleşecek bir düğün için pasta yaptım. Resepsiyonda Barn Cats çalacaktı ama içlerinden biri, Tom, hasta ve gelemeyecek. Resepsiyonda bir orkestraya ihtiyaç var ve sizin yerinizi doldurup dolduramayacağınızı merak ettim."

Söylediği her şeye ayak uydurmaya çalıştım. "Ahır Kedilerini değiştirmemi mi istiyorsun?" Rand bir elini ensesine götürdü ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Hayır. Tom'un yerini doldurmanı istiyorum. Ahır Kedileri'yle oyna."

"Oh. Um..." Rand'a göz kırptım. "Ahır Kedileri'yle oynamamı istiyor," dedim ona.

"Amcanla oynadığını söylemiştin."

"Evet ama bu çok uzun zaman önceydi," diye karşı

çıktım. "Ne?" Marina sordu.

"Üzgünüm, bekle, tamam mı?" Ona söyledim ve sonra elimi telefonla birlikte yanıma indirdim. "Senin için kolay olurdu, değil mi? Sen hepsinin toplamından daha iyisin," dedi.

Öyle miydim? Profesörümün sürekli eleştirilerine dayanarak kendimi hâlâ dünyanın en kötü oyuncusu gibi hissediyordum. Ama belki de haklıydı. Bu küçük bir kasabanın bluegrass grubuydu. "Onlarla çalabilirim, evet." Yine de daha iyi olduğumdan şüpheliydim.

Bir parmağını yanağıma vurdu. "Bunu eğlence için yap. Ahır Kedileri için yap. Onlara bir iyilik yapmış olursun. Gelin ve damada da."

Başımı salladım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Tamam, Marina."

"Oh, bu harika. Saat altıda Greystoke Lodge'da olabilir misin?" "Eminim Rand nerede olduğunu biliyordur."

Marina kabul etti ve telefonu kapattı.

Saçıma dokundum. "Bir duş ve bir yol göstericiye ihtiyacım var. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok."

"Barn Cats ile keman mı çalıyorsun? Red, bu eğlenceyi hiçbir şey için kaçırmazdım."

—

ÜÇ SAAT SONRA, nehirdeki güzel bir kıvrımın yanında yer alan küçük bir otele yanaştık. İki katlı ve genişti, verandası ve siyah panjurları vardı. Birinci katın pencerelerinde kırmızı çiçek sepetleri sıralanmıştı. Beyaz kurdeleler ağaçları çevreliyor ve onları birbirine bağlayarak otuz kırk kadar misafirin bulunduğu verandaya doğru bir yol oluşturunuyordu. Otelin yan girişine bir bar kurulmuştu ve garsonlar ellerinde meze tepsileri taşıyordu. Marina'nın güzel düğün pastası gölgede tek başına bir masanın üzerindeydi. Güzel elbisesi ve kovboy çizmeleriyle gelini ve onun yanında western kıyafetleri içindeki damadı gözden kaçıramazdım. Ahşap bir kemer beyaz güllerle kaplıydı ve bunun güzel sunak olduğunu tahmin etmek zorundaydım.

Dışarı çıktık ve bir kadın bize doğru geldi. Düz siyah saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış, kot pantolon ve önünde altın rengi bir pasta resmi olan siyah bir tişört giymişti.

"Hey Rand!" Seslendi ama gözlerini benden ayırmadı. "Gerçek Natalie Sheffield. Elbisene bayıldım."

Konserlerde siyah pantolon ya da etek ve beyaz gömlek giymeye alışkındım ama burası Montana'ydı ve eğer Barn Cats çalışorsa, düğün resmi değildi. Koyu yeşil, uzun, dökümlü bir elbise seçmiştim. Sade ama biraz şık. Saçımı topladım, böylece yoluma çıkmayacaktı.

"Sonunda sizinle tanışabildiğime çok sevindim. Ben Marina."

Keman çantama sarılırken ona başımı salladım. "Sana da."

"Geldiğiniz için çok teşekkürler. Sizi tanıştırayım-" Erkek sesleri duyunca arkasını döndü.

"Neyse, boş ver. Çocuklar kendilerini tanıtabilir."

Cody's'den tanıdığım üç adam yanıma geldi. "Amcana benziyorsun," dedi içlerinden biri, yüzünde bir gülümsemeyle. İri yarı, kır saçlı bir ayı gibiydi. "Ben Kurt. Bunlar da Sam ve Joe."

"Merhaba," dedim. "Sanırım ben küçükken sizi bir kez oynarken gördüğümü hatırlıyorum. Geçen gece de Cody's'de."

"Öyle değil mi? Amcan, ellerindeki kireçlenme onu durmaya zorlayana kadar bizimle oynadı."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?" Adam Amca'nın bir müzik grubunda çaldığını bilmiyordum. Rand'a baktım, o da omuz silkti.

"Bazı yeteneklerin olduğunu duydum," dedi Joe. Bana *Geleceğe Dönüş* filmindeki Doc'u hatırlatan bir şekilde yukarı doğru kalkmış bir tutam beyaz saçı vardı.

Marina, Audrey'nin ona benim oynadığımı söylediğini söylemişti. İyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu da Rand'e tekrar baktığım anlamına geliyordu. "Onlara benden bahsettin mi?"

Bir elini sırtıma koydu, omurgamı hafifçe aşağı yukarı okşadı ve sonra göz kırptı. "Onlara doğal bir kemancı olduğunu söyledim."

"O kadar çok yapmadım ama elimden geleni yapacağım," diye paylaştım. Daha önce hiç seyirci önünde keman çalmamıştım ve kesinlikle bir grupta da çalmamıştım.

Kurt kolumu okşadı. "Harika olacaksın. Bunu biliyorum."

Nasıl, hiçbir fikrim yoktu.

"Geçen gece bizi dinlediğinize göre nasıl olduğumuzu biliyorsunuz. Hazırlanma ve başlama vakti geldi," diye ekledi ve herkes resepsiyona giden yola doğru ilerledi.

Eğildim ve Rand'i öptüm. "Teşekkür ederim," dedim.

Gülümsedi. "Sevgilim, öpücüklerinden birini asla geri çevirmeyeceğim, ama teşekkürün ne içindi?" "Bana inandığın için."

Gözleri yumuşadı. "Her zaman. Şimdi oraya çık ve herkese kadının ne kadar muhteşem öyl olduğunu göster.
e."

Elini tutabilmek için çantamı kolumun altına sıkıştırdım. Diğerlerine katılmaya gittiğimizde fark ettim ki

eşim dememişti. Hayır, *kadınım* demişti. İnsani şeyler yapmaya çalışıyordu, kurdunu çok fazla dışarı salmamak için.

Onu seviyordum. Seviyordum. Ve bu da bunu kanıtladı.

On dakika sonra Barn Cats ilk şarkılarına başladı. Kemanımı çenemin altına koydum ve birkaç saniye dinledim, sonra ayak parmağımı ritme vurdum. Kurt bana baktı ve ben de melodiye bir katman ekleyerek başladım. Bir dakika daha sade ve arka planda çaldım. Sonra Joe bana sırttı ve ben de şarkının içine girdim. İçimdekileri döktüm. Havaya girdim, müziğin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Her bir erkeği izledim ve ritmimizi bulduk. Gelin ve damat dans etmeye başladı, diğerleri de kısa sürede katıldı. Rand, pastayı yaptığından beri kalması için davet edilmiş olması gereken Marina'yı çekti.

-Kollarına girdi ve birkaç ustaca dönüş yaptı.

Herkes alkışlıyor, tepiniyor ve harika vakit geçiriyordu. *Ben* de harika vakit geçiriyordum. Kurt şarkının bitmesini işaret etti. Bir alkış tufanı koptu. "Eğleniyor musun?" Kurt bana sordu.

Elimde olmadan sırttım. "Çok eğlenceli."

"O şeyi çok iyi kullanıyorsun," dedi Joe. "Grupta senin için bir yer açmamız gerekebilir." Başımı salladım. "Eminim Tom yakında kendini daha iyi hissedecektir."

"Olacak, ama sen bize katılıyorsun. Gruba hoş geldin."

Böyle istenmek iyi hissettiriyordu. Özgeçmiş yok. Mülakat yok. Süslü bir şey yok. Sadece kabul edilmek. Rand gibi. O sadece biliyordu. Bu adamlar da öyle.

"Emin değilim-"

"İşe dönme zamanı," dedi Kurt sözümü keserek. Daha fazlası için hevesli olan konuklara baktım. Rand'e baktım, bakışları benim üzerimdeydi. Sadece bana. Çocuklar yeni bir melodiye başlarken göz kırptı.

Bu. Tam burada. Kemanımı müziğe ekledim ve her şeyi akışına bıraktım. Eğlenmek dışında hiçbir şey için endişelenmedim.

R VE

Onu Rob'un barbeküsüne götürmek için evine uğradığımda NATALIE bir tabak kek getirmişti. Saçları kalın bir topuzla tepesinde toplanmıştı ve bu neredeyse onu gitmeden önce ırzına geçmek için içeri taşımama neden olacaktı. Geçmişte topuzların benim için bir şey yaptığını söyleyemezdim ama Natalie'nin giydiği ya da yaptığı her şey beni tahrik ediyor gibiydi ve kıyafetindeki ya da görünüşündeki her değişiklik beni daha da büyülüyordu. Ve boynunun uzun eğimi sikimin sertleşmesine ve ağzımın onu işaretleme isteğiyle sulanmasına neden oldu.

Kurdum, sahiplenilmediği halde onu diğer kurtların yanına getirme konusunda tedirgindi - orada olacak neredeyse her kurt çiftleşmiş olsa bile. Nash ya da Johnny benim bölgame taşınacak değillerdi. Nash durumu biliyordu ve Johnny de çok gençti.

Yine de mantığın, eşim için her zaman yaptığım çılgınca sahiplenme duygusuyla hiçbir ilgisi yoktu. Henüz benim olduğunu kabul etmemiş olan eşim.

Yine de yaklaşıyorduk ya da en azından öyle hissediyordum. Karar vermesinin ne kadar süreceğini bilmiyordum ama bana karşı bir şeyler hissettiğini söyleyebilirdim. Artık beni terslemiyordu. Bana şüpheyile bakmıyordu. Gözlerini neyin parlattığını ya da yüz ifadesini neyin yumuşattığını öğreniyordum. Dikkatimi verdiğimde onunla ilgili şeyleri fark etmem hoşuna gidiyordu. Destekleyici olmam hoşuna gidiyordu. Çok fazla olması onu rahatsız etse de evdeki yardımlarımdan hoşlanıyordu. Cody's'in kapanış saatindeki sürekli varlığımdan hoşlanmaya başlamıştı. İçeri girdiğimde yüzünün aydınlandığını görebiliyordum ve barın arkasına geçip sık sık benimle konuşmak ya da sadece bir gülümsemeyi paylaşmak için durduğunda yüzünde bir hafiflik vardı.

Tahmin etmem gerekirse, benimle dengesiz hissetmekten hoşlanmıyor gibiydi. Benden tutarlılık istiyordu. Onu ilk sıraya koyma tutarlılığı, ki bu zor bir şey değildi ve en başından beri yaptığım şeydi. Bu çok can sıkıcıydı çünkü onunla dengesi bozulan *bendim* ve onun bundan haberi yoktu.

Kelimenin tam anlamıyla beni taşaklarımdan yakaladı.

"Orada kaç kişinin olacağını söylemiştin?" diye sordu, aşağıya bakarak.

sanki yetmiyormuş gibi.

"Bana bir öpücük ver sevgilim," dedim. Tutarlılığın bir parçası da onu her fırsatta öpmek ya da ona dokunmak, onu her zaman arzulayacağımı bilmektir. Bu bir zorluk değildi. Lanet olsun, hayır. Ben de istiyordum. Dudaklarını, tüm vücudunu, her zaman istiyordum.

Çenemi kavradı ve bana o lanet öpücüğü verdi.

"Çok fazla değil, daha çok Kurt adamlar ve onların arkadaşları. Clint ve Becky. Nash. Charlie ve Levi de var. Endişelenme Red. Seni zaten seviyorlar," diye ona güvence verdim.

Gözlerini devirdi. "Ne? Benim kokuma da mı fiyakalı bir tepki veriyorlar?"

Kıkırdadım. "Hayır, ama senin benim dostum olduğunu biliyorlar. Bu da artık bizden biri olacağın anlamına geliyor. Hazır olduğuna karar verdiğin anda."

"Beni işaretlemene izin vermeye hazırım," diye açıkladı. Becky ve Audrey onunla işaretleme sürecini paylaşmışlardı ve sonrasında bana pek çok soru sormuştu.

Başımı salladım, hazır olduğuna dair bir işaret var mı diye dikkatle yüzünü izledim.

Poker suratını iyi korudu. Kurdumu ve sikimi geri almak zorundaydım. Tekrar.

"Her neyse, herkes seni sevecek çünkü ben seviyorum ve ayrıca en iyi şekilde davranmazlarsa kışlarına tekmeyi basacağımı biliyorlar."

Natalie gülümsedi. Kendimi bir dağ kadar uzun hissetmeme neden olan o sıcak tavrıyla, "Çok komiksin," dedi.

"Hadi gel." Elimi uzattım ve kekleri ondan aldım, kamyonetime doğru yürümeden önce bir öpücük daha çaldım. "Sana gösteriş yapmak için sabırsızlanıyorum."

Yine gözlerini devirdi ama dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi. Onun için kamyonetin kapısını açtım ve yanıma gelmeden önce içeri girmesine yardım ettim. Rob'un evi yürümek için yeterince yakındı ama Natalie'nin ayağında turkuaz kısa şortuyla uyumlu parmak arası terlikleri vardı. Ayrıca, zaten geç kalıyorduk.

"Ailem de orada olacak," diye itiraf ettim arabaya bindiğimde, kekleri aramızdaki konsolun üzerine bıraktım. Onu strese sokmak istemiyordum ama bunu ona söylememek de doğru gelmiyordu.

Elini saçlarına götürdü, sonra aynada kendine bakmak için vizörü aşağı çekti. "Ne? Eek! Buna hazır değilim!"

Vizörü tekrar yukarı ittim. "Çok güzel görünüyorsun. Gerçekten çok iyiler ve seni olduğun gibi sevecekler." *Benim sevdiğim gibi.* Kamyoneti çalıştırdım ve ona cesaret verici bir gülümseme sundum. "Bu konuda endişelenme. Harika vakit geçireceksin."

Bunun doğru olduğundan oldukça emindim ama doğruyu söylemek gerekirse ben de en az onun kadar gergindim. Ya sürüyü sevmezse? Ailemden? Ya arkadaşlarımdan? Annemi sevmemek imkânsızdı ama Natalie'nin bana ailesi hakkında anlattıklarına bakılırsa, sağlıklı bir annelik dozuna açık olup olmayacağından emin değildim. Onlar benim tüm hayatımdı. Hep öyleydiler.

Arabayı Rob'un evine doğru sürdüm ve diğer kamyonlarla birlikte öndeki çemberin içine park ettim. Uzun zamandır çiftlikte çalışan ve şimdi Cooper Vadisi'nin yeni şerifi olan Levi ve arkadaşı Charlie, Clint ve Becky ile birlikte ön tarafta durmuş Lily'yi süzüyorlardı.

Park ettim, etraftan dolaştım ve Natalie için kapıyı açtım. Kekleri sanki bir tür kalkanmış gibi sıkı sıkı tutuyordu.

"Selam çocuklar." Lily'yi Becky'nin kollarından çekip aldım ve küçük yeğenimi havaya fırlattım. Bebek bana güldü ve çığlık attı, melek gibi yüzü en hınzır kalbi bile eritebilecek türdendi. "Bu Natalie Sheffield, yani *gerçek* Natalie," dedim gülümseyerek.

Natalie elini uzattı ve Clint'in elini sıktı. Onu annesine geri vermeden önce Lily'nin boynuna bir

ahududu üfledim.

"Bu benim kardeşim Clint," dedim, onu işaret ederek. "Eşi Becky ile zaten tanışmıştın."

"Tekrar merhaba," dedi Natalie.

"Buradaki şerif de Levi. Arkadaşı Charlie ise yerel veterinerimiz." El sıkıştılar ve selamlaştılar.

"Büyükbabası muhtemelen buralarda bir yerlerde dolaşıyordur, onunla da tanışırsın."

Charlie, "Eğer bir köpek görürseniz, büyükbabamla birlikte olacaktır," dedi.

"Sizinle tanışmak çok güzel," dedi Clint. "Cooper Vadisi'ne gelmenize çok sevindik. Her gün arabayla geçerken evinizin boş durması hoşumuza gitmedi."

Natalie, "Peki, ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Clint şapkasını eğdi. "En azından bunu yapabiliydik. İhtiyar Sheffield bize iyi bir komşu oldu."

"Hadi, sana bir bira alalım." Natalie'yi devasa çiftlik evine, koridordan aşağıya, mutfığa yönlendirdim ve o da brownileri, üzerinde onlarca tabak bulunan uzun ahşap çiftlik masasının üzerine koydu. Wolf barbeküsünde kimse aç kalmazdı.

Marina fırından peynirli bisküvi gibi kokan bir tepsi çıkarıyordu. "Merhaba Natalie! Seni tekrar görmek ne güzel," diye cıvıladı, yüzü fırının sıcaklığından kızarmıştı. Colton yakınlardaki bir duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki onun kişisel korumasıymış gibi duruyordu. "Bu Colton, ben de ona geçen gece ne kadar harika olduğunu anlatıyordum."

Natalie Colton'la el sıkıştı.

"Hoş geldin Natalie. Gelebildiğine sevindim. Marina'nın söylediklerine bakılırsa, hepimiz için çalman gerekiyor." "Oh, ben... kemanımı getirmedim."

Colton sırtı ve bana bir bakış fırlattı. "Merak etme. Bir sürü buluşma için buralarda olacaksın.

İçecekler arkadaki soğutucuda. Keyfine bak."

Natalie rahatlamış bir gülümseme sundu. "Teşekkürler."

Annemle babam o anda mutfığa girdiler ve donup kaldılar. Önce baktılar sonra gülümsediler.

Gülümsemediler ama

ışıldadı. Annem kollarını kocaman açtı. "İşte orada-"

Başımı hızla salladım, ona sesini alçaltmasını işaret etmeye çalışıyordum.

"Oops. Çok mu fazla?" Annem bir elini ağzına kapattı ve diğer kolunu indirdi.

Natalie güldü ve ona sarıldı. "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum. Ve çok fazla değil. Bu kadar çok insanın benimle tanışmak istemesine alışık değilim."

Sözlerinin doğru olduğunu bilmeme rağmen aralarındaki garipliği fark edemedim.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, bu annem Janet ve babam Tom." Annemin yanına gittim ve yanağından öptüm.

"Ben de sarılayım," dedi babam, Natalie'yi ayı gibi kucaklayarak. "Rand ve onun kurduna katlanan her kadının sarılmaya ihtiyacı vardır."

Bu buzları kırdı çünkü Natalie gerçekten kıkırdadı. Benim yüzümden olsa da umurumda değildi.

"Özür dilerim," dedim, onu uzaklaştırmak için elini çektim. "Kurdum ve ben ona hava atmak istiyoruz."

Bizi arka kapıdan kovdular.

"Sadece heyecanlılar," diye mırıldandım dışarı çıkınca.

Natalie biraz şok olmuş gibi, "Bizim için," diye yineledi.

"Özür dilerim, hayatım."

Elimi sıktı. "Hayır, hayır. Özür dileme. Çok tatlılar. Sadece tatlıya alışık değilim. Benim ailem sefil insanlar."

Evet, tam düşündüğüm gibi.

Willow ve Rob birkaç uzun masanın etrafına katlanır sandalyeler yerleştiriyorlardı. "Natalie!" Willow el sallayarak bağırdı.

Eğildim ve adını fısıldadım. Natalie gülümsedi ve ona doğru yürüdü. "Seninle şahsen tanışmak çok güzel."

"Doğru ya, Willow buraya gelip senmiş gibi davranmadan önce ikiniz konuşmuştunuz, değil mi?"

"Evet, bunu ayarlamak için telefonda birkaç kez konuştuk. Sanırım birbirimize benziyoruz."

Natalie Willow'a baktı.

Willow, "On yaşından beri buralarda kimsenin seni görmediğini düşünürsek, yeterince yakın," dedi. "Gerçi benim felaketim kemandı. İşte böyle yaratıldım. Barn Cats burada çalışıyordu ve benim de kalkıp onlarla çalmamı istediler."

"Olamaz!" Natalie bir elini ağzına kapattı.

"Natalie geçen gece onlarla oynadı, böylece senin... eksikliklerini telafi etti."

Willow gözlerini devirdi ve koluna bir şaplak attı.

Natalie yüzünü bana doğru çevirdi. "Bekle... Willow'la gizli görevdeyken tanıştın ve onu ben mi sandın? Çocukken beni gören sendin."

"Hayır," diye yemin ettim. Bu fikrin Natalie'yi rahatsız ettiğini söyleyebilirdim, onu Rob'un eşiyle karıştırmış olabileceğim gerçeği. "Onun sen olmadığı ortaya çıkana kadar onunla tanışmadım. Tanışmış olsaydım, beni kesinlikle kandıramazdı." Burnuna hafifçe vurdum. "Sen unutulmazsın, Red."

Göz kırptım, o da gözlerini devirdi ve beni kontrol etti.

Rob geldi ve kolunu Willow'un beline doladı. "Natalie. Seninle tanıştığıma memnun oldum. Gerçek senle -gerçi sahte senle tanışmak daha da güzel değildi." Eşini vücuduna doğru sıkıca çekti ve sanki onu hayatta tutuyormuş gibi kokusunu içine çekti.

Bir bakıma öyleydi. Eşleşmemiş alfa kurtlar ay deliliği tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve Willow ortaya çıktığında Rob'un buna çok yaklaştığı söyleniyordu. Yani Willow onun hayatını kurtarmış olabilirdi.

Natalie güldü ve elini uzattı. "Kendimi buralardaki *gerçek Natalie* olarak tanıtacağım."

"Rob Wolf, komşunuz," dedi Rob, elini tutarak.

"Ve alfamız," diye ekledim, her ne kadar bunu zaten biliyor olsa da.

"Rand'den anladığım kadarıyla sen ve amcan yıllarca sırrımızı korumuşsunuz," dedi Rob. "Size minnettarız."

Natalie kızardı. "Dürüst olmak gerekirse hikâyenin gerçek olup olmadığından bile emin değildim. On yaşındaki bir çocuğun güçlü bir hayal gücü vardır. Ama bu bilmekten onur duyduğum bir sır."

Rob dikkatini tekrar Natalie'ye yöneltmeden önce bana baktı. "Peki, bu mülkle ne yapmayı düşünüyorsun?"

Cüretkâr sorusu karşısında kaskatı kesildim. Adamlar nasıl havadan sudan konuşulacağını bilmiyorlardı.

Gerçek şu ki, Natalie'yle yatak ve kahvaltı fikri hakkında hiç ciddi bir tartışma yapmamıştım. Sürünün iyiliği için onu yönlendirmem gerektiğini biliyordum ve gerçekten yapmak istediği bir şeyse bunu yapabileceğimden oldukça emindim, ama ona sahip çıkmak gibi, bu da aceleyle getirebileceğim bir şey değildi. Natalie'ye bir şeyi yapamayacağını söylemek, ona o şeyi yaptırmanın en kesin yoluydu.

Hem Rob hem de Natalie tepkimi fark etmiş gibiydiler çünkü meraklı bakışlarla beni süzüyorlardı. "Şey, bir oda ve kahvaltı açmayı düşünüyorum," diye cevap verdi. "Çok büyük bir ev ve mülk, ve çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Rob başındaki şapkayı düzelterek bana bir kez daha baktı. "Başka seçenekler de olabilir. Arazinizi otlatmak için kiralayabiliriz," dedi, sanki yeni aklına gelmiş bir fikirmiş gibi. Pansiyonculuk yapmamayı seçse bile fena bir fikir değildi. Şu anda biraz ekstra para kazanmaya başlayabilirdi ve bütün gece içki dağıtmak zorunda kalmayacaktı.

Rob'un arkasından gelen bir tıslama sesi hepimizin dönmesine neden oldu.

Lanet olası Nathan Brown orada durmuş, kanaryayı yemiş kedi gibi bakıyordu. "Kızı idare etmekten anladığın bu mu?" diye alay etti.

Natalie bana telaşlı bir bakış fırlattı. "Affedersiniz?" diye sordu.

Parmaklarım yanımda sıkıca yumruk oldu. Arkadaşımın evine geldiği için onunla biraz *sohbet* etmeye gitmemiştim. Şimdi keşke gitseydim diyorum.

Rob'un üst dudağı kıvrıldı. "Nathan. Seni bu barbeküye davet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Uğramak için bir davete ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Arabaları gördüm ve bir merhaba diyeyim dedim."

"Bu özel bir toplantı, yeni komşumuza hoş geldin demek için," dedi Willow, sesi soğuktu.

Diğerlerinden birkaçı da geldi. Annemle babam mutfaktan çıktılar.

"Evet, yeni komşu. Az önce duyduğuma göre hala paket arazisinin yanında bir yatak ve kahvaltı açmayı planlıyormuş." Nathan bakışlarını Natalie'ye çevirdi ve ben hırladım. Onun sözlerini çarpıtıyordu.

Rob'un eli ileri adım atmamı engellemek için fırladı.

"Bekle, burada neler oluyor?" Natalie talep etti.

Nathan haklı bakışlarını Natalie'ye çevirdi. "Arkadaşın seni hâlâ yola getirmede mi?" Natalie'ye doğru birkaç kez burnunu çekti. "Düzeltiyorum. Henüz çiftleşmedim." Kibirli gülümsemesi bana doğru eğildi. "Daha o anlaşılmayı bile yapmadın mı Rand?"

Hırlamam doğrudan kurdumdan geldi.

"Geri çekil," diye alfa komutuyla bağırdı Rob, çarpmanın etkisiyle uzuvlarım gevşedi.

Ama lanet Nathan'ın işi bitmemişti. Rob'a, "Oğullarının onlara verdiği görevlerin hiçbirini yapabilecek kapasitede olduklarını sanmıyorum," dedi.

Rob hırladı ama Willow aralarına atladı, elini Nathan'ın göğsüne koydu ve onu hızla geriye, araba yoluna doğru götürdü. Akıllı kadındı. Nathan bir dişiyle dövüşmezdi ve Willow da şekil değiştiren güçlü ve dövüş konusunda eğitimliydi. "Alfa bu işi halletti ama senin üstün diploması eksikliğin işleri berbat etmiş olabilir. Şimdi sana tavsiyem, buradaki tüm sürü üyelerinin önünde haddini bildirmeden önce kamyonetine binip buradan uzaklaşman. Çekil." Daire şeklindeki sürücüye ulaştığında onu itti.

Desteğe ihtiyacı yoktu ama Levi, Colton ve Clint onun arkasında yerlerini aldılar.

Nathan'ı öldürmemeye o kadar odaklanmışım ki, asıl sorunumu ancak o zaman fark ettim. Ne kadar büyük, devasa bir hata yapmışım.

Natalie ellerini kalçalarına dayamış, gözlerinde kızgın yaşlarla bana bakıyordu. "Bu da ne Rand? Beni *idare* mi ediyorsun?"

"Şimdi bekle, Red-"

Ona uzandım ama o beni itti. Beni fiziksel olarak hareket ettirmedi ama ruhumun derinliklerine kadar hissettim. Kurdum uludu. Barbeküdeki herkes bize doğru bakıyordu ama benim görüşüm Natalie'nin acı dolu gözlerine tünellenmişti.

"Sen neydin? Rob tarafından yatak ve kahvaltı açmadığımdan emin olmak için mi gönderildin? Bu yüzden mi? Bu yüzden mi ilk gün bu kadar meraklıydın? Ve o günden beri her gün?"

Onu durdurmak için ellerimi kaldırdım. Her şeyi yanlış anlıyordu. "Sadece bekle. Öyle bir şey değil."

"Değil mi?" Hâlâ orada duran ve rahatsız görünen Rob'a döndü. "Rand'in benimle ne yapması gerekiyordu? Ona ne *görev* verdin?" diye sordu.

Rob yüzünü ovuşturdu, bakışlarını hâlâ Nathan'ın gidişini denetleyen Willow'dan ayırmıyordu. Clint ve Levi onun yanında duruyordu. "Rand haklı, öyle değildi."

Natalie'nin yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü çünkü tüm boşlukları kendisi dolduruyordu. Bunun büyük bir karmaşaya dönüştüğünü ve onun canını yaktığını bilmek beni neredeyse öldürüyordu. "Bütün bunlar neydi Rand? Sürünün mülke sahip olabilmesi için benimle çiftleşmen mi gerekiyordu?" Sesindeki acı içimi parçaladı.

Nereye gittiğini görünce gözlerim büyüdü. "Ne? Hayır, hayır, hayır." Avuçlarımı ona doğru salladım, yaklaşmaya çalıştım ama o sadece uzaklaştı.

"Sonra ne olacak?"

"Ben sadece-" Panik beni boğdu. Bunu düzeltecek tek bir kelime bile bulamıyordum. "Seninle konuşacaktım. B&B hakkındaki fikrini değiştirecektim. Hepsi bu."

Natalie midesi bulanıyormuş gibi karnını tuttu. "Tanrım, sana başından beri benden hoşlananın senin kurdun olduğunu söylemiştim. Şimdi nedenini biliyorum. Alfanın bir insanla çiftleşmekte sorun görmediğini söylemiştin ama bir insanın yanında yaşamak? Ya da komşunun arazisine girip çıkmalarına? Evet, en başından beri beni kandırdın. Bunun gerçek olmadığını biliyordum." Yüzü buruştu.

"Bu gerçek!" Kükredim.

Etrafımda bazı dişilerin yaklaştığını gördüm -Marina, Becky ve Audrey.

"Sürünüz tarafından gönderildiniz. Alfan tarafından." Başını iki yana salladı. "Ben... *bir görevdim*." Natalie tökezleyerek uzaklaştı, ben de onu takip etmek için hamle yaptım.

"Sen bir görev değildin!" Bağırdım. "Sen benim eşimsin!"

"Anladığım kadarıyla çiftleşme sahiplenme gibi bir şey. Siz buna sahiplenme diyorsunuz. Sürünün arazime sahip olabilmesi için beni sahiplenmen gerekiyordu."

"Bu doğru değil," diye araya girdi Rob.

"Öyle değil," diye yalvardım. "Bu aşk, Natalie. Eğer bir çukurda yaşıyor olsaydın, sana sahip olmak için yalvarırdım. Kadere yemin ederim."

"Bu aşk değil," dedi başını sallayarak, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle farklı bir şey. Bu iş yürümez Rand."

"Bunu konuşarak halledelim," diye yalvardım.

"Hepiniz birbirinizle konuşuyordunuz. Benden istediğiniz her şeyi planlamışsınız. Konuşacak bir şey kalmadı." Topuklarının üzerinde döndü ve arazisine doğru yürüdü.

Onu yakalamak, kendime doğru çekmek, özel bir yere götürmek istedim, böylece ona gerçeği nasıl göstereceğimi bulabilirdim, ama dokunuşumun hoş karşılanmayacağını biliyordum. Bu yüzden geri çekilişini takip etmeye karar verdim. "Natalie, işe yarayacak," diye seslendim. "O kadar da farklı değiliz."

"*Beni takip etme*," diye tersledi omzunun üzerinden bana bakıp elini uzatırken. Gözyaşlarının kokusu tüm saldırganlığımı yok etti.

"Natalie," diye boğuldum. Kurdum uludu, hüsrana uğramıştı ve kızgındı, mantıklı düşünemiyordu.

"Bunu yapamam," dediğini benden çok kendi kendine duydum ama kurt kulağı bu net bir şekilde duydu.

"Bırak onu." Becky kolumu tuttu. "Şu anda boşluğa ihtiyacı var."

Kurdum biraz daha uludu.

"Natalie," diye tekrar boğuldum, onun geri çekilişini izliyordum. "Lütfen kal."

Hıçkırıldığını duydum ve koşmaya başladı, evine giden at izini takip ediyordu.

"Siktir," diye mırıldandım, gitmesine izin vermekten başka bir şey yapamıyordum.

Biri omzuma elini koydu -Rob olabilir. "Siktir,"

diye tekrarladım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Arkadaşım gitmişti.

Her şeyi berbat etmiştim.

NATALIE

Evime dönerken yol boyunca koştum, parmak arası terliklerim yere çarpıyordu. Dikenli tel örgüleri aşıp araziye girdikten sonra durdum ve kustum.

Rand için bir *görev* olduğuma inanamıyordum.

Sürü onu benimle arkadaş olması için göndermişti. Benimle çiftleşmesi için.

Ne oluyor lan? İşe yaramayacağını *biliyordum*. Bir şekil değiştiren kurdu tarafından kontrol edilirken sevemezdi.

Ve Rand beni kullanıyordu! Önce sürüyü seçmişti. Ben sadece bir piyondum. Araziyi miras alan ben olmasaydım da aynı sorun yaşanacaktı. Eğer *o* kişi bir pansiyon açmak isteseydi, Rand yine aynı şekilde gönderilirdi.

Ben değiştirilebilirdim. Ben sadece Sheffield evindeki sürüyü tehdit eden insandım.

Bu sadece Rand'in tamamen farklı bir tür olduğu gerçeğinin altını çiziyordu. O insan değildi. Beni yatağa atmak istediğinde sikiyle bile düşünmüyordu. Hayır, o bir şekil değiştirendi ve çiftleşme dürtüsü vardı. Başka bir şey değildi.

Bir sürünün parçasıydı. İki yıl öncesine kadar insan çiftleşmelerine izin vermeyen bir sürünün. Görünüşe göre benim burada bir pansiyon açmamla büyük bir problemi olan bir sürü.

Neyin gerçek olduğunu bile bilmiyordum.

Gerçekten anlamadım. Neden yan tarafta bu tür bir işletme istemediklerini açıkça söylemedi? Herkesin dışında ben anlardım. Bunca zaman Adam Amca da ben de onların sırrını saklamamış mıydık?

Eve girdim ve yatak odama koşarak yatağa yığıldım. Buraya taşındığımda yalnız olmaya alışmıştım. Burada tek başıma yaşama fikri umurumda değildi.

Ama şimdi bu fikir beni aniden dehşete düşürdü. Pencerele açıkken cırcır böceklerinin sesini duyabiliyordum, başka bir şey değil. Yalnızlık evin içinde bir gelgit dalgası gibi esiyor, beni boğuyordu. Burada geçirdiğim tüm zaman Rand ile doluydu. Rand'in gülümsemesi, göz kırpması. Bacaklarımın arasındaki zeki dili. Benim ve mülk için her zamanki endişesi.

Milk!

Gerçekten sadece evimin peşinde miydi?

Hayır. Hayır, buna inanmadım. Bunu hissetmemiştim. Kendi ailem de dahil olmak üzere insanlara pek güvenmezdim ama bunca zamandır benimle oynayıp oynamadığını anlamam gerekirdi diye düşündüm. Kabloları tamir etmek için evin her yerinde delikler açarak saatler geçirmişti.

İlişkimizi bitirdiğimde yıkılmış gibi görünüyordu. Aslında kalmam için yalvarmıştı. Ama yalvaran o muydu yoksa kurdunun ihtiyacı mıydı?

Yüzümü yastığa döndüm ama gözyaşlarım kurumuştı. Şimdi göğsümdeki en ağır yükten başka bir şey hissetmiyordum. Uzunlarımda.

Hareket bile edemiyordum. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Nasıl çalışacağımı.

Belki gözlerimi kapatırsam uykuya dalar ve bu günü unutabilirdim.

Ama yarın ne olacaktı? Buradaki hayatıma Rand olmadan yeniden başlama düşüncesine dayanamıyordum. O zaten hayatımın çok büyük bir parçası olmuştu.

Önemli olan tek kısım.

Cebimdeki telefonum çaldı ve onu çıkardım. Rand'den mesajlar geliyordu ama onları okuma düşüncesi bile kalbimde bir krater açıyordu. Telefonumu kapattım ve gözlerimi kapattım.

Yarın ne yapacağımı bulacaktım. Yarın,

bir şekilde devam edecektim.

R VE

"ONU KAMYONETE BINDİRİN." Adamlar beni Clint'in kamyonetinin arkasına iterken alfamın havlamasını belli belirsiz duydum.

Beni nereye götürdüklerini ya da ne olduğunu bilmiyordum.

Natalie barbeküden ayrıldığı an, katatonik olmuştum. Dizlerimin üzerine çökmüştüm ve kurdumun uluması başka bir şey duyamayacağım kadar yüksekti.

Levi, Nash ve Johnny benimle birlikte kamyonun arkasına tırmandılar ama acım bulaşıcı olabilirmiş gibi göz temasından kaçındılar.

Belki de dövüşmeye çalışacağımdan korktular.

Yine de savaşacak gibi hissetmiyordum. Daha çok donmuş gibiydim. Hareket edemiyor ya da işlevimi yerine getiremiyordum. Arkadaşımın gidişini izlemenin acısıyla baş etmek için vücudumun ya da beynimin hayatta kalma stratejisi bu olmalıydı.

Sonsuza kadar.

Bu işe yaramaz, Rand.

Oh, lanet olsun! Eşim bana ihanet etmiş gibi hissetti! Rob'un beni arazisi için ona kur yapmam için gönderdiğini sanıyordu. Kamyon dağa doğru tırmanmaya başladığında, telefonumu çıkarmak için çabaladım, beynim nihayet harekete geçti.

Beceriksiz parmaklarımla Natalie'ye bir mesaj göndermeyi başardım.

Lütfen inan bana. Sen benim dostumsun. Gönder tuşuna bastım.

Hay sikeyim. Bu söylenecek doğru şey değildi. Hiçbir şekilde ona kurdumu hatırlatmamalıydım. Tekrar denedim.

Sen benim ruhumsun. Aşkımsın. Her şeyimsin.

Ama bunlar sadece kelimelerdi. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Gerçekte sorun neydi? Çenemi ovuşturdum. Aşkımın gerçek olmadığını düşünüyordu çünkü Rob benden B&B hakkındaki fikrini değiştirmemi istemişti.

Rob. Alfa. Kurdum yüzünden orada bile değildim. Beni anladığını, kabul ettiğini ve geri

dönmeme izin verdiğini. Ama tüm sürüyü değil.

Ve sonra anladım. Gerekirse sürüme sırtımı dönmeye hazır olmalıydım. Kendimi seçmeliydim.

Sürü üzerindeki eş. Önemli olan oydu. Kendimi kanıtlamanın tek yolu buydu. Onunla bir şekil değiştiren olabilirdim ama seçimi yapanın insanım olduğunu bilecekti. Kurdum tarafından yönlendirilmediğimi.

"Eğer gerçekten bir B&B istiyorsan, sonuna kadar yanında olacağım" diye yazdım. Sürü için ne anlama geldiğini bildiğim için bu düşünce biraz midemi bulandırdı ama umurumda değildi. Rob, daha önce hiç örneği yokken Boyd'un Audrey'le çiftleşmesinin üstesinden gelmişti. Bunun için esnek davranmıştı. Sonra Colton ve Marina geldi. Aynısı diğer kardeşi için de geçerliydi. Ve onlar da şekil değiştirenleri bilmeyen dişilerle çiftleşmişlerdi. Natalie biliyordu. Neredeyse her zaman biliyordu. Ve sırrını sakladı. Sürüye saygı duyuyordu.

Natalie'yi kaybetmek paketin mahremiyetini korumaya değmezdi çünkü Rob her zaman mahremiyete sahipti. Sadece anlaşılabirdi. Peki ya Nathan? O herif kendine yeni bir sürü bulsa iyi ederdi çünkü burada istenmiyordu. Ama o Rob'un sorunuuydu.

Tek umursadığım Natalie'ydi.

Sonra kelimeleri gönderdim,

*Özür
dilerim.*

*Özür
dilerim.*

*Özür
dilerim.*

*Özür
dilerim.*

*Özür
dilerim.*

*Özür
dilerim.*

*Özür
dilerim.*

*Özür
dilerim.*

*Özür
dilerim.*

*Özür
dilerim.*

*Özür
dilerim.*

*Özür
dilerim.*

Nash telefonu elimden alana kadar.

Ve sonra dövüşmeye hazırdım. Toprak yolda ilerlerken bile onu kamyonun kasasına sıkıştırdım.

"Bekle, sakın ol," diye mırıldandı, telefonumu bıraktı ve teslimiyet içinde boynunu gösterdi.

"Ona mesaj atmaya devam etmeden önce kafanı toparlaman gerektiğini düşünüyorum. Dişiler onun yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşündü. Onlar da insan. Şu anda Natalie hakkında senin göremediklerini görebiliyorlar. Onlardan biri burada olsaydı, telefonunu kamyonundan atarlardı. Ona her saniye mesaj atmak onu rahat bırakmıyor."

"Haklı," diye kabul etti Levi. "Koşuya çıkana kadar telefonu bir kenara bırak."

Etrafıma bakındım ve sonunda beni nereye götürdüklerini anladım. Değişmek ve koşmak için dağın tepesine. Derimden çıkacakmışım gibi hissettim. Artık bunu gerçekten yapabilirdim.

Nash'i bıraktım ve üzerinden yuvarlandım. Teşekkür ederdim ama hâlâ çok huysuzdum. Bunun yerine sırtüstü yattım ve kamyonet kulübenin önünde durana kadar kollarımı gözlerimin üzerinde kavuşturdum.

"Çıkarı onu," diye emrettiğini duydum Rob'un.

"Geliyorum." Hareket etmek için çamura batıyormuşum gibi hissettim ama kamyondan çıktım. Tek başıma.

Rob kendi giysilerini çıkarırken, "Haydi, biraz koşalım," dedi. Binayı açmamıza gerek yoktu. Eşyalarımızı kamyonun yanında bırakacaktık. Gökyüzünde tek bir bulut yoktu ve kimse buraya gelip eşyalarımızı çalmayacaktı.

Bütün çocuklar oradaydı - Clint, Nash, Rob, Boyd, Colton, Levi ve Johnny. Hepsi botlarını tekmeledi ve soyundu. Sürü kardeşlerim, acımda yanımdaydılar.

Anladılar.

Sertçe yutkundum ve kıyafetlerimi çıkardım, yer değiştirdim ve koşmaya başladım. Grup beni kuşattı. Eğlenceli bir koşu değildi ama agresif de değildi. Sadece dağın tepesine ve arka tarafına kadar hızlı ve sert bir şekilde koştuk. Wolf Ranch tarafına döndüğümüzde kaydım.

durdum, çakıllar patilerimin altında kayıyordu. Natalie'nin arazisine baktım.

Diğer kurtlar sanki aşağı inip aptalca bir şey yapmamı engellemek istercesine etrafımda daire çizdiler.

Kalçalarımın üzerine oturdum, ağzımı gökyüzüne kaldırdım ve uludum.

Kardeşlerimin sesleri bana cevap verdi, gökyüzünü aşkını kaybetmiş bir kurdun kederli sesiyle doldurdu.

N

ATALIE

Yarın olacağını umarak uyandım ama olmadı.

Saat henüz sekizdi ve gökyüzünde ışık büyük ölçüde solmuştu. Gece hızla çöküyordu. Üç saat uyumuştum, hepsi bu. Tüylerim diken diken olmuştu ama neden olduğundan emin değildim.

Sonra bir kurt uluması duydum.

Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu ve yüzüm anında gergin ve sıcak hissetti, gözlerim yaşardı.

Çünkü o ulumanın Rand'e ait olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak kadar iyi biliyordum.

Onun kalbi de en az benimki kadar acıyordu.

Hıçkırıklarımı bastırarak yataktan çıktım ve perdeyi arkaya attım. Uluma sesi çok uzaklardan geliyordu ama yine de kendimi onu ararken buldum.

Her zaman söz verdiği gibi burada olacaktı gibi.

Ama gelmiyordu. Ve gelmiyordu. Ona takip etmemesini söylemiştim, o da isteklerimi yerine getirdi.

Parmak arası terliklerimi giydim ve merdivenlerden aşağı indim. Zemin katta amaçsız bir daire çizerek yürüdüm. Her şey bana Rand'i hatırlatıyordu. Yeni kablolar çektiği yeni yamanmış duvar, oturup sandviç yediği masa, çamaşırhaneye koymak için kiler kapısının yanına bıraktığım, yüzme havuzunda geçirdiğimiz zamandan kalma battaniye.

Onu aldım ve merdivenlerden aşağı taşıdım. Rand kırık merdiveni çoktan onarmış ve geri kalan tüm tahtaların sağlam olduğundan emin olmuştu. Battaniyeyi çamaşır makinesine atıp çalıştırdıktan sonra Adam Amca'nın burada depoladığı eşyaların bulunduğu raflara baktım.

Bu kutularda ne vardı ki? Birini indirdim. Her şey Rand'i düşünmekten daha iyiydi. Kapağı çekip çıkardım ve aşağıya baktım. İçinde, kenarları kıvrılmış eski bir siyah beyaz fotoğraf vardı. Bir lise balosu fotoğrafı.

Arkasına bakmak için ters çevirdim. Bir kadının temiz yazısıyla yazılmış "Adam ve Maggie, Balo 1950" kelimeleri ve bir kalp vardı. Nabzım hızlandı. Fotoğrafi tekrar çevirdim ve ikisinin de

yüzünü inceledim. Gençlik coşkusu oradaydı. Adam Amca kolundaki gençle gurur duyuyor gibiydi. Maggie genç ve canlıydı, parlak ve mutlu görünüyordu. Straplez bir elbise giymişti.

eteği ve çıplak omuzlarının üzerine dalga dalga düşen siyah saçları vardı.

Kalbim acıyla sıkıştı. Çok mutlu görünüyorlardı ama aşkları lanetlenmişti. Bu bir Sheffield olayı mıydı? Aşkta başarısız olmamız mı gerekiyordu? Rand ve ben de aynı şekilde lanetlenmiş miydik?

Fotoğrafi bir kenara koydum ve kutuya geri baktım. Film koçanları vardı. Zincir üzerinde bir adamın sınıf yüzüğü. Mektuplar. Onları okumalı mıydım?

Bir yandan da mahremiyete tecavüz gibi geliyordu. Adam Amca bu kadını sevmekten hiç vazgeçmemişti, paylaştığı hikâye bana ilk anlattığı andaki kadar tazeydi zihnimde. Öldüğü güne kadar onunla ilgili bu anı kutusunu saklamıştı. Öte yandan, belki de aşklarına tanıklık etmem bu anıları onurlandıracaktı?

Ya da belki de şu anda kendi acım yerine başka birinin acısını hissetmek istiyordum.

Adam Amca'ya hitaben, fotoğrafın arkasındakiyle aynı karalamayla yazılmış bir zarfı inceledim. Gönderen Maggie Landing'di ve Broomfield, Colorado'dan göndermişti.

Sertçe nefes aldım. Demek bu onların ayrılmasından sonraydı.

Titreyen parmaklarımla mektubu çıkardım ve açtım.

SEVGİLİ ADAM,

DOSTUMU ONURLANDIRMAK İÇİN, bir daha yazmayacağım ve lütfen bana cevap yazmamanızı rica ediyorum. Yine de haklı olduğunuzu bilmenizi istedim. Eşimle ayrılmak -onu keşfetmek ani, beklenmedik ve korkutucu olsa da- hayatımın en mutlu kararı oldu.

Kalbini kırdığımı biliyorum ve bunun için sonsuza dek üzgün olacağım. Seninle, en iyi arkadaşım ve ilk sevgilimle olan anılarıma her zaman değer vereceğim. Ama kaderi inkar edemem. Kader benim için başka bir erkek seçti. Kokusunu aldığım anda onu tanıdım. Beni inanılmaz mutlu ediyor. Kurdum mutlu, ben mutluyum. Aşkımız her geçen gün daha da büyüyor ve çiçek açıyor. Onun sürüsüyle yaşamaya alışıyorum ve şimdiden onun yavrusuna hamileyim. Bu haber size acı verdiyse beni affedin; niyetim bu değildi, sadece mutlu olduğumu ve umarım sizin de olabileceğinizi temin etmek için yazıyorum.

Beni her zaman desteklediğiniz, hatta -özellikle- kader arkadaşımın yanına gitmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Umarım bir gün sen de kendi kader arkadaşını bulursun. Sadece büyüyen bir aşk.

EN İYİ DİLEKLERİMLE,

Maggie

Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek hıçkırdım. Zavallı Adam Amca. Yanlış kıza aşık olmuş.

Ama en azından Maggie mutluluğu bulmuştu. Kulağa bir tür anlaşmalı evlilik gibi gelmiyordu. Rand'in tarif ettiği türden bir çekimdi. Benimle olduğunu iddia ettiği şey. Maggie'nin bahsettiği gibi, bir kokuyla anlamıştı.

Sadece büyüyen bir aşk. Aramızdaki şey bu muydu? Rand beni gerçekten seviyor muydu?

Hissettiği şeyin aşk gibi olduğunu söylemişti ama ben emin değildim. Ben bir şekil değiştiren değildim, aynı şekilde hissetmiyordum.

Yalnız kurt uluması tekrar duyuldu. Ayağa fırladım. Bu sefer daha yakından geliyordu. Benim için mi gelmişti?

Dolunayın olduğu o gece yüzme havuzuna nasıl gittiğini hatırlayarak merdivenlerden yukarı koşmaya başladım. Orada beni mi bekliyordu?

Muhtemelen mantıksızdı. Muhtemelen aptalcaydı. Ama yine orada olabileceğini hissettim. Yüzme havuzumda. Bana kurdunu gösterdiği ve kemanımı geri verdiği yerde.

Şimdi bana alan tanıyor ama kurt formunda beni izliyordu.

Beni bırakıyordu ama gitmiyordu. Asla gitmeyeceğini söylemişti. Bu aşktı. Bana göz kırpması da öyleydi. Her gün işten sonra gelmesi. Kırık basamağı nasıl tamir ettiği. Örümceği yatak odamdan alıp dışarı taşınması.

Artık her şey çok açıktı. Çok açıktı. Kelimeleri söylememiş olabilir ama bana göstermişti. Belki de bu daha önemliydi. Eylemler yalan söylemez. Annemle babamın hareketleri çok açıktı, öfkeyle doluydu. Nefretle. Birbirlerine kızgındılar ve bu belli oluyordu. Aralarında sevgi olmadığı çok açıktı.

Ama Rand? Yaptığı her şey aşktan kaynaklanıyordu. Belki de kurt tarafından kör edilen bendim. Farklılıklara, sınırlamalara ve geçmişe o kadar kapılmışım ki Rand'in geri kalanını göremiyordum. Bizi.

Bir kazak kaptım ve verandaya fırladım, gece seslerini dinlemek için durdum. Kurt şarkısını duymayı umuyordum. *Benim* kurt şarkımı.

Yakınlarda bir yerde bir dalın kırıldığını duyduğumu sandım ve irkilerek karanlığa baktım. "Rand?" diye sordum. Sesim ağlamaktan kurbağamsı çıkıyordu.

Sessizliği dinlerken içimi bir önsezi ürpertisi kapladı. Daha önce evde hiç korkmamıştım ama birden Rand'in burada olmasını diledim.

Bir uluma daha havayı deldi. Rand! Haklıydım! Öncekinden daha yakındı, dağda değildi.

Yüzme havuzuna doğru koşmaya başladım, orada olacağından emindim.

Rob'un Rand'dan benimle B&B hakkında konuşmasını istemesi meselesi birdenbire abartılmış gibi göründü. Kendimi bir yabancı gibi hissetmeme ve Rand'ın niyetini sorgulamama neden olmuştu ama ona açıklaması için bir şans vermeliydim. Beni zorlamamalı, direnmemeli ve bana olan bağlılığından korkmamalıydım. Doğru olduğunu bildiğim tek şey buydu.

Karanlıkta koşarken taşlara takılıp tökezledim, keşke bir el feneri getirseydim diye düşündüm. Ama duramadım, geri dönemedim. Üzerime bir aciliyet hissi çökmüştü ve yüzme havuzuna varana kadar duramazdım.

Kurdumu bulmak için çaresizdim. Rand'i görmek ve işleri nasıl yoluna koyacağımı bulmak için.

R VE

Çocuklara iyi olduğuma dair SÖZ VERMİŞ, kulübeme döneceğime yemin etmiştim ama oraya varır varmaz yeniden soyunmuş, yer değiştirmiş ve Natalie'nin evine doğru koşmuştum.

Evet, insan topraklarında bulunarak sürü kanunlarını ihlal ediyordum ama burası Sheffield topraklarıydı. Burası dostumun arazisiydi.

Ve sikimde bile değildi.

Natalie'nin yüzme çukuruna dökülen şelalenin üzerindeki sırtta durdum ve burnumu havaya kaldırdım. Gökyüzü karanlıktı, buraya son gelişimden bile daha karanlıktı. Geçen seferki gibi yine onun kokusunu aldığımı yemin edebilirim. Yine de kurt kulağım onu duymuyordu. Natalie burada değildi ve muhtemelen zihnim onun kokusunu çağırıyordu.

Ortaya çıkmasını dilerdim.

Sustum. Kokladım. Hoşuma gitmeyen bir koku da aldım. Tüylerimi diken diken eden bir tehlike kokusu. Omurgamdan aşağı fırladı.

Bir koku... *çakmak yakıtı* mıydı?

Başımı Natalie'nin evine doğru kaldırdım ve turuncuyu net bir şekilde görebiliyordum.

Alevler!

Hayır! Hayır! Siktir, siktir, siktir. Hayır! Hayır!

Düşüncelerim oluşmadan önce koşmaya başlamıştım, Natalie'nin evine giden arka yolu kullanarak tepenin yamacından aşağı iniyordum.

Yanan evi.

Fates, orası zaten bir yangın yeri! Elbette duman alarmları vardı, ama tutuşacaktı ve bunu durduracak hiçbir şey yoktu. Dağın bu tarafındaki gönüllü itfaiye teşkilatı çok küçüktü. Burada hiç yangın musluğu yoktu. Sadece kuyu suyu vardı ve dolu bir tankerleri olsa bile onun büyüklüğündeki bir evi söndürmeye yeter miydi?

Ev umurumda bile değildi. Natalie umurumdaydı. İçeride miydi? Ya duman alarmları çalışmıyorsa? Ya yangın onun çıkamayacağı kadar hızlıysa? Ya onu duyamazsam

Alarmlar mı?

Elimden geldiğince hızlı koşuyordum, aklıma en kötüsü geliyordu.

Yaklaştıkça, keskin duman daha da güçleniyordu. Yangın açık pencerelerden içeri hava çekerken camlar kırıldı. Alt kat tamamen sarılmıştı, alevler duvarları yalıyordu.

Kayarak durdum ve vites değiştirdim, sonra ona seslendim. "Natalie!"

Yalınayak ve çıplak bir şekilde evin içinde koşturup onu aradım. Kamyoneti dışarıdaydı, bu da beni daha çok panikletti. Buradan başka gidecek yeri yoktu, çünkü onu neredeyse bu yangın tuzağına geri götürmüştüm.

"Natalie!" Kükredim.

Kahretsin, keşke bir cep telefonum olsaydı da diğerlerini arayabilseydim, yardıma gelmelerini sağlayabilseydim. Ama Wolf Ranch'ten belli belirsiz bağırışlar duyduğumu sandım. Onlar da birkaç dakika içinde burada olurlardı.

Kalbimi susturdum. Dinledim. Şiddetli ateşten onu duyamıyordum. Bu kadar gürültü çıkardığını, otuz metre ötede bile bu kadar sıcak olduğunu bilmiyordum. Arkadaşım o evdeydi. Onu kurtarmak zorundaydım. Bir saniye daha bekleyemezdim.

Eşimi kurtarmalıyım ya da denerken ölmeliydim çünkü onsuz bir hayat yaşamaya değmezdi.

NATALIE

RAND yüzme havuzunda değildi. Bir an orada durup dinledim, ulumasını tekrar duymayı umuyordum. Bir daire çizdim.

Ve sonra onu gördüm.

Evimin olduğu yönden kırmızı bir parıltı geliyor.

Ne oluyor lan?

Gördüğüm şeye gerçekten inanmam bir an aldı. Ev yanıyordu. *Evim yanıyordu!*

Bir an yardım için Wolf Ranch'e mi koşsam yoksa eve geri dönüp aşağı inmeden önce bir şey çıkarıp çıkaramayacağıma mı baksam diye düşünürken Rand'in adımı bağırdığını duydum.

Evden.

Aman Tanrım.

Buraya kadar koştuğum için hâlâ nefes nefese kalmıştım, geldiğim yöne doğru koşarak geri döndüm. "Rand!" diye bağırdım. "Ben buradayım."

Eve doğru koşan insanların silüetlerini görebiliyordum. Alevler kim olduklarını seçemeyeceğim kadar parlaktı ama hepsinin Wolf Ranch'ten olduğunu tahmin ettim. Ana evden yangını görebilecekleri kadar yakındı. Tanrım, yanma şekliyle, hem birinci hem de ikinci kattaki pencerelerden çıkan ateşle, muhtemelen kilometrelerce öteden görülebilirdi.

"Natalie!" Bu sefer adımı söyleyen başka biriydi.

"Rand!" Yüzme havuzundan buraya kadar koşmaktan nefesim kesilmiş olmasına rağmen bağırdım. Grubun içinde kafasını aradım ama göremedim.

"Natalie!" Ben koşarken birkaç kafa döndü ve Nash hızla yanıma geldi. İs içindeydi ve terliyordu. Her şey kamp ateşi gibi kokuyordu ve sıcaklık etkileyiciydi. Elleri omuzlarıma yerleşti ve bana geniş, vahşi gözlerle baktı.

"Tanrım, iyi misin?" diye bağırdı ateşin tıslaması ve çıtırtısı arasında.

Başımı salladım, dudaklarımı yaladım. "Ben iyiyim. Yüzme havuzundaydım ve onu gördüm."

"Rand! O burada!" diye bağırdı biri.

"Evde olduğunuzu sanıyorduk." Kaşlarını çatarak omzunun üzerinden vahşi bir bakış daha fırlattı. "Sizin orada olduğunuzu sandı."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Rand? Hayır! İçeride olamaz mı?" Eve doğru koştum.

"Rand!" Rob ve Willow bana doğru ilerledi, Nash de hemen arkamdaydı.

"Rand'e burada olduğunu söyle," diye bağırdı Nash. Sesinde farklı bir ton duydum; korku. Rob'un ıslığı geceyi deldi ve beni sıçrattı. Diğerleri koşarak geldi.

"Orada olduğuna emin misin?" Kabullenemediğim seçenek dışında herhangi bir seçeneğe umutsuzca tutunarak bağırdım. "Gittikçe kötüleşiyor!"

Rand yangının ortasındaydı. Beni arıyordu.

"Adını söylediğini duydum ve biz buraya koşarken mutfak kapısından içeri girdiğini gördüm," dedi Rob, sesi ciddiye.

Hayır.

Hayır! Hayır!

Eve doğru koştum ama biri beni tam ortamdan yakaladı, geriye ve kendisine doğru çekti. Ayaklarım yerden kesildi, çırpınıyordum. "Hayır. Oraya giremezsin." Rob. Sesi derindi. Emrediciydi.

Umurumda bile değildi.

"Rand içeride! O benim dostum. Onu kurtarmak

zorundayız!" "Ben giriyorum," diye bağırdı Nash.

"Yapamazsınız," diye bağırdı Rob. "İçeri girmenin hiçbir yolu yok ve yakında çökecek."

"Hayır! Rand!" Çığlık attım. "O benim. Onu seviyorum ve ona söylemedim. Bilmesi gerek!"

Evimin yanışını izlerken Rob'un kollarında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Rand'i içeride hayal edemiyordum.

Yardıma ihtiyacı var. Duman yüzünden kaçamayan. Ya da çoktan yanmış.

Ölmüş. "Ona yardım etmeliyim!"

"Burada kalmalısın. Güvende. Rand de bunu isterdi."

"Rand'i kurtarın! Rand'i kurtarmak zorundayız!" Çığlık attım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Rob'un elinden kurtulmak için mücadele ettim. "Onsuz ne yapacağım ben?" Hıçkıra hıçkıra ağladım.

Arabalar önüme yanaşıyor, etrafımıza daha fazla insan yığılıyordu.

"Henüz bitmedi. O bir şekil değiştiren," dedi Rob, hâlâ içeri dalmamı engelliyordu. "Bizleri öldürmek zordur ve kendiliğinden iyileşiriz. Ama aynı şey senin için geçerli değil. Anlıyor musun? Oraya giremezsin."

Daha yakından baktım ve diğer şekil değiştirenlerin içeri girmeye çalıştığını fark ettim. Evin etrafını sarmışlardı ve Rand'e dışarıda olduğumu bağıryorlardı.

"Hâlâ hayatta mı?" Hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Bilmiyorum," dedi Rob acımasızca. "Çıkış yolunu bulabilirse hayatta kalabilir."

Ama tam o sırada ev inledi ve çöktü, önce üst kat mutfakın üzerine, birkaç saniye sonra da evin diğer tarafına. Pencereleer yere düştü ve paramparça oldu. Alevler artık onları tutan hiçbir şey olmadığı için gökyüzüne doğru yükseldi.

Şekil değiştirenler sıçrayarak yoldan çekildiler ve içeri girmeye çalıştıkları kenar mahallelerden dışarı fırladılar. Rob beni geriye doğru sürükledi.

Çığlık attım ve bağırdım, "Rand! Hayır! Hayır! Rand, lütfen!" İki katlı yapının dümdüz oluşunu izlerken iki büküm oldum, öksürdüm ve duman ve isle boğuldum.

O ölemez. O
ölemez.

Onu seviyorum.

Tanrım, onu çok seviyordum. Nasıl bu kadar aptal olabildim, her fırsatta onu kendimden uzaklaştırdım?

İncinmekten o kadar korkmuştum ki, ikimizi de incitmiştim. Ve şimdi onu bir daha asla göremeyecektim.

Ama Rob hayatta kalabileceğini söyledi. Sadece çıkış yolunu bulması

gerekiyordu. "Rand!" diye bağırdım. "*Rand*. Ben buradayım! *Rand*!"

Siren sesleri yaklaşıyordu. İtfaiye gelecekti ama yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

"Rand!"

Ve sonra, aniden - mucizevi bir şekilde - evin yanından kocaman bir kurt kafası çıktı, sanki sihirli bir şekilde taş temelin içinden gelmişti. Hayır, *kömürlükten*!

Kürkü yer yer dökülmüş, derisi simsiyah olmuş kurt dışarı fırladı.

Boyd ve Levi ileri koşarak onu molozların arasından çekip çıkardılar.

Rob beni bıraktı, ben de Rand'e koştum. Bana doğru koştu, önce topalladı ama sonra enerji patlaması yaşadı, boğazından neşeli bir inilti geliyordu.

"Yer *değiştirme*," diye bağırdı Rob Rand'e. "İtfaiye az önce geldi."

"Rand," diye ağladım, dizlerimin üzerine çöktüm ve hıçkırarak ağladım. Kürkünü dikkatle okşadım. "Kürkünü. Her yerin yanmış."

"İyileşecek," dedi Boyd, yanımızda belirerek. "Kurdu onu çabucak iyileştirecek. Söz veriyorum."

"Haklı," dedi Audrey. "Kendimi tatmin etmek için yaralarını tedavi edeceğim ama buna gerek kalmayacak. Onların

vücutlarının mucizevi iyileştirici özellikleri vardır."

Charlie elinde çamaşır ipinden bir çarşafla çıkageldi ve ayaklarının dibine bıraktı. "Kayarsa diye," dedi.

İtfaiyeciler alevleri püskürtmek için harekete geçtiler, ancak çok geç kalmışlardı. Neyi kurtardıklarının bir önemi yoktu, yıkılmak zorundaydı.

Levi şerif olarak onlarla iletişim kurma görevini üstlendi, güvende olduğumu ve evde kimsenin olmadığını açıkladı.

"Rand," diye mırıldandım, kollarımı dev canavara dolamıştım. Yüzümü yaladı, kuyruğunu salladı, hâlâ sevinçle havlıyor ve sızlanıyordu. Güldüm-ağladım. "Özür dilerim, Rand. Daha önce olanlar için çok üzgünüm. Senden şüphe etmemeliydim." Nedense o kurt formundayken içimi dökmek daha kolaydı, tıpkı bu şekilde onun için keman çalmanın daha kolay olması gibi. Savunmalarımı bir kenara bırakıp gerçekten hissettiğim her şeyi söyleyebiliyordum. Ve şimdi, hiçbir şeyin beni kelimeleri söylemekten alıkoymasına izin vermeyecektim. O yaşıyordu ve bunu bilmeliydi.

"Kafam karıştı," diye itiraf ettim, gözyaşlarım yüzümden akarken. "Senin aşkına inanmamakla aptallık ettim. Ya da çok farklı olduğumuzu düşünmek. Kadere güvenmeliydim."

Bir saniyeden diğerine Rand şekil değiştirdi. İnsan formunda ne kadar korkunç görüldüğünü görünce nefesim kesildi, yanıkları kızgın ve hamdı. Çarşafı üzerine çektim ama Rob bizi koruyor gibi görüldüğü yerden döndü ve "*Değiş*" diye bağırdı.

Rand anında kurduna dönüştü.

"Mucizevi bir şekilde iyileşen bir yanık kurbanını bu itfaiyecilere açıklamak zorunda kalmak istemiyorum," dedi. "Size yer değiştirmenizi söylemiştim."

Rand usulca sızlandı ve kocaman başını kucağıma koydu.

"Yatak ve kahvaltı umurumda değil," dedim ona. "Eğer bu sürü için bir sorun teşkil ediyorsa,

bunu yapmayacağım.""Bir sorunumuz var. Ön tarafta çakmak gazı kokusu aldım," dedi Nash Rob'a. Biz

Buraya ilk geldiğimde. Kokuyu takip ettim ve garaj yolunda bile biraz var."

"Çakmak gazı mı?" Rob tekrarladı.

Rand homurdandı, alçak sesle ve tehditkâr.

"Bekle... kablo tesisatı değil miydi?" Nash'e baktım.

Nash, "Ön yürüyüş yoluna dökülmüş," diye açıkladı. "Eğer biri evi ateşe vermek için kullanmış olsaydı, kokusu yanarak yok olurdu ama bir kısmı evden uzağa damlamış."

"Kurtaramadın, ha?" diye gür bir ses itfaiyecilerin toplandığı yerden geldi. Colton, "*Nathan Brown*," diye homurdanarak ona doğru yürüdü. Levi hemen peşindeydi. Rand'in dudakları parıldayan dişlerinden geriye doğru kıvrıldı ve hırladı. Kalbim daha hızlı atıyordu.

"Eğer sorumlusu oysa onu *öldüreceğim*." Rob'un elleri yumruk şeklinde iki yanında kenetlendi. Bunu o adamın yaptığını mı düşünüyorlardı?

Boyd da grubun arkasından dolaşarak araba yoluna doğru uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra Boyd, Colton, Levi ve yaşlı şekil değiştirenle birlikte itfaiyeci grubuna katıldı. Boyd'un elinde birkaç şişe çakmak gazı vardı. "Bunları kamyonetinin arkasında buldum."

Rand'in yanında çömeldiğim yerden pek bir şey göremiyordum. Tek ışık ateşten geliyordu ve herkes sert gölgeler içindeydi. Öfkeli bağırışlar duyuldu ve grup toparlandı. Tekrar ayrıldıklarında, yaşlı şekil değiştiren yüzüstü yerde yatıyordu, Levi ona bir çift kelepçe takmıştı.

Ne söylendiğini duyamadım ama itiraf etmiş miydi? Aksi takdirde Levi onu zapt edemezdi. Öyle değil mi?

Oh Tanrım. Bu çok kötüydü. O adam beni öldürmeye mi çalışıyordu? Rand'in kaslarının gerildiğini hissettim ve onu sıkıca tuttum, ancak gerçekten ayağa kalkmak isterse kendimi tutamayacağım kadar güçlüydü. Ne yaptığımı gördü, muhtemelen aynı sonuçlara vardı.

Rand normal zamanlarda sahiplenici ve koruyucuydu, ama eşi kasıtlı olarak tehlikeye atıldığında?

Rob, Rand'in düşüncesizce bir şey yapacağından korkmuş gibi hemen döndü. "Hadi gidelim. Evime dönelim, orada temizlenirsin ve Audrey de yaralarına bakar."

Rand'in dişleri hâlâ kapalıydı.

"Nathan Brown'ın icabına bakılıyor. Gel hadi. Arkadaşının iyi olduğunu bilmesi gerek. Hadi seni temizleyelim. Levi şimdilik Nathan'la ilgilenecek. Üzgünüm Natalie ama ev için yapılacak bir şey yok. İtfaiye söndürüldüğünden emin olacak. Senin burada yapabileceğin bir şey yok ve Rand'in iyileşmesi gerekiyor."

Söyleyecek bir şey yoktu çünkü her konuda haklıydı.

"Sürü meselesi olarak Nathan'a gelince, onunla ve pislikleriyle yarın ilk ve son kez ilgileneceğim.

Çekilin."

Eğitim çavuşlarının bunu daha iyi yapabileceğinden şüpheliydim. Rob'un öyle bir komut verme tarzı vardı ki, insan itaat etmeye karar vermeden önce bile ayağa kalkıp hareket etmek istiyordu.

En azından bana öyle geldi. Yerden kalktım ve Rand de öyle yaptı. Rob bizi arazilerimizin arasından geçen at yoluna götürdü.

Bütün kadınlar -Willow, Marina, Audrey ve Charlie- bizimle geldi. Yeterince uzaklaştığımızda Rand kurttan kurtulup çarşafı beline sardı ve beni balayı kucağına aldı.

"Ne yapıyorsun?" Bağırdım. Ellerimi omuzlarına koydum ama bir yanığa dokunmaktan korkuyordum. "Yaralı olan sensin. Ben *iyiyim*."

Gözleri benimkilerle buluştu ve nereye gittiğine dikkat etmiyordu. Yine de tökezlemedi, hiç duraksamadı. "Umurumda değil. O evde olduğunu sanıyordum. Öldüğünü sandım Red ve bu beni neredeyse öldürüyordu."

Gözlerim yine yaşlarla doldu. Alnımı onunkine yasladım. "Aynı," diye fısıldadım. "Nasıl

"Çıktın mı?"

"Seni arıyordum ve hava çok sıcaktı. Dışarı çıkamadım ve bodruma inen merdiven boşluğunu buldum ama her şeyin üzerime yıkılacağını biliyordum. Sonra sigorta kutusunu tamir ettiğim zamanki kömür oluşunu hatırladım."

Yaşadıklarını. Tanrım, çok yakındı. Çok yakındı. "Seni seviyorum, Rand Tucker."

Göğsünden gelen hırıltıyı hissettim.

"Seni seviyorum, Natalie Sheffield. Şimdi ve sonsuza dek. İnsan sevgisi. Kurt aşkı. Aşkın her türlü var, ben seninleyim. Sen benimsin ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek."

Mutlu bir hıçkırık çıkardım. "Hayır, benim için de hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Sevgilim, bu hanımların geri döndüğümüzde bana doktor-veteriner saçmalıklarını yapmak isteyeceklerini biliyorum, ama lütfen benim evime gizlice kaçabilir ve tüm bunları atlayabilir miyiz?"

Gülümseyerek inledim. Bunu çok istiyordum, birlikte olmamızı. Tek başımıza. Ama... "Hayır. Her yerinde yanıklar var. Sana baksalar gerçekten daha iyi hissederdim."

Homurdandı. "Ben iyiyim. Ama sen nasıl istersen, Red. Benim patronum sensin."

Boğazımı temizledim. "Ben olmadığım zamanlar hariç," diye mırıldandım, onun kontrolü ele almasından ne kadar hoşlandığımı hatırlayarak.

Rand bir an için yürümeyi bıraktı. "Ah, hayatım. Şu an senin için sertleşmemin zamanı değil. Belimde lanet bir çarşaf var."

Kıkırdadım. O iyiydi. Yaralıydı ama iyileşecekti. "Tamam. Sonra görüşürüz."

"Sonra, evet. Daha sonra senin canına okuyacağım ve sen de sesin kısılana kadar adımı haykıracaksın."

"Bunu bu gece zaten yaptım," diye hatırlattım ona, ayılarak.

Hevesli ifadesi değişti. "İyi anlamda çığlık at," diye düzeltti. "Bu gece bunu bir daha düşünme. Bunu yapamayız. Nathan Brown geceyi bir hapisane hücresinde geçireceği için şanslı, yoksa onu paramparça ederdim."

"Ben de bunu düşünmek istemiyorum," dedim başımı omzuna yaslayarak.

Göğsümdeki sıcaklık, kollarının beni sarması, *sonunda* paylaştığımız sevgi sözcüklerinin tadını çıkarmak... İçimden akıp giden doğruluk duygusu yadsınamazdı. Yaşadığımız şeyin gerçek olduğundan nasıl şüphe edebilirdim ki?

R VE

Audrey'nin beni kontrol etmesine, en kötü yanıklardan bazılarını suyla temizlemesine izin verdim ama yapabileceği başka bir şey yoktu. Ciğerlerim temiz olduğu ve cildim hızla iyileştiği için çok şanslıydım. Hâlâ acıyordu. Lanet olsun, çok acıyordu ama geçici olduğunu biliyordum. Ama Natalie yanımdaydı.

Beni seviyordu.

O benimdi.

Bu sonsuza kadar sürer.

Audrey insanları tedavi eden bir doktor olmasına rağmen, benim için en iyi şeyin kurduma dönüşmek ve en kötü hasar onarılana kadar bu şekilde kalmak olduğuna karar verdi.

"Doktorla aynı fikirdeyim. Bu kabarcıkların iyileşme şekline bakılırsa-" dedi Rob, mutfak adasına yaslanarak. "Kurt formunda birkaç saat geçirdikten sonra büyük ölçüde yok olacaklar."

Natalie'yi benim yapmak için birkaç saat beklemek istemiyordum ama ona bu şekilde sahip olamayacaktım. Vücudumun her yerinde yanıklar vardı ve şu anda onu becermemin hiçbir yolu yoktu. Ona odaklanmak istiyordum. İpeksi yumuşak tenine. Onun zevk çığlıklarına. Hâlâ canım yanıyordu ve endişelenecekti.

Bir kadını sahiplenmenin yolu bu değildi. Natalie'ye baktım, o da başıyla onayladı.

"İyi ama ben evde iyileşmek istiyorum."

Kimse itiraz etmedi, muhtemelen iyileştiğimde hiçbir şeyin beni eşimden alıkoyamayacağını biliyorlardı.

Rob başıyla onayladı. "Seni kulübene götüreceğim." Başka bir şey söylemedi, sadece gözlerini kıstı. Bekledi. Red'in yeşil bakışlarıyla karşılaştım, eğildim ve onu öptüm, sonra kulağına fısıldadım. "Yatağında iyileşeceğim, o zaman seni talep ediyorum. Evet?"

Geri çekildi, yüzümü inceledi. "Evet."

Kurdum beni sakinleştirdi. Nefes verdim. Kahretsin, canım yanmıştı. Başımı salladım, sonra tekrar kurduma dönüştüm. Rob beni ve Natalie'yi kulübeme geri götürürken şekil değiştiren biyolojinin çalışmasına izin verdim. Yatağa atladım, daire çizdim, sonra yerleştim ama o yorganın altına girene kadar gözlerimi kapatmadım. Kokusu etrafımı sarmıştı.

beni zaman kadar iyileştirdi ve uyudum.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama şafaktan hemen sonraydı. Göküyü zü yumuşaktı, güneş henüz dağın üzerinden doğmamıştı. Aşık pencerelerden gelen hava serindi, duman kokusu etrafa yayılıyordu. İnsan formuna geri döndüm ve Natalie'yi uyandırmak istemediğim için dikkatlice doğruldu m. Yan yatmış, elini yanağının altına sokmuş uyuyordu.

Kahretsin, onu burada görmek bile beni gülümsetti. Omuzlarımı silktim, kendimi gözden geçirdim. Kirli olmamın yanı sıra, çoğunlukla iyileşmiştim. Küçük yanıklar tamamen geçmişti, cildimde onlardan eser kalmamıştı. Kabarcıkların olduğu yerlerde pembelik izleri vardı ama hiçbir yerim acımıyordu.

Elimi başımın üzerinde gezdirdim, saşlarımın yandığı bir noktayı hissettim. Göğsümde bazı çıplak noktalar vardı ama hepsi tekrar büyüyecekti.

Natalie'ye doğru süründüm, ona doğru yaklaştım ve boynuna sokuldum. Kıpırdandı, yüzünde bir gülümseme vardı. Gözleri birden açıldı ve aniden doğruldu, neredeyse omzuyla burnuma vuracaktı.

"Sakin ol, Red."

Bakışları üzerimde gezindi, gözleri bariz bir şokla genişledi. "İyileşmişsin."

Bana dokunmak için uzandı ama parmaklarını geri çekti. Elini tuttum ve göğsüme koydum.

"şekil değiştirenleri biliyordun ama nasıl iyileştiğimizi bilmiyor muydun?"

"Hayır." Eli tenimin üzerinde nazıkçe kaymaya başladı. Neredeyse saygıyla. "Kimse bana tam olarak söylemedi ama uçlu traktör. Sen... kurt formunda kaşışını izlerken iyileştin."

Parmaklarını hissetmek için gözlerimi kapattım. Kahretsin, teninin tenime değdiği o küçük fırça bile beni aydınlattı. Kurdum neredeyse yuvarlandı ve ona karnını sundu. "Bunun olduğunu hatırlıyorum. Sıkıştığım için ödüm bokuma karışmıştı ama yer değiştirdim ve dışarı çıktım. Senin bunları gördüğünden haberim yoktu." "Benim de ödümü kopardı. Sonra da beni şaşırttı. Yani, bir kurda dönüştün. Bir kurt için çok fazlaydı.

küçük bir kız."

Yavaşca başımı salladım ve gözlerimi açtım. "Hayır, Red. O zaman bile cesurdun. şimdi daha cesursun."

Parmakları gövdemin üzerinde gezinirken birbirimize baktık. "Kırmızı," diye fısıldadım. Onun için sertleşmiştim. Kurdum istekliydi. Hazırdı.

İşte o an buydu. Tüm hayatımız bizi buraya getirdi. Ben Sheffield arazisinde çalışıyordum. Natalie'nin amcasıyla birlikte orada olması. Taşıdığı sır. Onu benim yapan kokusu. Ateş.

Her şeyi.

Kader bizi bir araya getirmişti ve bunu resmileştirmenin zamanı gelmişti. Daha önce, herkesin onun kime ait olduğunu, benim olduğunu bilmesini istiyordum. şimdi, başkalarının ne düşündüğü umurumda değildi. Natalie'ye sahip çıkmak istiyordum çünkü o benimdi.

Hayır, onu sahiplenmek istedim çünkü *ben onunum*.

"Rand," diye fısıldadı. "Eğer daha iyiysen, o zaman-"

"-o zaman senin olmak istiyorum. Sonsuza kadar. Seni sahiplenmeme izin verir misin? Çünkü sen zaten kalbimi sahiplendin. Ruhumu. Kurdumu."

Gözyaşları gözlerine doldu ve aktı. Çenesi titredi ve kollarını bana dolayarak yüzümü öptü.

"Evet. Evet!"

O hala bana sarılıyken yataktan kalktım, onu banyoya taşıdım ve

makyaj masasının üzerinde. Duşa girip suyu ılık hale getirdim ve kıyafetlerini çıkarmasına yardım ettim. İslı eşyaları yere bıraktım, sonra onu bir kez daha kucağıma aldım ve sıcak spreyin altına girdim.

"Kir ve isle kaplı olduğunuzu iddia etmiyorum."

"Dünyanın en büyük kamp ateşi gibi kokuyoruz."

Haksız da sayılmazdı.

Sabun kalıbını aldım. "Üzerinde istediğim tek koku benimki."

Dikkatim onu temizlemekteydi. Hiçbir noktayı atlamadım, her santimini köpürtüp yıkamak için zaman ayırdım. Saçlarına özel bir ilgi gösterdim, şampuanımla yıkadım ve sabun ve ateşten arındırarak duruladım.

İşim bittiğinde sabunu benden aldı ve o da aynısını yaptı. İşı bittiğinde, dokunuşundan dolayı hassaslaşmışım ve daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Aletim o kadar sertleşmişti ki ağrıyordu. Taşaklarım doluydu, onun için çok doluydum. Onu doldurmak, onu en bağlayıcı şekilde benim yapmak için. Onu yavruma hamile görmek, aşkımızın taşıtığını ve yeni bir hayat yarattığını bilmek istiyordum.

Bu konuda konuşmamıştık. Bir çocuk için hazır değildim. Natalie'yi başka biriyle, hatta bir bebekle bile paylaşamayacak kadar bencildim. Ama yakında. O hazır olduğunda.

Sabunu ondan aldım ve fayanslı duvarın içine yerleştirilmiş rafa geri koydum. Yüzünü kavrayıp onu öptüm. Nihayet öpebildim. Oyalanmadım ama dizlerimin üzerine çökmeden önce boynundan aşağı, köprücük kemiği boyunca, bir göğsünün üzerinden diğerine doğru öptüm. Kokusu tam oradaydı, çıplak ve pembeydi ve derin bir nefes aldığımda ıslak olduğunu anladım.

Ona baktım, beni izliyordu. Parmakları ıslak saçlarıma dolanmıştı. Hiçbir şey söylemedim, sadece onu bana açmak için bacağını omzumun üzerinden kaldırdım.

Sonra evimi buldum. Ağzımı üzerine koydum. Onun tatlı tadını dilime aldım. Ağzıma. Çeneme.

"Rand," diye bağırdı.

Tüm dünyadaki en güzel ses.

Ona işkence yapmayacaktım. Hayır. O iyi bir kızdı, *benim* kızımdı ve onu memnun etmem gerekiyordu. Dün geceyi sabun ve sıcak su kadar unutturmak için ona ağzım ve parmaklarımla orgazm yaşatmam gerekiyordu.

Beni bir daha asla kaybetmeyecekti.

Ona bağlılığımı göstermek için parmaklarımla ve ağzımla amını yokladım. Bu ihtiyacımı. Asla durmayacaktı.

NATALIE

Orgazmın etkisiyle o kadar bitmişim ki Rand beni duştan çıkarmak zorunda kaldı. Beni kuruladı. Beni yatağa götürdü. Bu sırada bana ne yapacağını söyledi.

O muhteşem meme uçlarını yalayıp emerek boşalabilecek misin göreceğim. Ben onlarla oynarken sen de sikimi gezdireceksin. Sonra seni arkadan alacağım, sen de yatak başlığına sıkıca tutunacaksın. Seni bu şekilde sahiplenmemi ister misin? Belki seni şaşırtırım.

Kukum şişmiş ve ağrıyordu, onun siki için sabırsızlanıyordum. Meme uçlarım sert ve sıkıydı, vaat ettiği her şeye hazırdı. Onun yarattığı bir arzu seli içindeydim. Bir orgazm yeterli değildi.

Ona içimde ihtiyacım vardı. Beni doldurmasına. Beni onun yapmasına.

Yatağın ayak ucunda durdu, çarşafı ve battaniyeleri kaptı ve onları çekip yere attı. Üzerlerine sinmiş dumanın kokusunu alabiliyordum. Rand için ne kadar güçlü olduğunu hayal etmek zorundaydım.

Yatağa atladı, sırt üstü dönerek başını yastığa koydu. Vücudu mükemmeldi. Bronzlaşmış. Kaslıydı. İzlediğim onun sikiydi. Hareket ettikçe sallanıyordu, kalın ve koyu erik rengindeydi. Tepesi göbeğine doğru kıvrılıyordu. Erkeksiydi, güçlüydü. Hepsi benim.

Parmağını salladı, ben de ona doğru süründüm. Yeterince yaklaştığımda, ellerini kalçalarımaya koyarak beni yukarı ve üzerine kaldırdı. "Rand!"

Boynumun arkasından tutarak beni bir öpücük için aşağı çekti. Öpücüğün içine, onun içine gömüldüm, bedenlerimiz birbirine yapıştı. Eğer üşümüş olsaydım, onun sıcaklığı beni sıcak tutardı. Ama hiç de öyle değildim. Yanıyordum.

Sadece Rand için.

Öpücük yeterli gelmeyince kıvranmaya başladım ve vücudunda aşağı doğru ilerledim, göğsündeki çıplak noktaları öptüm, sonra daha aşağı indim, aletinin başını yalarken karın kaslarının sıkı titremesini hissettim.

"Mmm," dedim, dilimin üzerindeki tuzlu pre-cum patlamasını tadarak.

Eli başımın arkasına yerleşti ve beni nazikçe tuttu. "Siktir, Red."

Benim yüzümden çözüldüğünü duymak hoşuma gidiyordu. Onu ağzıma aldım ama çok büyüktü ve ben bir porno yıldızı değildim. Hepsini ağzıma almamın imkânı yoktu, bu yüzden tabanı kavradım.

sıkıca yumrukladı ve onu çalıştırmaya başladı.

Bir hırıltıyla beni yakaladı ve bizi ters çevirdi, böylece üzerime çıktı. Tükürükten kaygan aleti kalçama değdi. "Eğleniyordum," dedim suratımı asarak. "Beni duşta boşalttın, karşılığını vermek istedim."

Nemli saçlarımı yüzümden geriye doğru itti. "Red, bana borcunu ödeyemezsin. Benimle sık sık geliyorsun ve geliyorsun. Senin çetelen benimkinden her zaman daha yüksek olduğu sürece saymıyorum."

"Bu hiç adil değil."

Güldü ve bu beni de onunla birlikte güldürdü. "Benimle çok fazla orgazm hakkında mı tartışacaksın?"

Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

"Ağzına boşalmak istemiyorum... bu sefer çünkü seni sahiplenmek için amına girmem gerekiyor. Aletim güzel ve derin gömülü, ısırığım burada."

Boynumun omzumla birleştiği noktaya dokundu.

"Ya da buraya."

Başını eğdi ve göğsümün yan tarafını yaladı. "Ya da burayı."

Diğer tarafta da aynısını yaptı.

Beni izleyip beklerken ürperdim. "İşte," diye yanıtladım boynumdaki noktaya dokunarak. Üzerimden inmeye başladı ama ben onu geri çektim. "Nereye gidiyorsun?"

Sırıttı. "Uzak değil. Sadece prezervatif bulmam gerek." Tutuşumu sıkılaştırdım. "Hayır.

Aramızda bir şey yok."

Geri çekildi, dudaklarına baktı. "Doğum kontrolü hakkında hiç konuşmadık. Sen daha fazlası için hazır olana kadar prezervatifle idare edebilirim."

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Bakışları benimkilere kaydı. "Çıplak gitsem sorun olur mu?"

Dudaklarımı yaladım ve inledi, sonra kalçalarımı kaydırdı, böylece aleti kıvrımlarımın üzerinden geçti.

Tekrar hareket ettim, hatta aramıza uzandım ve kendimi konumlandırırken onu sıkıca tuttum, böylece tam oradaydı. Tek yapması gereken derinlere dalmaktı.

"Seni seviyorum Rand," dedim.

Başka tarafa bakmadı. Gözünü kırpmadı. İçime girerken nefes bile almadı. İlk kez değildi ama öyle hissettirdi. Çok sıkı. Çok doluydu. Çok doğru.

Dizlerimi büktüm, onu daha da derine çekmek için kalçalarını sıktım. "Siktir, Red. Çok iyi hissediyorsun."

Geri çekildi, derine itti. Sırtım kamburlaştı, başım geriye gitti. "Rand! Daha sert."

Hepsi bu kadardı. Sonra kontrolünü kaybetti, beni sertçe aldı. Acımasızdı. O kadar ıslanmıştım ki tenlerimiz birbirine çarparken çıkardığı ses odayı doldurdu. Çok sertti. Çok derin.

Benim için kontrolünü kaybetmesini sevdim. Benden hiçbir şey saklamamasını. Ben de karşılığında ona her şeyi verdim. Onu kalçalarım ile karşıladım, tırnaklarım ile sırtını tırmaladım, aramıza uzanıp klitorisimle oynadığında adını haykırdım. Sıkıştırdı ve boşaldım.

İç duvarlarım sıkıştı ve onu daha derine çekmeye çalıştı. Gelmesini ve benim gibi hissetmesini sağlamaya çalıştım. Kaybolmuş. Vahşi. Çaresiz.

Kollarının üzerine düştü, orgazmım boyunca beni öptü, sonra boynumu öpmeye devam etti.
Ben.
"Seni seviyorum Natalie Sheffield," dedi ben zevkten dört köşe olurken. "Sen benimsin. Sana sahip çıkıyorum."
Ondan duyduğum en derin hırıltıyla derinlere doğru itti ve boşaldı, vücudu gerildi, ağzı

İddia ediyordu. Boynumu ısırđı, dişleri tenime battı.

Tekrar bağırdım, önce keskin bir acı hissettim ama sonra bir orgazm daha yaşadım, bu seferki bir öncekinden bile daha yoğundu. Daha önce hiç yaşamadığım kadar. İçimde şiştiğini ve fişkırđığını hissettim, spermi dişleri kadar beni de işaretliyordu.

Geri çekildi, sonra üstümde nefes nefese kalırken boynumu yaladı. Aletinin nabzının atmaya devam ettiğini hissedebiliyordum. Dölünün sıcak kayganlığı aramızdan sızıp aşağı iniyordu. Daha önce hiç prezervatifsiz seks yapmamıştım.

Hiç istemedim. Şimdi, bir çocuk yapmamış olsak da, bunun sonsuza dek süreceğ bir bağ olduğunu biliyordum. Bir gece önce onu neredeyse kaybediyordum, ama bu içimdeki bir şeyi yatıştırdı - onun hayatta olduğunu. Bütündü. Benim olması.

Tıpkı benim onun olduğum gibi.

Beni kollarının arasına aldı ve uykuya dalmamı sağladı. Güvende. Mutluydum.

Çiftleştik.

Uyumadan önceki son düşüncem, Adam Amca'nın bir eş bulduğum için memnun olup olmayacağıydı. Bizi tek başımıza bir araya getirseydi. Tıpkı onca yıl boyunca yaptığı gibi, benim de şekil değiştirenleri koruyacak insan olmamı istemişti. Aşkı bulamamıştı ama belli ki bunu benim için istemişti.

Onu her zaman el üstünde tutacağım. Onu, onun rehberliğini ve Rand'i bulduğum bu toprakları.

R VE

O öğleden sonra arabayla sürü kulübesine gittim. Natalie'yi kulübede bırakmışım çünkü Nathan Brown'la uğraşırken ortaya çıkabilecek çirkinliklere tanık olmasını istemiyordum.

Rob sürü büyüklerini acil toplantıya çağırdı. Ben onlardan biri değildim ama yaptıkları eşimi etkiledi. Onun lanet evini yakmıştı.

Levi, Nathan Brown'ı işlediği suçların hesabını vermesi için kasabadaki hapishaneden getirecekti. Onu insan hukuk sistemi aracılığıyla yargılamak pek işe yaramayacaktı.

İnsan kanunları şekil değiştirenlere uymuyordu. Onu bir gece orada tutmuş olsa da, kimse bir şekil değiştireni bir hücrede tutamaz ya da uzun süre tutsak edemezdi. Bir hapishanede gardiyanları ya da diğer mahkûmları kolayca alt edebilirlerdi. Şekil değiştirenler neredeyse her zaman kolluk kuvvetlerinden kaçar ve bir suç işlediklerinde saklanırlardı.

Bu yüzden bir şekil değiştiren konseyimiz vardı. Kardeşim Clint eskiden konseyin infazcısıydı, onların adalet biçimini uygulardı, ki bu genellikle ölüm olurdu. Becky ile çiftleştğinde emekli olmuştu ama bir şekil değiştiren suç işlediğinde ne olduğunu gören biri varsa o da oydu.

Rob'un Nathan'ı şekil değiştiren konseyine mi götüreceğini yoksa onunla burada, sürünün içinde mi ilgileneceğini bilmiyordum. Bu tür şeyleri düzenleyen katı yasalar yoktu. Çoğu sürü kendi başının çaresine bakardı ve konsey sadece onlar yapamazsa ya da yapmazsa devreye girerdi.

Levi'nin şerif arabası çoktan ön tarafa park edilmişti ve Nathan Brown arka koltukta, kafesin arkasında oturuyordu. Onu tutan şey yine kelepçeler ya da kafes değil, Levi'nin varlığıydı. Arabaya yaslanmış, mahkûmunu koruyordu.

O şerefsiz karşı içimde alevlenen öfkeyi bastırmak zorundaydım. Neredeyse arkadaşımı öldürüyordu. Lanet kafasını koparmak ve bir bowling topu gibi dağın yamacından aşağı atmak istedim.

Ama Rob yetkiliydi ve bu işi resmi olarak halledecektik. Sürü kanunu Nathan'ın icabına bakacaktı.

Rob ve Willow kapıda duruyordu ve ben kamyonetimden indiğimde Rob elini kaldırdı. Yanına

gittim ve elini sıktım. Beni kucaklamak için kendine çekti ve sırtıma vurdu. "Çok iyi görünüyorsun

Dün gece yaptığından çok daha iyi." Willow, "Çok daha iyi," diye onayladı.

Titrek bir kahkaha attım. Dün benim için çok üzücü olmuştu ama bunun nedeni kendi yanıklarım değildi. Natalie'nin yanan evde olduğunu düşünmemdi.

Rob, "Hepimizi biraz korkuttun," dedi.

Başımı salladım. "Benim için endişelenmiyordun, değil mi?"

"Tam olarak değil, ama çığlık atan arkadaşının seni bulmak için koşmasını engelleyen bendim, bu yüzden bazı korkuları beni derinden etkiledi, itiraf etmeliyim. Sonra burası çöktüğünde ve sen hala dışarı çıkmadığında..." Başını iki yana salladı.

Gözlerimi kırpıttım, gözlerim biraz yanıyordu, hem eşime hem de sürü arkadaşlarıma olan sevgim beni bunaltıyordu.

Bu sefer Rob'u kucaklamak için kendime çektim. İşimiz bittiğinde Willow bana sarıldı. "Artık senin mi?" Willow sordu. Bu sabah ona sahip çıktığımdan beri duş almıştım ve kokum tam tersi yerine ona gömülmüştü ama aramızdaki şeylerin nasıl olduğu oldukça açıktı. Yangında olan herkes biliyordu.

Başımı salladım.

Willow yüzünde parlak bir gülümsemeyle, "İçeri girin, çoğu kişi burada," dedi.

Yarım daire şeklinde sandalyelerin kurulduğu yere girdim. Annem, babam ve erkek kardeşimin yanı sıra otuz kadar sürü büyüğü de oradaydı; çoğu benimle aynı yaşta ya da daha yaşlı şekil değiştirenlerdi. Nathan'ın eşi ve başka bir sürü üyesiyle çiftleşmiş olan yetişkin kızı da oradaydı.

Annem ayağa kalktı ve bana sıkıca sarıldı. "Her şeyi duydum," dedi ağlamaklı bir sesle. "Arkadaşının yaralanmadığına çok sevindim."

"Peki ya ben?" Alay ettim. Ama tabii ki iyi olacağımı biliyorlardı.

Yüzümü avuçladı. "Ev gitti ama önemli olan bu değil, değil mi?"

Gitmemişti. Gittiğini varsaydığım için Rob'a sormayı bile düşünmemiştim. Oradan önemli olan şeyleri almıştım. Yeniden inşa edecektik, orayı tekrar bir ev yapacaktık.

"Oturun. Levi sanıkları getiriyor," diye gürledi Rob kapıdan, içeri girdi ve ön taraftaki yarım daireye bakan koltuğuna oturdu.

Oturdum ve Clint ile Colton yanıma geldiler. Kendi adaletimi kendim sağlamakta ısrar edersem beni tutmak için pozisyon aldıklarını tahmin etmeliydim. Öyle bir planım yoktu ama bunu da göz ardı etmiyordum. Özellikle de Nathan Brown içeri girdikten sonra, elleri kelepçeliydi ama sanki utanacak bir şeyi yokmuş gibi gururla başını dik tutuyordu.

Levi onu hem Rob'un hem de yarım dairenin dışında boş bir yere götürdü.

"Nathan Brown, suçlanıyorsun," diye gürledi Rob'un alfa tınısı kulübede. "Bir sürü üyesinin mülkünü yaktın."

Nathan kekeledi. "Ben yaptım. O mülk bir insana aitti." İnsan kelimesini kötü bir kelimeymiş gibi tükürdü. "Arazinin hemen yanında bir pansiyon açmayı planlayan bir insan."

Rob, "Şu anda bir sürü üyesiyle çiftleşen bir insan," diye karşı çıktı. "Bu da onu bu sürünün onursal bir üyesi yapıyor."

Nathan alay etti. "O sırada çiftleşmemişti," diye alay etti.

"Sessizlik!" Rob sözlerine alfa komutunu eklediğinde herkes bunu hissetti. Oda sessizlikle cınladı, hepimiz içgüdüsel olarak onu yatıştırmak için hareketsiz kaldık. "Onu öldürebilirdin ve ev çöktüğünde eşini ararken içeride mahsur kalan Rand'i de neredeyse öldürüyordun."

"Ben evi ateşe verdiğimde kız evde değildi," dedi Nathan, sanki bu her şeyi mazur gösterirmiş

gibi. "Kendi başına gitmemiş olsaydı, kibriti çakmadan önce dışarıda olduğundan emin olurdum. Ona zarar vermek istememiştim. Rand elbette iyileşecek."

Yaşlıların çoğu koltuklarında mırıldandı. Nathan'ın suçunu bu kadar açık bir şekilde itiraf etmesini beklediklerini sanmıyorum.

"Ev sigortalı mıydı, Rand?" Rob sordu.

Başımı salladım. Natalie'yle bu sabah bu konuyu konuşmuştuk, kredi kartına yatırmak zorunda kalmıştı ama sigorta faturasını geçen ay ödemişti.

"Bu iyi. Tabii ki evdeki kişisel eşyalar asla geri alınamayacak," dedi Rob. Birisi Nathan'a "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Nathan alay etti. "Çok açık değil mi? Buradaki alfamız insan istilasıyla başa çıkamayacak kadar zayıf. Yatak ve kahvaltı fikrini reddetmekle kalmadı, bu zayıf insanı sürüye davet etti. Bu onu son iki yılda getirdiğiniz beşinci insan mı yapıyor? Bu gidişattan endişelenen başka kimse yok mu? Doğaya aykırı çiftleşmelerle türümüzün yok olmasını isteyen bir alfa hakkında?"

"Yeter!" Rob, benden, Clint'ten, Boyd'dan ve Colton'dan yükselen tehditkâr hırıltıları susturarak emretti.

Levi hırlamamıştı ama Nathan'ı dizlerinin üzerine itti, yüzünde vahşi bir çatıklık vardı.

"Nathan Brown, Natalie Sheffield'a doğrudan zarar verme niyetinde olmadığın için hayatını talep etmeyeceğim. Ancak insan kanunlarını çiğnediğin, sürüyü ve insanları tehlikeye attığın ve alfa olarak bu sürüdeki konumuma saygı göstermediğin için seni ve tüm akrabalarını bu sürüden sürgün ediyorum. Eviniz başka bir sürü üyesine satılacak ve Natalie'nin sigortası tarafından karşılanmayan masraflar gelirden karşılanacak ve geri kalanı size gönderilecek. Buralara bir daha dönersen, bunu sürüye karşı doğrudan bir tehdit olarak kabul edecek ve infazcılarımı seni yok etmeleri için göndereceğim. Anlaşıldı mı?"

Nathan'ın karısının nefesi kesildi ve kızı küçük bir dehşet hıçkırığı çıkardı.

"Gitmek için yirmi dört saatiniz var. Bu süre zarfında sürü üyelerimin kendi intikamlarını almalarını engelleyeceğim." Rob bana doğru baktı ve üst dudağımın Nathan'a biraz dış göstermek için kıvrılmasına izin verdim. "Yine de ayrılışını geciktirirsen... onları durdurmayacağım. Şimdi git."

Levi kelepçelerini çözdü ve Nathan'a bir tekme attı.

Nathan'ın karısı, kızı ve eşi kulübenin kapısında toplanmış, Nathan'ın onlara katılmasını ve birlikte ayrılmayı bekliyorlardı. Onlar binadan ayrılırken Nathan'ın karısı ağlıyordu.

Sürü üyelerinin geri kalanı ayağa kalkıp konuşmaya ve kaynaşmaya başladı. Rob'un kararı konusunda onlardan herhangi bir itiraz gelmediğini hissettim. Yaşlılar Rob'un babasının alfa olduğu sürüyü hatırlıyordu. Hatta bazıları ondan önceki babasını da hatırlıyordu. Gelenekler sürdürülmüştü ama Rob kendi adamıydı, kendi alfasıydı ve sürünün geleceğini kendi yöntemleriyle şekillendiriyordu. Bazı yaşlılar Rob'un yaptığı her şeye karşı çıkabilir ya da hoşlanmayabilirken, sadece Nathan bu kadar açık bir şekilde düşmanca davranmıştı.

Umarım böyle bir toplantı son olur.

"Sakin olacak mısın?" Rob yanıma geldiğinde bana sordu, ses tonunda bir uyarı vardı.

Başımı salladım. "Evet. Sorun değil. Önce birkaç vuruş yapmayı tercih ederdim ama sürgün edilmesiyle yaşayabilirim."

"Dün gece senin için birkaç vuruş yaptım," dedi Levi. Kaşlarını kaldırdı. "Oldukça az."

Sırıttım. "Güzel."

"Natalie'yle her şey yolunda mı?" Clint elini omzuma atarak sordu.

Gülümsemem daha da genişledi. "Eşim mi?" Ona bu şekilde hitap etmekten kendimi alamıyordum. Onu sahiplenmek çok iyi hissettiriyordu. Ona meşru bir şekilde böyle seslenebilmek. "O harika biri. Aslında, ona geri dönmem gerekiyor."

Çocukların hepsi kıkırdadı. "Eminim öyledir," dedi Clint.
Boyd sırtına vurarak, "Evet, sen arkadaşının yanına dön," dedi.

"Ona benden kocaman bir kucak ver," dedi annem. "Bu hafta içinde ikinizi de lazanya yemeye davet edeceğiz."

"Yapacağım," diye söz verdim ve kamyonetime doğru yürüdüm.

Bugün hiçbir şey, Nathan Brown bile beni durduramaz.

Natalie kamaramda beni beklerken değil. Yarın, ertesi gün ve ondan sonraki gün yine orada olacakken değil.

EPİLOG

ATALIE

N

SİGORTA EKSPERİNİN kamyonu ana yola döndü ve Rand ile beni evimin enkazı önünde bıraktı.

"Peki, iyi bir inşaatçı tanıyor musun?" Ona bakmadan sordum.

"Nasıl ödeyeceksin, Red? Ödemeyi sadece cinsel iyilik olarak alırım."

Döndüm ve onunla yüzleştim, kaburgalarını dürttüm, bu da sırtmasına neden oldu. "Tüm müşterilerinden mi?"

Beni kollarına çekti ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Sadece seni. Sanırım bazı planlar hazırlamamız gerekecek. Hayalindeki evi inşa etme zamanı."

"Hayalimizdeki evi kastetmiyor musun?"

Yangından bu yana beş gün geçmişti - saydığımdan değil - ve bu sürenin neredeyse tamamını Rand ile geçirmiştik. Rand'ın beni gözünün önünden ayırmak istememesinden mi yoksa yeni çiftleşmemizden mi kaynaklanıyordu emin değildim. Her iki durumda da umurumda değildi. Her iki durumda da kabul ettim. Rand'in her zaman onu görebileceğim bir yerde olmasını, gecenin bir yarısı kâbuslarla uyanmamasını istiyordum.

Dokunuşlarıyla beni yatıştırır, benimle sevişirdi ve bu da beni her zaman uykuya geri döndürürdü. Ve uyanık olduğumuzda... ellerimizi birbirimizden uzak tutmak neredeyse imkansızdı.

Ancak evin, Adam Amca'nın tüm o geçmişinin yanarak moloz ve küle dönüştüğünü görünce gerçekler gözümüzün önündeydi.

"Bizim ev," diye cevap verdi. "Aklında bir şey var mı?"

Dudaklarımı büzdüm. "Ayrıca örümceklerle dolu ürkütücü bir bodrum yok..." Sırıttı. "Bunun dışında."

"Günlük düşünüyorum. Tek katlı. Manzarayı izlemek için arkada büyük pencereler."

Bir kolunu omzuma attı ve sanki yerine ne konulacağını hayal edebiliyormuş gibi molozlara baktı.

"Üç arabalık bir garaj," diye ekledi. "Arkada bir güverte."

"Beş yatak odası."

Yüzümü ona dönmek için kollarında döndüm, gözleriyle buluşmak için çenemi geriye yatırdım.

"Beş mi? Pansiyon istemediğini sanıyordum."

"Bilmiyorum. Ben daha çok çocukları düşünüyordum." Hesap yaptım. "*Dört* çocuk mu istiyorsun?"

"Eğer kendi odaları varsa öyle. Ama eğer paylaşıyorlarsa..."

Karnına bir yumruk attım. "Rand Tucker, senin istediğin bir futbol takımı."

Güldü ve bu sese bayıldım.

"Biriyle başlamaya ne dersiniz?"

Sözlerim üzerine kıpırdamadan durdu, koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. "Hazır mısın?"

Omuz silktim ve cep telefonum çaldı. Kotumun cebinden çıkardım.

"Alo?" "Selam Natalie, ben Barn Cats'ten Kurt."

"Merhaba Kurt," dedim ve Rand kim olduğunu bildiği için

başını salladı. "Evinize olanları duydum. İyi olmana

sevindim." "Teşekkürler. Yeniden inşa edeceğim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bundan sonra şehri terk etmeyeceğini umuyordum." "Öyle mi?"

"Bildiğinizden emin değilim ama son yirmi altı yıldır lisede müzik öğretmenliği yapıyorum."

"Bunu bilmiyordum."

"Emekli olmayı planlıyordum, hatta batıda dolaşmak için bir karavan bile aldım. Okul çok küçük olduğu ve Cooper Valley de bir metropol olmadığı için yerime geçecek kimse yoktu. Ama artık bir tane var."

"Bu harika! Emekliliğiniz için tebrikler." "Yine de sana bağlı."

Kaşlarımı çattım. "Ben mi?"

"Bence yerime sen geçmelisin. Gerekli niteliklere sahipsin. Enstrüman çalmayı biliyorsun ve çocuklar seni sevecektir. Bir bandoyu nasıl yöneteceğini biliyor musun?"

Geri adım attım ve kaşlarını çatma sırası Rand'deydi. Telefonu elimden kaptı. "Kurt, neden kadınıma üzüyorsun?"

Korumacılığı karşısında dudağımı ısırdım.

"Uh huh, uh huh. Oh. Bu iyi o zaman. Al bakalım." Telefonu bana doğru itti.

Telefonu geri alırken gülmekten kendimi alamadım.

"Kurt?"

"İyi bir tane bulmuşsun Natalie. Gerçi biraz otoriter." Biraz daha güldüm, bu da Rand'in kaşlarını çatmasına neden oldu.

"İş senindir."

"Bando hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Öğretmenlik lisansım bile yok."

Komik bir alaycı ses çıkardı. "İş senin," diye tekrarladı. "Bunu düşün ve bana geri dön. Okul birkaç hafta içinde başlıyor."

Ona teşekkür ettim ve görüşmeyi sonlandırdım.

"Eee?" Rand beni tekrar kollarına çekerek sordu. "Şey, bu bir iş. Müzik yapmak. Burada."

"Bence bu işte iyi olursun."

Daha önce lise öğretmenliği yapmayı hiç düşünmemiştim. Ama fikir cazip geldi. Çocuklar

hayatlarını nasıl zenginleştirebileceğini keşfetmek için müziğe doğru dürtülmeye ihtiyacı vardı. Tanrım, bando kısmından emin olmasam da bir müzik programıyla yapabileceğim çok şey vardı.

"Sonuçta pansiyonu açmak zorunda kalmayacağım."

Rand kıkırdadı. "Artık size Bayan Sheffield diyebilir miyim?" Aletinin karnıma doğru sertçe sokulduğunu hissettim.

"Öğretmen fetişin mi var?" diye sordum. "Kötü oldum."

Kollarına atladım ve elleri kıcımda beni yakaladığında komik bir şaşkınlık sesi çıkardı. Ona sııttım. "Yeni evimi inşa etmek için cinsel ödeme istiyorsun ve bir öğretmenin var. Bilmem gereken başka sapkınlıkların var mı?"

Kıçımı şakacı bir şekilde sıktı ve beni kamyonetine doğru götürdü. "Hadi kulübeye geri dönelim, sana her birini göstereceğim."

VANESSA & RENEE'DEN NOT

Tahmin edin ne oldu? Natalie ve Rand ile sizin için bazı bonus içeriklerimiz var. Evet, daha fazlası var!

[Okumak için buraya tıklayın!](#)

BEDAVA RENEE ROSE KİTAPLARI İSTER MİSİNİZ?

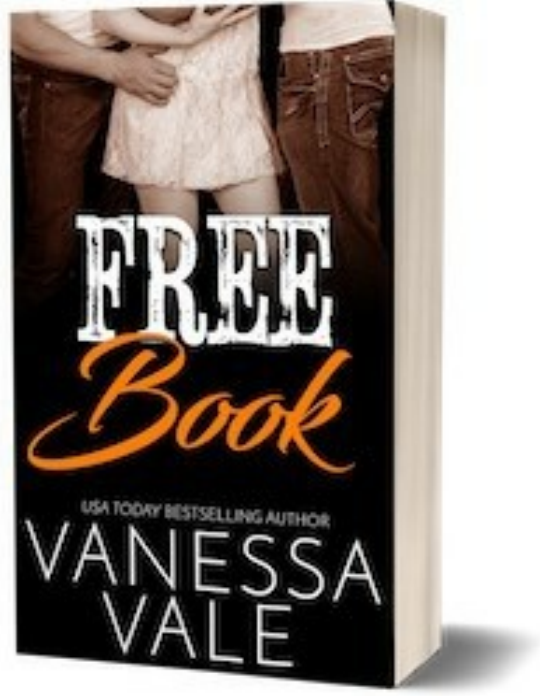
Renee Rose'un haber bültenine kaydolun ve ÜCRETSİZ KİTAPLAR alın. Ücretsiz hikayelere ek olarak, özel fiyatlar, özel önizlemeler ve yeni çıkan kitaplarla ilgili haberler de alacaksınız.

<https://www.subscribepage.com/alphastemp>

BEDAVA VANESSA VALE KİTABI ALIN!

Yeni çıkan kitaplardan, ücretsiz kitaplardan, özel fiyatlardan ve diğer yazar çekilişlerinden ilk siz haberdar olmak için Vanessa'nın posta

listesine katılın. <http://freeromanceread.com>

AYRICA RENEE ROSE TARAFINDAN

Vegas Yeraltı Serisi

Karo Papazı

Mafya Babası

Maça Valesi Kupa

Ası Joker's Wild

Sinek Kızı Ölü

Adamın Eli Wild

Card

Daha Fazla Mafya Romantizmi

Rus Don'un Kızı

Çete Metresi

Patron Adam

Çağdaş Baba

Kuralları Serisi

Ateş Baba

Hollywood Baba

Üvey Kardeş Baba

Efendi Benim Serisi

Kraliyet Efendisi

Rus Efendisi Denizci

Efendisi Evet,

Doktor

Çifte Domlar Serisi

Onlarınki

Cezalandırmak

Onlarınki Korumak

Noel Baba ile

Tatilde İyi

Hissettiren

Puanlama

Kaydedildi

Diğer Çağdaş

Siyah Işık: Rulet Redux Siyah

Işık: Ünlü Ruleti Siyah Işık:

Rulet Savaşı

Portia'yı Cezalandırmak (Darling Adams olarak

yazılmıştır) Profesörün Kızı

Kollarında Güvende

Paranormal

Wolf Ridge Yüksek Seri

Alpha Bully Alpha

Knight

Kurt Çiftliği Serisi

Kaba

Vahşi

Vahşi

Vahşi

Acımasız

Kötü Çocuk Alfalar

Serisi Alfa'nın Baştan

Çıkarması Alfa'nın

Tehlikesi A l f a 'nın

Ödülü

Alfa'nın

Mücadelesi

Alfa'nın Saplantısı

Alfa'nın Savaşı

Alfa'nın Görevi

Alfa'nın Güneşi

Shifter Dövüş Kulübü

Alfa'nın

Arzusu

Alfa'nın

Felaketi

Alfa'nın Sırrı

Alfa'nın Avı

Gece Yarıtı Domları

Alfa'nın Kanı

Alfa Domlar Serisi

Alfa'nın Açlığı

Alfa'nın Sözü Alfa'nın

Cezası

Diğer Paranormal

Kış Fırtınası: Bir Sonsuzluk Öyküsü

Bilim Kurgu

Zandian Ustalar Serisi

Onun İnsan Kölesi

Onun İnsan Mahkumu

Eğitimi Onun İnsanı

Onun İnsan Asisi

Onun İnsan Gemisi

Onun Eşi ve Efendisi

Zandian Hayvanı

Zandiyahı Eşleri Onun

İnsan Mülkü

Zandian Gelinleri

Zandianların Gecesi

Zandianlar Tarafından

Satın Alındı **Zandianlar**

Tarafından Ustalaştırıldı

Zandian Işıkları

Zandian Tarafından

Korundu

Zandian tarafından talep edildi

Diğer Bilim Kurgu

İntikam Eli Uzaylı

Efendileri

Regency

Darlington Olayı

Alçakgönüllülükle Karşılandı

Reddington Skandalı

Westerfield Olayı Albay'ı

Memnun Etmek

Biz sertiz

Onun Küçük Lapis'i

Ortaçağ Paralı

Askeri Ortaçağ

Disiplini Lordlar ve

Leydiler

Şövalyenin Tutsağı Nişanlı

Fidye İçin Tutuldu

Şövalyenin Baştan Çıkarması

Fethedilmiş Gelinler (5 kitaplık kutu seti)

Rönesans

Rönesans Disiplini

RENEE ROSE HAKKINDA

USA TODAY BESTSELLING YAZARI RENEE ROSE baskın, pis konuşan alfa kahramanlara bayılıyor! Çeşitli seviyelerde sapkınlık içeren buharlı romantizm kitapları yarım milyondan fazla sattı. Kitapları USA Today's *Happily Ever After* ve *Popsugar*'da yer aldı. 2013'te Eroticon USA'nın Bir Sonraki En İyi Erotik Yazarı seçilen yazar, ayrıca *Spunky and Sassy'nin* Favori Bilimkurgu ve Antoloji yazarı, *The Romance Reviews* En İyi Tarihi Romantizm ve *Spanking Romance Reviews'in* En İyi Bilimkurgu, Paranormal, Tarihi, Erotik, Ageplay ve favori çift ve yazar ödülleri kazandı. Çeşitli antolojilerle *USA Today* listesine beş kez girmiştir.

**Lütfen onu takip
edin: [Bookbub](#) |
[Goodreads](#)**

Renee okuyucularla bağlantı kurmayı seviyor!

www.reneeroseromance.com

reneeroseauthor@gmail.com

AYRICA VANESSA VALE TARAFINDAN

Kitaplarımın en g¼ncel listesi için:

[Buraya](#)

[tıklayın](#)

veya şu

adrese

gidin:

<http://vanessavaleauthor.com/v/14s>

T¼m Vanessa Vale kitaplarına Apple, Google, Kobo, Barnes & Noble, Amazon ve d¼nya çapındaki diğerk perakendecilerden ulaşabilirsiniz.

VANESSA VALE HAKKINDA

Vanessa Vale, popüler Bridgewater tarihi serisi ve ateşli çağdaş romanlar da dahil olmak üzere seksi aşk romanlarının *USA Today* çok satan yazarıdır. Bir milyondan fazla kitabı satılan Vanessa, sadece aşık olmakla kalmayan, sert bir şekilde aşık olan özür dilemeyen kötü çocuklar hakkında yazıyor. Kitapları dünya çapında birçok dilde e-kitap, basılı, sesli ve hatta çevrimiçi oyun olarak mevcuttur. Vanessa yazmadığı zamanlarda iki erkek çocuk büyütmenin ve düdüklü tencereyle kaç yemek yapabileceğini bulmanın çılgınlığının tadını çıkarıyor. Sosyal medyada çocukları kadar yetenekli olmasa da, okuyucularla etkileşime girmeyi seviyor.

BookBub

Instagram

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.